

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEE GRAVES DEATH

HE GRAVES LIFE

THE
FABRIC
OF OUR
SOULS

K. M. MORONOVA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ruhlarımızın Dokusu

OceanofPDF.com

K. M. Moronova

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by K. M. Moronova LLC

Kapak K. M. Moronova LLC tarafından

yapılmıştır Formatlama K. M. Moronova LLC

tarafından yapılmıştır

İç karakter çizimleri K. M. Moronova LLC tarafından

yapılmıştır Stok görseller Canva aracılığıyla

lisanslanmıştır

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

Ayrıca K. M. Moronova tarafından

Pine Hollow Serisi (tamamlandı)

(Karanlık Romantizm. Tanrılar/Reenkarnasyon. Neden Seçmelisiniz)

Gazap ve Yalan Tanrısı

Ölüm ve Huzur Tanrısı

Yaşam ve Şafak Tanrıçası

Alkrose Akademi Serisi

(Epik Karanlık Fantezi. Düşmandan Sevgiliye. Neden Seçmelisiniz)

Ölümsüz Gölgeler

-

Stand Alones

Ruhlarımızın Dokusu *(Çağdaş Karanlık Romantizm/Gerilim)*

Çok yakında

Mezarlıktaki Kurtlar

OceanofPDF.com

İçerik Uyarısı

Bu kitabın içeriği bazı okuyucular için tetikleyici ve rahatsız edici olabilir.

Bu karanlık bir romantik gerilim. Bu yüzden lütfen içeriğin sadece yetişkinler için olduğu konusunda uyarın.

Uyarılar aşağıdakileri içerir:

Aşağıdaki kelimelere karşı hassasiyetiniz varsa lütfen bu hikayeyi okumaya devam etmeyin: hasta, psikopat, deli, akli başında.

Fiziksel Şiddet, Açık Seks sahneleri, Marazi Mizah, Nefret sikişi, Aşağılama, Açık Kan, İntihar ve ölme arzusu (zaman zaman açık), Kendine zarar verme / kendine zarar verme düşünceleri (Mazoşist) (zaman zaman açık), Çocuklukta zihinsel istismar travması, Duygusal istismar, Açık ölüm sahneleri,

Travmatik terapi seansları, ısıruk sapkınlığı, acı sapkınlığı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yazarın Notu

Bu kitap bir kişisel yardım kitabı değil. Her şey ahlaki açıdan gri ve karanlık temalı kitaplardan hoşlanmayanlar için değil. Bu, *benim* bakış açımdan duygusal ve zihinsel hastalıklara derin bir dalış. Herkes depresyonu/rasyonel olmayan düşünceleri aynı şekilde deneyimlemez.

Bu kitap rehabilitasyon merkezlerini ve akıl sağlığı yerinde olmayan insanların aşık olmasını romantikleştiriyor.

Ulusal yardım hattı 1-800-273-8255

Bu kitap, alışılmışın dışında sahte bir rehabilitasyon ortamında akıl hastası karakterlerle uğraşmaktadır. **Bakersville ve Harlow Sanctum kurgusal yerlerdir ve hiçbir şekilde, şekilde veya biçimde gerçek hayattaki yerlere veya kurumlara dayanmamaktadır.**

Karakterler hastalıklarıyla ilgili şakalar yapıyor ve zaman zaman durumlarını hafife alıyorlar. **Bu konuda hassasiyetiniz varsa lütfen bu kitabı okumayın. Hastalıklarının ciddiyetini hafife almıyorum, daha ziyade kendi bakış açımdan ve deneyimlerimden depresyon ve akıl hastalığına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu ifade ediyorum.**

OceanofPDF.com

Çalma Listesi

1-800-273-8255 - Logic ft Alessia Cara, Khalid

Hold on - Chord Overstreet (slow/reverb)

Happiest Year - Jaymes Young (slow/reverb)

Dusk till dawn - Zayn & Sia (slow/reverb)

Control - Zoe Wees

Melekler hakkında değil - Birdy

Slow dancing in a burning room - John Mayer

The night we met - lord huron

Beni asla bırakma - Florence and the machine

Genius - LSD

Thunderclouds - LSD London

Calling Michael Giacchino

Sirenler - Fluerie

Dokuz Suç - Damien Rice Yedi

Şeytan - Floransa

Hasarlı Coda için - Blonde Redhead.

OceanofPDF.com

Karanlık, ürkütücü ve güzel bir şeye ihtiyaç duyan kırılganlar için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

<u>Bölüm 1</u>	<u>Bölüm</u>
<u>2</u>	<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>	<u>Bölüm</u>
<u>5</u>	<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>Bölüm</u>
<u>8</u>	<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>	<u>Bölüm</u>
<u>11</u>	<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>	<u>Bölüm</u>
<u>14</u>	<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>	<u>Bölüm</u>
<u>17</u>	<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>	<u>Bölüm</u>
<u>20</u>	<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>	<u>Bölüm</u>
<u>23</u>	<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>	<u>Bölüm</u>
<u>26</u>	<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>	<u>Bölüm</u>
<u>29</u>	<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>	<u>Bölüm</u>
<u>32</u>	<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>	<u>Bölüm</u>
<u>35</u>	<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>	<u>Bölüm</u>
<u>38</u>	<u>Bölüm 39</u>

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

1

Wynn

BEN KÖTÜ BİR KALPLE DOĞMUŞUM.

Gerçek ve mecazi anlamda.

Sevdiklerimin çoğuna göre ben herkesin hikayesindeki soğuk kalpli kötü adamım, aynı zamanda ironik bir şekilde sonunda beni öldürecek bir kalp rahatsızlığım var. *Ne şanslıyım.*

Eğer Tanrı'nın benim için tasarladığı şey buysa, ben iyiyim. Çıkıyorum.

Kan parmak uçlarımdan aşağı akıyor. Düşündüğümde daha soğuk. Bazı insanların söylediği gibi acısız değil, hayır, çok acıyor.

Kırmızı damlalar altımdaki karolara *dokunarak* odaklanmayı zorlaştırıyor. Flash back nedeniyle sözde iyi olan şeyleri hatırlamak zor. Aklıma sadece kötü olanlar geliyor. İğrenç insanlar ve söyledikleri tüm şeyler; benim de söylediğim şeyler.

"Taşlar ve sopalar" deyimini kim icat ettiyse, sizce de bir pislik değil mi? Kelimeler gerçekten de taşlardan daha fazla acıtır. Yine de beni bundan vazgeçirmeye çalıştığın için teşekkürler. İşe yaramadı.

Benim adım Wynn Coldfox. Yirmi altı yaşındayım ve ölmek istiyorum.

Ölmek istiyorum.

İşte söyledim.

Bu bir şeyi değiştirir mi?

Bunu gizlice bilen ama bana *kötü, sefil bir kaltak, canavar* gibi şeyler söylemeye devam eden insanlar kimseyi şaşırtıyor *mu*?

Cevabım hayır, muhtemelen hayır, belki biraz.

Bazen içimdeki karanlık, en başından beri istediklerinin bu olduğunu, sonunda teslim olmamı istediklerini düşünüyor.

Boktan gösteriye hoş geldiniz.

Perde nihayet kapanıyor.

Neden böyle olduğumu açıklamanın bir yolu asla olmayacak. Bu tamamen, bütünüyle katlandığınız bir şey. İçini neyle doldurmaya çalışırsanız çalışın asla kapanmayan derin ve boş bir çukur. Hangi iplikle dikmeye çalışırsanız çalışın, boşluk kalıyor ve kaşınıyor. Yolunu şaşırırları sabırla bekleyen bir acil çıkış.

Doktorum bunun beynimdeki kimyasal bir dengesizlik olduğunu söylüyor ve muhtemelen haklılar. Ama bu, tüm varlığımı harap eden gerçek, *kimyasal* olmayan, ham *hiçliği* durdurmuyor. Haplar işe yaramıyor, hiç yaramadı ve terapistlerimin hiçbirisi neden bu kadar berbat durumda olduğumu anlamıyor.

Numara yaptığımı falan düşünüyorlar. Bırak tahmin etsinler.

Kardeşıme bakmamaya çalışarak hastane odamın düz tavanına bakıyorum. En az bir saattir uyanığım ve ikimiz de birbirimize tek kelime etmedik.

"Neden?" James sonunda ellerini önünde kavuşturmuş, parmak eklemleri bembeyaz bir halde soruyor. Lacivert takım elbisesi şıktı. Pahalı. Bileğindeki siyah saat de yeni. Yeni sevgilisinden bir hediye mi? Bu kadar başarılı olduğu için kendisine bir hediye mi? Sormaya zahmet etmiyorum.

"*Yapma* James." Yatakta doğrulup isteksizce onun bakışlarıyla buluşurken derin bir nefes alıyorum.

"Neden sadece... *böyle* olamıyorsun?" Kardeşim elini yorgun yüzünde gezdiriyor. Kahverengi gözleri keder ve öfkeyle dolu.

Evet, çünkü böyle olmayı ben istedim.

"Bunu sana defalarca anlatmaya çalıştım James. Anlamıyorsun, asla anlamayacaksın," diye mırıldanıyorum hevesizce. Eskiden sorduğunda üzülürdüm. Ama neyse ki bunu bizzat yaşamamış olanlar için anlaşılması zor bir duygu.

James kaşlarını çatıyor ve parmaklarını tekrar önünde birleştirip düşünme pozisyonunda dudaklarına bastırıyor, dirseklerini dizlerine dayayıp odanın köşesinden bana itaatsiz bir hayvanmışım gibi bakıyor. Başını sallıyor ve birkaç sessiz dakika boyunca pencereden dışarı bakıyor, fazla kullanılmış ve rahatsız görünen köhne mavi sandalyede arkasına yaslanıyor. Yatakta kambur duruyorum ve çarşafı yumrukluyorum, bileklerime bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi ondan ayırmıyorum. Acıyorlar ama bakmazsam iğrenç gerçekle yüzleşmek zorunda kalmayacağım. Kaçınma her zaman benim başa çıkma mekanizmam olmuştur. Eğer bunu düşünmezsem, önemli değil. Günüm devam ediyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve aramızdaki gerginliği kaldırmaya çalışıyorum. "Buraya kadar gelmene gerek yoktu."

James hastanelerden nefret eder. Sanırım onlarla ilgili her şeyden. Aşırı çalışan hemşireler, kasvetli gri odalar, küçük pencereleri örten sıkıcı, renksiz perdeler, koku. Duvarlarda asılı kalmış gibi görünen ölümler.

Daha doğrusu, annem öldüğünden beri hastanelerden nefret ediyor.

Ayağa kalkıp yatağın yanına doğru yürüyor ve ağladığını fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim, bir kez bile. James Coldfox sert bir adam, duygularını saklayan ve çatlaklarını göstermeyen biri. Kendini çok uzun zaman önce ördüğü duvarların içine hapseder. Ama şimdi çenesi titriyor ve gözyaşları tenime çarparken elimi nazikçe tutuyor.

Bakışlarımı bu hastalıklı lanet odanın donuk gri zeminine çeviriyorum. Gözlerinin içine bakmaya dayanamıyorum. Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum.

Ama çok yorgunum. Ona sonsuza dek uyumak istediğimi nasıl söylerim? Güllerle dolu bir yatakta ya da lanet olası bir vazoda, fark etmez, burası dışında her yer olur.

İçim yanıyor ve acıyor. Sadece acıyı durdurmak istiyorum.

Duvarlarımı onunki gibi betondan inşa etmeliydim. Kırılganlığı ve *aptalca*, anlamsız aşkı denedim. Denememiş olsaydım farklı olur muydum diye sık sık düşünüyorum. Şimdi duvarlarım aşılmaz, kimse içeri giremez, ben dışarı çıkamam.

James'in elleri sıcak ve benimkileri şefkatle kavrarken mırıldanıyor, "İş mi? Salem denen o pislikten yine mi ayrıldın? Hayatta ölmeyi tercih edecek kadar yanlış olan ne?" Başını sallıyor ve gözlerini indiriyor, ben cevap vermeyince titrek bir sesle devam ediyor. "Seni seviyorum, Wynn. Çok, çok fazla. Bunu bilmeni istiyorum, tamam mı? Bu dünyada sahip olduğum tek şey sensin."

İş berbat, evet. Bu yıl çalıştığım üçüncü işten ayrıldığımdan bahsetmiyorum.

Şirket ofisleri intihar kamplarıdır. Sizi tuvalet kabini büyüklüğünde bir odaya tıkarlar ve gelişmenizi beklerler. *Birkaç bitki ve aile fotoğrafı ekleyin.* Bütün gün insanların öksürdüğünü duymak ve her gün onların ölü gözlerine bakmak. Tüm hayatlarını iki hafta içinde yerlerine geçecek bir şirkete adadıkları sonsuz yürüyüşün ardından nihayet emekli olan falancaları duymak.

Salem sadece seks yaptığım bir pislikti. Ve seks iyi bile değildi. Beni aldattı. O pislikle olan hikayemin sonu umurumda değildi.

Sanırım, hiç değilse James'ten geriye kalan tek şey olmak iyileşmeye çalışmak için bir neden olmalı. Ama denedim... pek çok kez ve üzüntü geçmiyor. Karanlığa bakarak geçirdiğim geceler aydınlanmıyor.

"Seni bir rehabilitasyon enstitüsüne yerleştirmeyi görüşmek istiyorum." Konuşurken başını eğiyor ve kalbim sıkışıyor.

"Beni lanet bir akıl hastanesine mi kapatmak istiyorsun?" Elimi çekmeye çalışıyorum ama o sıkıca tutuyor. Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve ruhundan yayılan kederle öfkem anında dağılıyor. Sönüyorum. "Özür dilerim... Biliyor musun, bence bu iyi bir karar olabilir." Kafatasımı tırmalayan baş ağrısını bastırmak için diğer avucumu alnıma bastırıyorum. "Ben sadece... *çok* yorgunum, James."

Yanıma oturdu ve başını salladı. "Böyle olman senin suçun değil... Bunu birçok kez yaşadık Wynn, ama biliyor musun?" Sesi yükseliyor ve daha dik oturuyor. Gözlerinde mide bulandırıcı bir umut parıltısı beliriyor. "Bu rehabilitasyon merkezi sana yardım edecek. Senin gibi insanları iyileştirme konusunda en yüksek başarı oranına sahipler."

Senin gibi insanları iyileştirmek. İnsanları. Senin gibileri. Senin gibi.

Zihnim tedavi edilmesi gereken bir veba ve *benim* gibi insanlar bu gizemli iksirin peşinde koşmakla lanetleniyor.

İyileştiğimde aynı olacak mıyım?

Eğer iyileşirsem.

Başımı sallayarak onaylıyorum, hava durumu gibi daha az iç karartıcı şeylere geçmeye hevesliyim. Konuyu değiştirmek için her şeyi yaparım, James'in sahip olmaktan *çok mutlu* olduğu kurumsal işi bile. Ruhunun yavaş yavaş ölmekte olduğunu herkes görebilir. Gerçek dünya bize bunu yapıyor, değil mi? Haftada kırk küsur saat boyunca sadece markette durup yiyecek alıp alamayacağın konusunda endişelenmek için eziyet, eziyet, eziyet.

Ama sanırım benden çok daha iyi durumda. Belki de bu tür şeyler için endişelenmiyordur. "Sence terfi alacak mısınız?"

"Patronum bunun kesin olduğunu, önümüzdeki ay içinde terfi edeceğimi söyledi."
_"

"Hey, dostum, ziyaret saati geçti. Özür dilerim ama Gitmek için." Elinde bir serum torbası ve birkaç beyaz havlu taşıyan erkek hemşire James'in sözünü keser. Siyah saçları muhteşem başının üzerinde mükemmel bir şekilde uzanıyor, çenesi keskin ve gözleri mavinin çok çekici bir tonu.

Yakışıklı biri ama bana bakışında beni rahatsız eden bir şey var. Diğer hemşirelerin her zaman ifadelerine ilıştirdikleri gibi acıma duygusu değil bu. Yüz ifadesi soğuk, acı ve belki biraz da meraklı.

James hemşireye gözlerini deviriyor ama bana gülümsüyor. "Yarın geri geleceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa diye caddenin karşısındaki handa kalıyorum, tamam mı?"

Elimi ona umursamazca sallıyorum. "Bana bir şey olmaz. Burada bir şey *yapmama* izin verecek değiller ya," diyorum şaka olsun diye ama James bunu hiç komik bulmuyor. Hemşire ise panjurlarımı kapatıp havluları pencerenin altındaki küçük sehpaoya koyarken soğuk bir şekilde gülüyor.

James ve ben ikimiz de kafalarımızı ona doğru şaklattık. Ben şok oldum ama kardeşim çok kızdı.

"Az önce kız kardeşimin durumuna güldün mü? O çok *hasta*!" diye bağıyor ve hemşireyi odanın köşesine doğru itiyor. Onu durdurmaya çalışırken neredeyse yatağımdan düşüyordum.

"Kes şunu! Şaka yapıyordum ve o da güldü, bu onun suçu değil," diye yalvarıyorum kardeşime.

James hemşirenin önlüğünü yumrukluyor ve isim etiketine bakıyor. "Sabah ilk iş olarak bir şikâyetle bulunacağım, *Hemşire Hull*." Hemşire Hull'ı serbest bırakıyor ve bana hızlıca bir özür dileyip veda ettikten sonra dışarı fırlıyor, çıkış yerine resepsiyona yöneliyor.

Harika. Şimdi kendimi pislik gibi hissediyorum.

Hemşire Hull serum torbamı yerine yerleştirirken sessizce kıkırdıyor ve ben de ona bakmaya cesaret ediyorum. Yatağın başucundaki lamba yüzünü alttan aydınlatıyor ve işini bitirirken mavi gözleri bana doğru kayıyor. Gözlerimiz birleşince derin bir nefes alıyorum. Adam çok güzel. Gerçekten hemşire olduğuna inanmak zor. Zeki ve yardımsever bir tipten başka her şeye benziyor.

Bileğindeki küçük dikenlerden anladığım kadarıyla dövmelelerini örtmek için önlüğünün altına siyah Under Armour giyiyor. Kulağının tepesinde siyah bir manşet ve onun arkasında Roma rakamı II'nin küçük bir dövmesi var.

"Kardeşim için özür dilerim, o şakayı yapmamalıydım. Ben hastayım ve o da benim için uzun bir yoldan geldi." Gözlerimin bandajlı bileklerime kaymasına izin verdim. Kendimi suçlu hissediyorum ama bir kez bile bu konuda ağlamak istemedim. Bu bana üzücü gelmiyor. Hastalığım beni karanlık şeylere özlem duymaya itiyor, James de tam olarak bu yüzden beni rehabilitasyona sokmaya çalışıyor. Bu konuda üzgün *olmalıyım*. Ama duygularım orada değil.

Artık değil.

Ne tür bir hastalık senin duygularını alır? Bu hiç adil değil.

Hemşire Hull tekrar seruma odaklanıyor ve bana acımasızca sırtlıyor. "Bunun komik olduğunu düşündüm, yani *hasta* olmaya yabancı olmayan bir seyirci olarak. Erkek kardeşler sadece aşırı korumacı pisliklerdir. Kardeşlerimiz için her şeyi yaparız."

Kaşlarımı kaldırıp onu izliyorum, yatağımın etrafında dönerek diğer tarafa geçiyor ve yolda sehpadan havluları alıyor. "Tuhaf bir hemşiresin," diye mırıldanıyorum, uzanabilmek için kendimi geri çekiyorum. İlaçlar beni gerçekten çok yoruyor, başım da dönüyor. Belki yarın biraz makyaj yapabilirim ve kendimi yeniden insan gibi hissedebilirim.

Gülüyor. Derin sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Öyle miyim? Not edildi. Bayan Coldfox, değil mi? Wynn Coldfox?" Eğilip kapüşonlu gözlerle bana bakıyor; orada karanlık pusuda bekliyor ve midemde delici, rahatsız edici bir his kıvrılıyor. Tanrım, o tam bir katil.

"Odaya girmeden *önce* hastanın kim olduğunu bilmeniz gerekmez mi?" Kaşlarımı çatarak ona temkinli bir şekilde bakıyorum. Bu role pek uymuyor. Burada çalışmaya başladığından beri kaç şikâyet aldığını merak ediyorum.

Bu büyüyen listeye kardeşimi de ekleyin.

Havluları dolaba yerleştiriyor ve siyah saçlarını geriye itiyor. Bronz teni benimkinden biraz daha koyu ama çok değil. Uyuşturucunun etkisindeki zihnimin onun gergin göğsü ve kolları hakkında düşünmeye çalıştığı korkunç düşünceleri bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum.

"Sen olduğunu biliyordum. Sadece havadan sudan konuşmaya çalışıyordum," diyor kayıtsızca ve bütün gün aynı sıkıcı doksanlar dizisini oynayan televizyonu kapatıyor.

Başımı sallıyorum ve ona sahte bir gülümseme vermeye çalışmıyorum. "Havadan sudan konuşmayı beceremiyorsunuz, Hemşire Hull."

Yüzünü buruşturarak bana bakıyor, yaklaştımadan önce bir şeyler hesaplıyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Sır tutabilir misin?" diye fısıldıyor.

Şaşkınlıkla hızlı bir nefes alıyorum. Delicesine güzel, ama kalbimin daha hızlı atmasına neden olan bir zalimlik havası var.

"Tabii, sanırım."

Gülümsüyor ve önlüğüne iştirilmiş isim etiketini çekiştiriyor. "Ben Hemşire Hull değilim. Bu önlükleri ödünç aldım."

Eğlencesi rahatsız edici. Gözlerimi ona dikiyorum. "Ne oluyor lan? -Neden?"

Omuz silkti ve kapıya doğru yürüdü. Elektrik düğmesini çeviriyor ve yatağımın başucundaki lamba sönüyor. "Böylece kardeşin gibi insanlardan şikâyet almıyorum." Kapı arkasından sessizce kapanırken gülüyor.

Odanın karanlığında, aptalca bir sırtışıla yapışkan fayanslı tavana bakıp bunun kim olduğunu merak ediyorum.

Ve belki de onu tekrar görecekim.

OceanofPDF.com

2

Wynn

JAMES BİR FİNCAN JENERİK KAHVEYİ BEYAZ PLASTİK TEPSEYE KOYAR yatağımın kenarına bağı. Süslü bir karışım olmaması umurumda bile değı, sadece şu anda boğıazımdan aşağı acı sıvının akmasını istiyorum.

"Dikkat et, dökersen elini yakacaksın," diye homurdanıyor. Saat sabahın sekizi ve kimse ondan bu kadar erken gelmesini istemedi. Yine de bu zamanı benim için ayırmış olması çok anlamlı. Her ne kadar beni uyandırıp uyarıda bulunmadan perdeleri açmış ve neredeyse gözümü kör etmiş olsa da.

Dizüstü bilgisayarını çıkardı ve tıklamaya başladı. Patronu zaten çoğı gün evden çalışmasına izin veriyor, bu yüzden Colorado'dan ayrılıp Montana'ya uçmak onun için o kadar da zor olmadı. Bazen James'in çalışmak, seyahat etmek ve takım elbise giymek konusunda gerçekten başarılı olduğunu düşünüyorum, bugün göreceğı tek insanlar ben ve hastane personeli olsa bile.

Yine de bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Belli ki bu şekilde bitmemesi gerekiyordu. *Sonrası* için burada olmamayı umuyordum. Yine de, şu anda benimle konuşmayı reddeden oda arkadaşımdan ve yetişkin küçük kız kardeşiyle uğraşmak zorunda kaldığı için erkek kardeşimden özür dilerim.

Kahve yavan ama sıcak sıvıyı yudumlarken ruhum biraz canlanıyor. Bir süre onun yazı yazmasını izliyorum, kendi dizüstü bilgisayarımı özlüyorum ve ölmeye karar verdiğim gece ne üzerinde çalıştığımı merak ediyorum. Bunun bir önemi var mı? Hâlâ emin değılim.

Açıkçası o hayata geri dönmeyeceğim. Rehabilitasyon benim için artık yıldızlarda.

Bakışlarım komodine kayıyor; lambanın yanında siyah bir halka var. Tuhaf, dün kesinlikle orada değildi. Kağıt bardağımı yere bırakıp yüzüğü alıyorum. Soğuk ve mat, üzerinde özel bir şey yok, herhangi bir oyma ya da işaret yok.

Bana çocukken annemin komodinimin üzerine bıraktığı türden bir şeyi hatırlatıyor.

İş seyahatlerinden bana kristaller getirirdi. Onun seyahat hikâyeleri ve kristallerle ilgili anılar beni birkaç dakikalığına etkisi altına alır, sonra karanlık ve beliren bir varlık onları benden çalar. Annem öfkeli ve acımasız bir kadındı.

Okulda bir tür dahi olmam bekleniyordu. Belki de ilk o zaman hastalandım. Başparmağımı yüzüğün pürüzsüz kenarında gezdirirken bu düşünceyi düşündüm.

"Bunu sen mi getirdin?" Siyah yüzüğü James'e doğru tutarken soruyorum. Başını sallayıp gözlerini ekrana çevirmeden önce kısa bir an için başını kaldırıp bakıyor.

Tamam, o zaman dün geceki hemşire miydi? Kapıya baktım. Odamdan çıkmam yasak falan değil. Yataktan kalkıp ayaklarımı soğuk zemine koyuyorum. Gri fayanslardan gelen soğukluk çoraplarımın içinden geçip ayaklarımın tabanına vuruyor, titrememe ve kollarımı ovuşturmama neden oluyor.

"Nereye gidiyorsun?" James yazmayı bıraktı ve kaşlarını çattı. Bütün bu kaş çatmalar birkaç yıl içinde onun kırışmasına neden olacak.

"Gidip bacaklarımı esneteğim. Yirmi dakika içinde dönerim," diye mırıldanıyorum hastanenin verdiği beyaz terliklerimi giyip kapıya yönelirken. James homurdanıyor ama klavyesinin sesi odayı tekrar dolduruyor, bu yüzden evde özgür olduğumu biliyorum.

Hemşireyi bulma ve kafeteryadan bir şeyler atıştırma zamanı. Lanet olası pudingden başka bir şey yemek istiyorum.

Hastaneler iç karartıcı.

Yaşlılar sağlık görevlilerinin yardımıyla etrafta dolaşıyor ve hasta yakınları ya kötü haber bekliyor ya da kötü haber alıyor. Hıçkırıklar üçüncü kattaki lobiye dolduruyor ve bu berbat bir şey. Bu kanatta yürümekten nefret ediyorum.

Sesleri duymuyorum ve dün geceki gizemli adamı bulmaya odaklanıyorum. Bazı kadın hemşireler tanıdık geliyor. Uyandıktan sonraki ilk birkaç gün bana yardım etmiş olmalılar.

O günler çoğunlukla bulanık.

"Merhaba, bana yardım edebilir misiniz? Hemşire Hull'ı arıyorum?" Lobinin ortasındaki yuvarlak masada oturan resepsiyon görevlisine soruyorum. Yanında diğer personel için üç sandalye daha var. Bana düz bir ifade veriyor ve kahvesine fazladan bir shot espresso koysa iyi olacakmış gibi görünüyor.

"Hull? Bütün hafta izinli." Onaylamayan gözlerle bana bir kez daha bakıyor. Bakışlarım boynunun dibinde güzelce duran haç şeklindeki kolyesini buluyor. Evet, sanırım onun gözünde oldukça aşağıdayım. Soluk pembe saçlarım ve dövmelemlerim de muhtemelen yardımcı olmuyor.

"Teşekkürler," diyorum uydurabildiğim en sahte gülümsemeyle, benimkinin karşısındaki koridorda yürürken.

Buralarda bir yerde olmalı. O bir hemşire mi ki?

Sabahı amaçsızca yürüyerek geçiriyorum ve hasta insanlar ve yorgun işçilerden başka bir şey bulamıyorum. Hemşire Hull'ı bu lanet yerde hiçbir yerde bulamıyorum. James bir saat sonra beni aramaya geliyor ve beni kafeteryada hoş bir kadınla patates kızartması paylaşırken buluyor.

"Seni ne kadar zamandır aradığım hakkında bir fikrin var mı?"

Başımı kaldırıp omuz silkiyorum. "Acıktım. Biraz ister misin?" Ona bir kızartma uzatıyorum ve sanki dünyanın sonu gelmiş gibi bana kaşlarını çatıyor. "Tanrım, sadece hayır de. Surat asmayı bırak." Peynire bulanmış bir kızartmayı ağzıma atıyorum. Yüzünde ciddi olduğunu belli eden bir ifade var ve ben de tartışacak havada değilim. Kızartmalar için nazik bayana teşekkür ediyorum (adını hatırlama zahmetine girmedim) ve James'le birlikte odama geri dönüyorum.

Bizi bekleyen korkunç doktoru gördüğümde neredeyse terliklerimden fırlayacaktım. Yaşlanmış görünüyor, 1800'lerden kalma gözlükleri ve yüzündeki tüm kırılganlıkları abartan son derece sinirli bir ifadesi var.

James'i dürtüyorum. "Gördün mü, kaşlarını çatmaya devam edersen böyle görüneceksin."

Dudaklarını çekiştirdiğini bildiğim kaşlarını ısırtıyor ve kaşlarını çatıyor. "Wynn, bu Doktor Prestin. Seni Harlow Sanctum'a bağlılık için değerlendirecek."

Dr. Prestin bana elini uzatıyor ve ben de zoraki bir gülümsemeyle elini sıkıyorum. Elleri soğuk, tıpkı korkunç gülümsemesi gibi. Nane gibi kokuyor.

şeker ve iyi türden değil. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve midem kıvrılıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elimi geri çekip kabarık kazağımın içine sokarken, avucumu ovma için dezenfektanım olmasını dileyerek kelimeleri düzgün çıkmaya zorluyorum.

Donuk kahverengi gözleri gözlüklerinin arkasından beni analiz ediyor. "Çok memnun oldum Bayan Coldfox. Sizce kardeşinizin önerisi doğru bir seçim mi? Rehabilitasyon hakkındaki düşüncelerinizi merak ediyorum."

James bana bakıyor, suçluluk duygusu bakışlarından okunuyor, ama korkunç hissetmesi gereken benim. Ben lanet olası bir yetişkinim. Benim saçmalıklarımı bu şekilde omuzlamak zorunda kalmamalı.

"Evet. Ben... iyi değilim. Anlamamı beklemiyorum ama yaşamak istemiyorum. Her şey berbat, hırslarım yok, hiçbir şeyin önemi yok... *Benim* önemim yok." Kararlılığımı pekiştirmeden ve daha dik durmadan önce ikincisini kısık bir sesle söylüyorum. "Ama istiyorum."

"Anlıyorum." Dr. Prestin not defterine bir şeyler yazıp bitirdikten sonra kapatıyor ve korkunç bakışlarıyla beni bir kez daha değerlendiriyor. "Kayıtlarınıza ve Bay Coldfox ve sizinle yaptığım görüşmelere dayanarak, tesislerimizde tam zamanlı bakım almanızın sizin yararınıza olacağına inanıyorum. Yarın geldiğinizde evrak işlerini tamamlamış ve resepsiyona getirmiş olacağım."

Gözlerim açıldı. Yarın hastaneye mi yatırılıyorum? James'le hastane dışında biraz daha fazla zaman geçirebileceğimi düşünmüştüm ama sanırım bu mantıklı. Tüm zaman boyunca bana bakıcılık yapacak ve endişelenmesi gereken *promosyonları* var.

Dr. Prestin James'i lobiye götürüyor ve rehabilitasyon merkezindeki olanaklar ve tedavimin süresi hakkında konuşuyorlar. Tüm bunların parasını nasıl ödeyeceğiz? Doktor ürkütücü olabilir ama hayatımda gördüğüm en pahalı takım elbiseyi giymiş. İşten ayrıldıktan sonra sigorta poliçem iptal oldu... Şu anda para konusunu düşünmek bile istemiyorum.

Uzun bir iç geçirdim ve yenilgiyle omuzlarımı düşürdüm. Bütün bunların anlamı neydi? Ben tam bir yer israfıyım. Başkalarına verdiğim tek şey acı. Bu kadar berbat durumda olmasaydım, var olmayı bırakmaya yönelik bu amansız dürtüyü yenmek için kendimi gerçekten zorlayabilirdim.

Ama ne olaksa olacak.

Geçmişini değiştiremem. Sadece daha iyi olacağımı umabilirim.

Penceremi açıp sehpanın üzerindeki sandalyelerden birine çöküyorum ve güneş şehrin üzerinden batarken gökyüzüne bakıyorum. Ağaçlardaki yapraklar parlak turuncu ve kırmızı. Akşam havasında sonbahar ağırlığını hissettiriyor ve taze yağmur kokusu rüzgâra karışıyor.

Gözlerimi kapatarak anın tadını çıkarmaya çalışıyorum. Bu benim ilk yeni günüm, ikinci şansım ve yeni bir başlangıç.

Daha iyi olacağım. Başka seçeneğim yok.

"Sonbaharda her şey ölür. Güzel bir şey, değil mi?"

Hemşire Hull'un derin sesiyle irkilip doğruluyorum. Pencerenin yanında duruyor, pervaza yaslanmış, bana bakıyor. Mavi gözleri sakın ve değerlendirci. Saniyeler içinde ayağa kalkıyorum ve ne kadar zamandır orada durup bana baktığını merak ediyorum.

"Sen gerçekte kimsin?" Sert bir bakışla sordum.

Sol tarafında koyu gri bir kafatası işlemeli siyah bir kapüşonlu sweatshirt ve gri eşofman altı giyiyor, hiç de hemşireye benzemiyor.

"Sen hemşire misin ki?" İçime endişe yayılırken kaşlarımı çatıyorum. Neden sürekli buraya geliyor? Dün serumumu değiştirdi... Bu düşünceyle korku kanımı sulandırıyor.

Mavi gözleri ilgisiz bir şekilde tekrar pencereye kayıyor. "Fark eder mi?"

Tabii ki önemli demek istiyorum ama durup sorusunu düşünüyorum. Dr. Prestin ile konuştuğumu duydu mu?

"Sanırım hayır," diye mırıldanıyorum, James'in son birkaç gündür oturduğu sandalyeye geri çöküyorum. "Yine de en azından adını bilmek isterim."

Dirseğini pencerenin pervazına koyuyor ve avucunu çenesine bastırarak bana bakıyor. Turuncu güneş ışınları yanaklarına vuruyor ve gözleri soğuk bir ateşle parlıyor.

"Ben Liam."

Liam... Onun içinde kaybolmak çok kolay. Siyah kapüşonu üzerine tam oturuyor ve zayıf kol kaslarını gösteriyor. Gözlerim aletlerine kayıyor. Yani, hadi ama, gri eşofman altı giyiyor - paketini fark ettiğim için suçlanamam.

Ne de olsa sonbahar gri eşofman sezonu.

"Peki, bunu neden yaptın?" Derin sesi beni tekrar odaklanmaya itiyor ve o lanet sırtışın dudaklarını çektiğini görüyorum. Sesi meraklı ve alaycı, hiç de sempatik değil.

Ayaklarımı koltuk minderine koyuyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum, kollarımı onlara doluyorum ve yüzümü ön kollarıma yaslıyorum.

Tabii ki. Herkes nedenini bilmek istiyor.

Daha kaç kere aynı şeyleri farklı insanlara söylemem gerekiyor?

"Fark eder mi?" Ona geri fırlatıyorum ve o da şeytanca sırıtıyor.

Ben.

Bileğime uzanıyor ve bileğimi iterken nefesimi tutuyorum. kolunu kaldırıp lekeli bandajları ortaya çıkarıyor. Başparmağını hassas etin üzerinde gezdiriyor ve göğsümde sıcaklık yükseliyor. Gözlerimiz buluşuyor. Havadaki gerilim aramızda yoğun bir şekilde hissediliyor. Çarpık gülümsemesi tüylerimi diken diken ediyor ve damarlarımı ürpertiyor. Kurumuş kana özlemle bakıyor ve benim acı dolu irkilmemle içinde açlık titreşiyor.

"Bence bir dahaki sefere beklemelisin." Yaramı nazıkçe okşamaya devam ederken bunu soğuk bir şekilde söylüyor ve ben şaşkın şaşkın ona bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Liam'la ilgili her şey, özellikle de içindeki karanlık beni büyülüyor. Çünkü kim böyle birine dokunur ki? Ve neden içimdeki hasta ve ahlaksız kısım ona yaklaşıyor?

"Neyi bekleyeceksin?" Nefesim kesiliyor - bir sonraki nefesim onun söyleyeceği şeye bağlı.

Önümde diz çöküyor ve cebinden küçük bir taş çıkarıp avucuma koyuyor. Pürüzsüz ve abanoz-akik mi? "Her şey için. Birisi, bir şey, *herhangi bir şey*. Gerekirse benim gibi bir şeytanı bekle."

Liam'a gözlerimi kısıyorum. Adam kafayı yemiş. "Seni tanımıyorum, sanmıyorum-"

Gülüyor ve eliyle ağzımı kapatıyor. Kokusu üzerime siniyor; kolonyası topraksı, odunsu kokuyor. "Bitirmeme izin vermedin." Liam elini geri çekiyor. "Beklemelisin... ve bunun belirli bir şey için olması gerekmiyor. Sadece dünyanın ağırlığının geçmesini bekle diyorum. Kafatasını sarsan sarsıntılar tekrar derinlere inene kadar bekle. Güneş doğana ve ışık seni biraz daha az anlamsız hissettirene kadar bekle."

Birkaç sessiz an boyunca birbirimize bakıyoruz. Nutkum tutuldu çünkü söyledikleri zihnimdeki o duvarı çatlattı. Yıllardır ağlamamıştım, şimdi de gözyaşlarımı hissetmiyorum ama söyledikleri uzun zamandır hiç olmadığı kadar derinime işliyor.

Neredeyse... anlıyor gibi.

"Ya beklemek işe yaramazsa?" Fısıldıyorum.

Liam bana kolayca gülümsüyor. Onun varlığı ürkütücü bir orman gibi. Bir süre daha kalmak ve onun kasvetli ağırlığında sessizce oturmak istiyorum. "Bana haber ver, karanlık kaybolana kadar sana sarılayım."

Neden beni önemsiyormuş gibi davranıyor? "Neden bana böyle bir şey teklif ediyorsun? Hayatta olup olmadığım neden umurunda?" Ona kaşlarını çatıyorum. Kırılacak kalbime dokunuyor.

Gözleri daralır ve o alaycı gülümseme dudaklarına geri döner. "Çünkü bir şeylerin acı içinde kıvrınmasını izlemek ölmesinden çok daha iyidir, Wynn. Bana haber vereceksin, değil mi?" Serçe parmağını uzatarak elini bana uzatıyor. *Bu* her neyse onu eğlendirmeye karar vermeden önce bir an onu düşünüyorum.

Neredeyse tüm parmaklarının etrafında bir çeşit siyah halka var, bazıları mat, diğerleri parlak. Mat olanlar tıpkı dün gece komodininin üzerinde bulduğum yüzüğe benziyor. Elinin arkası, sanki damarları dallanıyormuş gibi tendonlarının üzerinden geçen basit çizgilerle tamamen dövme.

Bu *sözün* hiçbir anlamı yok... ve zaten yarın mini hapis haneye gideceğim. O zaman neden bir günlük karanlık peri masalı mutluluğu yaşamayalım?

"Tamam, yapacağım." Serçe parmağını onunkine doluyorum, diğer elimle de bana verdiği taşı kavriyorum. "Taşın nesi var?"

Nostaljik bir şekilde yumruk yaptığım elime bakıyor. Acaba oniks onun için çok şey ifade ediyor mu, bu kadar çok oniksi olduğuna göre.

"Bu oniks. Kederi kovduğu söylenir. İşinize yarayıp yaramadığını bana bildirirseniz gerekecek, ben pek kullanmadım."

Taş, ona verdiği anlamla avucumda ısınıyor. Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, bildiğim tek şey lanet olası bir taş, ama zihin güçlü bir şey. Kederi kovabileceğine dair umut, uzun zamandır sahip olduğumdan daha fazla.

"Sence... bu beni iyileştirebilir mi?"

Başını eğiyor ve "Hayır-" diye mırıldanırken gözleri kararıyor. "Burada ne *hale* ediyorsun?"

James kapıda öfkeyle duruyor.

Liam irkiliyor ve güzel yüzünde gergin bir sırıtma oluşuyor. Ellerini kapüşonunun cebine sokup James'e ve çıkışa doğru ilerlemeden önce bana göz kırpmıyor. "Sadece gidiyordum, dostum. Sonra görüşürüz, Wynn." Elini sallayarak kaldırıyor ve abanoz yüzükleri bana doğru parlıyor. Hatırlamaya çalışıyorum

Çünkü kaderin bizi bir daha bir araya getireceğinden emin değilim.
Bana verdiği taşa tekrar bakıyorum ve dudaklarımı bir gülümseme
kaplıyor. *Yalancı*
-*O yüzüklerin hepsi oniks.* Hâlâ kederini de kovacakları umudunu taşıyor.

OceanofPDF.com

3

Wynn

JAMES KARARTILMIŞ ARABASIYLA HASTANENİN OTOPARKINA YANAŞTI.

Escalade. Bulunduğu yere gelmek için gerçekten çok çalıştı, bu da beni rahatsız ediyor çünkü bu kurumun ona ne kadara mal olduğunu bilmiyorum, benden talep ettiği hastane faturalarımdan bahsetmiyorum bile.

Bugün sağanak yağmur yağıyor. Uykuya dalan dünyanın keskin kokusu ve kaldırımdaki pıt pıt sesleri endişemi yatıştırıyor. SUV çemberin etrafından dolanırken tıbbi asistanlardan biriyle tentenin altında duruyorum.

James iniyor ve ben yolcu tarafındaki kapıdan içeri girerken görevliye teşekkür ediyor. Country müzik çalıyor; sesini duyunca kaşlarımı çatıyorum ve o arabaya binmeden önce sesi sonuna kadar kısıyorum. Küçük spor çantamı arka koltuğa atıyor ve kapıyı biraz fazla kapatıyor.

Acelesi olduğunu belli ediyor.

"Uzun bir sabah mı?" Emniyet kemerini taktıktan sonra soruyorum. Büyük gri kazağımın kollarını başparmağımla işaret parmağım arasında ovuşturuyorum, titremem gereken gergin bir tik.

Elini kahverengi saçlarında gezdiriyor, yağmur damlalarıyla geriye doğru savuruyor ve alay ediyor. "Bu yetersiz bir ifade. Bugün tüm randevularımı ayarlamaya çalışmak tam bir şov oldu. Harlow'a vardığımızda bir toplantıya katılmam g e r e k e c e k ama otuz dakikadan fazla sürmez.

dakika. Sonra tüm evrak işlerini çabucak halledeceğiz ki ben de eve dönüş uçağıma yetişebileyim."

"Ben barınağa bırakacağın lanet bir köpek değilim... Evrak işlerini halledebilirim. Meşgulsen kalmana gerek yok." Hayal kırıklığını sesimden uzak tutmaya çalışıyorum ama çok zor. Annemin ölmeden önceki haline benziyor, işi hayattaki her şeyden daha önemliymiş gibi davranıyor, sanki hiç ölmeyecekmiş gibi.

Gözlerini bana dikti, gözlerinde şok ve biraz da umut vardı. "Gerçekten mi? Aslında bu çok yardımcı olurdu."

"Evet, zaten bu benim kendi çilem. Başlangıçta geldiğin için minnettarım. Buna gerek yoktu... ama minnettarım." Koltuğuma biraz gömüldüm, sadece tarlaların ve şehrin uzakta daha da büyüdüğünü görebiliyordum.

Harlow Sanctum, korkunç fırtınalı bir gökyüzünün altındaki geniş, karanlık tarlalarda uzun ve yalnız duruyor. Montana hasta olmak için iyi bir yerdir. Hava berbat, kışlar uzun ve dağlar sizi çağırıyor. *Dağ hastalığı* olarak adlandırıldığını sıkça duyduğum bu hastalıkta yüksek rakımlar beyninizle oynar ve sizi depresyona sokar.

Harlow'un pazarlamasının bir parçası da eyaletin kuzeybatı kesiminde, en düşük rakımda yer almasıdır.

Harika, hiçliğin ortasında.

Telefonumu kontrol ediyorum ve burada telefonun çekmemesine şaşırıyorum. Sorun değil, zaten kimse bana mesaj atmadı. Bir süreliğine sosyal ortamlardan uzaklaşmayı dört gözle bekliyorum. Beni özleyecek hiç arkadaşım yok.

Bir saat önce hastaneden ayrıldığımızdan beri yağmur neredeyse hiç dinmedi. En yakın kasaba, buraya gelmek için içinden geçtiğimiz şirin bir Ana Cadde'ye sahip olan Bakersville. Lamba direkleri boyunca yaz sonu bira festivali için süslemeler ve Cadılar Bayramı hafta sonundaki Sonbahar Festivali için bazı el ilanları asılmıştı.

Kutsal alanın gri taş duvarlarına ifadesiz bir şekilde bakıyorum. Burası bir zamanlar James'le İrlanda'da gördüğüm şatolara benziyor. Sarmaşıklar

tuğlalar. Taşlar ıslak, durmak bilmeyen yağmurla ıslanmış. Turuncu ve sarı kadife çiçekleriyle dolu süslü siyah saksı kutuları devasa girişin her iki yanında dörder tane olmak üzere sıralanıyor. Portikonun ortasından büyük, modern bir avize sarkıyor. James avizenin altına yanaşıyor ve ben de ön kapıları çerçeveleyen büyük pencerelere bakıyorum.

Masal kitaplarından fırlamış gibi.

James arabasını park ettikten sonra hiç vakit kaybetmeden arka koltuktan tek çantamı alıp devasa ön kapılara doğru koşuyoruz. Kapılar siyah ve modern, orijinal yapıya bariz bir ekleme ama mükemmel bir uyum sağlıyorlar.

"Acele et, geç kalıyorum." Ben büyük kapılardan birini açarken James takıntılı bir şekilde saatini kontrol ediyor.

Eşikten geçip üç katlı fuayeye adım attığımızda misk kokulu hava duyularımı işgal ediyor. Enstitünün her iki tarafındaki birçok koridora uzanan zeminler siyah mermer karolardan oluşuyor. Başka bir boyaya ihtiyacı olan yıpranmış ahşap sütunlar devasa odayı çerçeveleyiyor. Tavanlardan büyük avizeler sarkıyor.

Lobi sessizdir. Resepsiyonda ufak tefek, yaşlı bir kadın oturuyor. Kalın çerçeveli gözlükleri yüzünde zor duruyor; düğme burnunun ucuna yapışmışlar. Gri saçları kıvrıkcık ve kısa. Bana eski piyano öğretmenimi hatırlatıyor; ancak bu kadının yüzündeki kırıksıklıklar, geçmişimdeki cadı gibi kaşlarını çatmaktan değil, gülümsemekten kaynaklanıyor.

Bu yerin korkusu içime işlemeye başladığında kaşlarımı çatıyorum. Lüks bir otele çok benziyor ama burası iç karartıcı. Gri duvarlar, siyah zeminler, diğer her şey gri. Buranın havalı bir tatil yeri olmadığını bildiğim için sadece kafamda kuruyor olabilirim. Burada yaşayan insanların hasta olduğunu biliyorum.

Burada hayaletler biziz.

İnsan bu tür yerlerin biraz daha neşeli olması gerektiğini düşünüyor. Belki tezgâhtarın arkasına gülen yüzlü bir poster ya da beyaz, siyah ve grinin tonlarından başka *bir şey* asılabilir.

James'i dirseğimle dürtüyorum. "Ben daha çok kurşun geçirmez cam duvarlı, herkesin ceket giydiği bir yer hayal ediyordum."

Kardeşim kaşlarını çatarak bana bakıyor ve çantamı ayaklarımın dibine bırakıyor. "Hayır, tabii ki değilsin. Sen cezai olarak deli değilsin. Burası bir rehabilitasyon merkezi, hem de pahalı bir rehabilitasyon merkezi."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Daha iyi bir şey alamaz mıydık?" Şaka yapıyorum.

James alaycı bir şekilde gülüyor ve sanki gelmiş geçmiş en iyi şakayı yapmışım gibi sırtımı sıvazlarken irkilmeme neden oluyor. "Benim gitmem gerek. Seni bu hafta sonu ararım, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Motosikletin zaten burada ve geri kalan eşyalarını Bakersville'de bir depoya koydurdum." Bana sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, bunu yeneceksin."

Ben de dahil olmak üzere tüm eşyalarımı bu kadar kısa sürede nasıl topladığını sorma zahmetine bile girmeden, omzuna doğru acımasızca gülümsüyorum. İnsanları ve eşyalarını bir halının altındaki kırıntılar gibi paketlemede bu şekilde etkilidir. Anneme de böyle yaptı, bana da böyle yapıyor. Kalbimde iyi niyetli olduğunu biliyorum, benim için her şeyi daha basit ve kolay hale getirmeye çalışıyor, ama yardım edemiyorum ama daha fazla karmaşa olmasına izin verse daha az atılabilir hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyorum. "Evet, deneyeceğim."

Son vedalarını ediyor ve ben de gülünç büyüklükteki kapının arkasından uğursuz bir şekilde kapanışını, beni bu yabancı yerde yapayalnız ve mahsur bırakışını izliyorum. Telefonuma tekrar dokunuyorum ama hâlâ çekmiyor. Sanırım burası Wi-Fi bağlantı hizmeti veren bir yaşam alanı.

İnleyerek telefonumu cebime geri koyuyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Bunu yapabilirim.

Sinirlerim alarma geçti ve şu anda burası dışında herhangi bir yerde olmayı tercih ederdim. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve check-in masasına dönüp bakıyorum. Küçük yaşlı kadın iğrenç derecede kirli gözlüklerinin ardından beni izliyor ve ona bir bez uzatıp temizlemesini söylememek için itiraf etmek istediğimden daha fazlasını yapmam gerekiyor.

Yüzümü ekşitmemek için yüz hatlarımı düzeltmeye çalışıyorum.

"Merhaba." Dudaklarım garip bir gülümsemeyle zorla yukarı doğru çekiliyor. Ona yaklaşmadan önce eğilip çantamı alıyorum.

Yakından daha da minyon. Küf ve kedi gibi kokuyor ve bu da kulağa geldiği kadar nahoş. Aptal sahte gülümsememle burada durduğum sürece kaşlarım birbirine çarpıyor. Beni duymadı mı?

"Kontrol için geldim," diye mırıldanıyorum, başımın arkasını ovuşturup kapıya bakıyorum. Belki de buradan kaçmak için çok geç değildir.

Tezgâhın üzerinde kayan kâğıtların sesi gözlerimi tekrar ona çeviriyor.

Küçük kâğıt yığınının üzerine yavaşça bir kalem koyuyor ve kâğıdın üzerindeki bir satıra dokunuyor.

Altta.

Evrakları okumaya zahmet etmiyorum. Adımı yazıp imzalıyorum ve

yığını ona geri itiyorum. James'in bu şeyi çoktan incelediğine güveniyorum.
Ben hâlâ

İşinin ne olduğundan tamamen eminim, ancak sözleşmeler ve bunların içindeki potansiyel sorunları bulmakla ilgili olduğundan eminim. James'ten hiçbir şey kaçmaz.

Görevli bana sadece başını salladı ve sandalyesinde dönüp evraklarımı arkasındaki dolaba yerleştirmeden önce masasındaki bir düğmeye birkaç kez dokundu. İsim levhasında *Bayan Abett* yazıyor.

Sandalyesini çevirdiği anda gülümsemem kayboluyor ve uzun bir iç çekiyorum. Burası zaten berbat bir yer. Eğer buradaki herkes Bayan Abett kadar *sevimliyse*, bu haftayı atlatabileceğimden emin değilim.

"Merhaba, Bayan Coldfox. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Kafamı kaldırdığımda bir çift yeşil gözün bana baktığını görüyorum.

"Benim adım Jericho Melvich. Program danışmanınızım." Adam elini benimkine uzatıyor ve ben de sertçe sıkıyorum.

"Memnun oldum," diye mırıldanıyorum. Gözlerinde çok fazla umut var, benim hoşuma gitmeyecek kadar parlak. Benden belki iki yaş büyük görünüyor, lens yerine gözlükle daha seksi olan türden bir adam. Çenesi keskin ama Liam'ınki kadar belirgin değil. Bana verdiği oniks taşı ve yüzüğün bulunduğu çantama bakıyorum.

Jericho benim için spor çantamı alıyor ve fuayenin sol tarafındaki geniş koridora doğru ilerliyor. Klinik olarak depresyonda olamayacak kadar mutlu görünen insanların eski fotoğrafları duvarları kaplıyor.

"Dr. Prestin bana dosyanızı verdi, böylece durumunuz hakkında iyi bir fikir edinebilirim. Elbette her şeyi kağıttan öğrenemem, o yüzden bana kendinizden bahsedin. Nelerden hoşlanırsınız? Hoşlandığınız herhangi bir şeyi haftalık tedavinize entegre etmek isterim." Eklemeden önce düşünceli bir şekilde bana bakıyor: "Pembe saçlı olmanı beklemiyordum. Bu bir sürpriz oldu."

Yürümeye devam ettiğimizde Jericho'nun arkasından gözlerimi deviriyorum, ancak gerçekten hoşlandığım bir şeyi düşündüğümde dudaklarımda bir sırıtiş beliriyor. "Seksi severim."

Duruyor ve çatık kaşlarıyla bana bakıyor. "Üniversiteden mezun olduğumdan beri burada çalışıyorum Bayan Coldfox. Sizi temin ederim ki bu iğrenç cevabı ilk kez duymuyorum." Soğuk yeşil gözleri bir şey arıyormuş gibi beni inceliyor.

Bulacak mı diye merak etmeden duramıyorum.

"Nelerden hoşlandığımı sordunuz." Omuz silkiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Sana yalan söylememi ve yemek yapmaktan ya da bunun gibi aptalca bir şeyden hoşlandığımı söylememi mi istiyorsun? Çünkü ben yemek yapmıyorum."

Jericho'nun bakışları daralıyor. Kulakları parlak kırmızıya dönüyor.

"Doğru. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama tedavi planına *seksi* eklemeyeceğim. Ben olacağım

Sana yemek hazırlamadıklarından da emin ol." Karanlık koridorda ilerlemeye devam etmeden önce panosuna bir şeyler not ediyor.

Bir toplantı odasına geldiğimizde insanların konuşma sesleri havada dalgalanıyor. Güzel deri mobilyalar, süslü kahve barları ve tezgahları ve birkaç siyah meşe masayla dolu. Tavandan tabana pencereler odayı boydan boya kaplıyor.

Normal sokak kıyafetleri giymiş kadın ve erkekler kanepelerde uzanıyor ya da dışarıdaki verandayı çevreleyen parmaklıklara yaslanıp sigara içiyor ve soğuk sonbahar havasını içlerine çekiyorlar. Herkes mutlu görünüyor. Ya da en azından boş boş bakmayacak ya da gözlerinin altında koyu halkalar olmayacak kadar memnun.

Adaçayı renkli tarlalar ve turuncu akçaağaç ağaçlarıyla karışık yemyeşil, koyu yeşil bir ormanın arka planında, pencerelere bakan muhteşem bebek-grand piyanoyu görünce gözlerim açılıyor. Bulutlar uzaktaki soluk mavi dağları buğulandırıyor.

Sadece güzel siyah beyaz tuşlara bakarak ruhumdan akan nostaljik şarkılar kalbimi biraz sızlatıyor.

"Oynuyor musun?"

Jericho'nun yanımda durduğunu tamamen unutarak irkildim. Oda beni bir süredir ziyaret etmediğim bir yere götürdü. Hem kızgınlık hem de derin, rahatsız edici acıyla dolu bir yere. Oradaki müzik kasvetli ve mesafeliydi. Soğuk.

"Evet... Oynadım," diye mırıldanıyorum, titreyen ellerimi iki yanımda yumruk yaparak. "Ama artık oynamıyorum."

"Eğer sorun olmazsa bunu tedavi planınıza dahil etmek isterim. Sadece enstrümanın başında oturmak olsa bile." Jericho panosunu tekrar çıkarıp bazı notlar alırken ben başımı sallıyorum, gözlerim hâlâ piyanoya kilitlenmiş durumda. Bir süre daha bu odada kalmak ve sadece küçük, önemsiz bir an için var olmak fena olmazdı.

Koridorda yürümeye devam ediyoruz, gözlerim toplantı odası gözden kaybolana kadar orada kalıyor. Batı kanadı yatakhane odalarının olduğu bir bölüme dönüşüyor. Duvarlar grinin hoş bir tonuna boyanmış, bana büyük doku öbekleri düzeltilmiş impasto tarzı boyayı hatırlatıyor. Jericho koridordaki bir kavşakta duruyor ve depo gibi görünen bir yere battaniye taşıyan birkaç personele el sallıyor. Bayan Abett dışındaki personel, hastanedeki çalışanların aksine oldukça arkadaş canlısı görünüyor. Acaba bu acıma duygusundan mı yoksa bizim gibi insanları gerçekten önemsediklerinden mi?

Benim gibi insanlarla uğraşmanın bir yük olduğuna dair rahatsız edici bir bakış taşıyorlar ve bu da kalbimi önemli ölçüde hafifletiyor.

"Kardeşim bisikletimin burada olduğunu söyledi. Buradan ayrılmamıza izin var mı?"

"Bisiklet mi?" Jericho diyor. "Kasık roketini mi kastediyorsun? Evet, garajda park halinde. Bölgede araba sürebileceğiniz birkaç güzel yolumuz var. Araba kullanmanın hastalarımız için çok terapötik olabileceğini düşünüyoruz ve dışarı çıkıp buradaki manzaraya bakmayı teşvik ediyoruz" diyor gururla. Kulağa prova edilmiş gibi geliyor.

Başımı salladım. "Yani birkaç mil önce geçtiğimiz kapılar, sanırım aslında ayrılamayız?"

Omuz silkiyor ve koridorda ilerlemeye devam ediyor. "Tabii ki yapabilirsin. Burası bir hapisane değil. Hastaların çoğu hafta sonları alışveriş yapmak ya da barlara gitmek için Bakersville'e gider. Bence burayı gerçekten seveceksin Coldfox."

İnsanların başkalarına soyadlarıyla hitap etmelerinden nefret ediyorum. Mesafe koyma taktiği gibi geliyor.

"Beklediğim bu değildi," diye mırıldanıyorum bir sonraki koridordaki çerçeveli fotoğraflara bakarken.

"Evet, bu enstitü alışılmışın çok dışında."

Kaşlarımı sıkıca birleştirerek ona bakıyorum. *Alışılmışın dışında mı?*

Odam olduğunu tahmin ettiğim yere ulaştığımızda duruyoruz. Kapı siyah, tıpkı koridorun karşısındaki gibi. Koridordaki diğer kapılar kahverengi.

Jericho doğru anahtarı bulmak için anahtarlığını karıştırmaya başlamadan önce kapıyı iki kez çalıyor. "Ortak banyo koridorun hemen sonunda. Malum nedenlerden dolayı size özel banyolara izin veremiyoruz," diye mırıldanırken siyah bir anahtar çıkarıp kapıya sokuyor.

"Tuvaletler konusunda endişelisiniz ama insanların kendi odalarında kendilerini öldürmeleri konusunda endişeli değil misiniz?"

Bana bakıyor ve sırtıyor. "İşte tam da bu yüzden size tedavi planlarınıza göre oda arkadaşları atıyoruz." Kapıyı iterek açtığında kaşlarımı kaldırıyorum. Ahşap zeminin üzerinde ışık süzülüyor ve beyaz perdeler açık pencereden içeri giren yumuşak bir esintiyle sallanıyor.

"Ama ben kabul etmedim-"

"Evet, imzaladığınızda bunu kabul ettiniz. Kardeşin sana söylemedi mi?"

Omuzlarım çöktü. *Hayır, tabii ki yapmadı.* Ona daha sonra çok uzun ve ayrıntılı bir mesaj göndermem gerekecek. Kendi kişisel alanımın olmamasından nefret ediyorum.

kaçmak için.

Pencerenin yanında yalnız bir figür duruyor; siyah saçlı ve işaret parmağından kan damlayan bir adam.

Yaralanmış.

Jericho odanın diğer tarafına geçip adamın parmağını bir mendile sararken endişeli görünmüyor. "Kapıyı iki kez çaldım, neden açmadın?" diyor sinirli bir ses tonuyla. Kanayan adam Jericho'ya bakıyor ve o mavi gözler yavaşça kayarak benimkilerle birleştiğinde kalbim göğsümde duracak gibi oluyor.

"Liam?" Adı dudaklarımdan bir nefeste çıkıyor.

Liam'ın gözleri Jericho'ya kaymadan önce genişliyor. "Yeni oda arkadaşım o mu?" Sesi üzgün değil, daha çok şaşırmış gibi.

Jericho gülümseyip başını sallıyor ama o cevap vermeden ben sözünü kesiyorum. "Ne tür bir rehabilitasyon bu? Bir *erkekle* aynı odayı paylaşamam."

Jericho gözlerini bana dikeyyor ama el sallıyor. "Bunu sen imzaladın Coldfox. Seni tedavi planın için ideal bir oda arkadaşıyla eşleştiriyoruz. Bunun tuhaf görüldüğünü biliyorum ama bizim rehabilitasyon merkezimiz en yüksek iyileşme oranına sahip merkezlerden biri. Daha önce de söylediğim gibi, alışılmışın dışındayız. Ve daha önce seksten hoşlandığını söylememiş miydin? Al bakalım. Liam Waters," diyor alaycı bir şekilde.

Yumrukların içgüdüsel olarak yanlarımda sıkılıyor.

Bunu yapabilirim.

Tüm bu yer ne kadar tuhaf olsa da, denemeyi James'e borçluyum. Ne kadar sinsi olursa olsun, itiraf etmeliyim ki, tüm bunlar... heyecan verici. Tereddütle Liam'a tekrar bakıyorum; çok sakin ve bağlantısız görünüyor. Tanıştığımız ilk geceki gizemli adamdan eser yok.

Bilmem gerekirdi.

O da hasta.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

4

Wynn

ZATEN TANIŞTIĞIMIZ İÇİN JERİCHO'NUN BİZİ TANIŞTIRMASINA GEREK YOK. O Çantamı kapıya en yakın yatağın üstüne koyuyor, gülümsüyor ve bize öğle yemeğinin öğlen olduğunu söylüyor, sonra bu tamamen normalmiş gibi ayrılıyor.

Liam ve ben yatağıma dönüp eşyalarımı yerleştirmeden önce birkaç rahatsız an boyunca birbirimize bakıyoruz. Vücudumdaki her sinir hassas çünkü beni izlediğini biliyorum. Bu duruma nasıl geldik? Bu delilik, değil mi? Onu bir daha asla göremeyeceğimi ve gizemli bir adam olacağını sanıyordum - bilirsiniz, *kaçıp* giden.

Bazen karşılaşmaların bu şekilde kalmasının en iyisi olduğunu düşünüyorum. Her zaman o kişiye ne olduğunu ve büyük dünyada nerede olabileceğini merak ediyorum.

Çantamın fermuarını açıp makyaj malzemelerimi, telefon şarj cihazımı ve Kindle'ımı çıkarıyorum. Bu gece nasıl uyuyacağım? Horluyor mu? O bir psikopat mı? Belli ki psikopat. Hemşire bile değilken bana serum taktı... Bu yasadışı değil mi?

"Yani hemşire değilsin."

Yatağına doğru ilerliyor ve yüzünü bana dönecek şekilde yan yatıyor, başını eliyle destekliyor. Soğuk mavi gözleri beni dikkatle izliyor. "Belli ki," diye mırıldanıyor kayıtsızca.

Zalim ses tonu karşısında irkilmemek için tüm irademi kullanıyorum. Jericho'ya hastane olayını anlatmak için aklıma bir not alıyorum. Belki o zaman

farklı bir oda arkadaşı.

Parmağına sarılı mendile bakıyorum. Kanı çoktan kumaşı ıslatmış.

"Parmağına ne oldu?" Kıyafetlerimi yatağın üzerine yığarken bakışlarımı çantama çeviriyorum, kaybetmemek için geceliğimi bir kenara koyuyorum.

"Ben kestim."

Donuyorum. Damarlarımdaki kan donuyor ve tüylerim diken diken oluyor. Ona bakmaya isteksizim ama yüz ifadesini görme ihtiyacım ağır basıyor.

Liam parmağındaki mendili çözüyor. Islak, kırmızı bez bileklerimdeki yaralara yanlış acı dalgaları gönderiyor. Ensemde boncuk boncuk terler birikiyor ve ağzım dehşetle biraz açılıyor.

Acıdan *nefret ederim*. Birinin incindiğini görmek, incinmek, her türlü acıya dayanamıyorum. Durmasını istiyorum. Etindeki kesik derin ve kanı hızla birikiyor, taşıyor ve bir kez daha elinden aşağı dökülüyor.

İçgüdüsel olarak yanına koşuyorum ve kendini ne kadar kötü yaraladığını görmek için elini nazikçe sıkıyorum. Kesik derin, ama hayati tehlike yaratacak bir şey değil ve elinin işlevselliğini etkilemeyecek.

"Bunu neden yaptın?" Başımı sallıyorum. Neden yaptığını anlayamıyorum... Bakışlarım elinin ve kolunun üzerinde geziniyor. Her türden ve büyüklükteki yara izleri onun güzel zeytin tenini işaretliyor. Dövmelerinden dolayı görülmeleri zor ama oradalar. Bazıları eski, çoğu yeni. "Sen-"

Elini yanağıma götürüyor ve avucunu usulca tenime bastırıyor, dudakları hınzır bir gülümseme oluştururken kanlı parmağını etimde gezdiriyor. Göğsüm ağırlaşıyor ve nefes almak zorlaşıyor. Kaygı ve stres kalp rahatsızlığımın etkilerini daha da kötüleştiriyor ama şu anda zihnimdeki kaosu sakinleştiremiyorum.

Onun gibi biriyle aynı odada kalamam.

"Ben bir mazoşistim, Wynn. Yaşadığımı hissetmek için acının sonsuz gelgitlerini ve akışını arzuluyorum. Bu benim için gerçekten topraklayıcı." Mavi gözleri tiksintimden dolayı eğlenerek titriyor.

"Ben... Ben senin ev arkadaşın olamam," diye kekelerken kalp atışlarım hızlanıyor ve kapıya doğru ilerliyorum. Hasta olacağım. Jericho bunun uygun olduğunu nasıl düşünebilir? Ben gidiyorum. Hemen şimdi.

Liam'ın eli bileğimi sarıyor ve hala iyileşmekte olan yaramda acı alevleniyor. Bağırıyorum ve ona dönüyorum ama o bırakmıyor. Gözleri buz gibi bir cehennem ve ben irkildikçe gülümsemesi bükülüyor.

"Bırak!" Ona bağıyorum ve elini acımasızca pençeliyorum. Acıyı dindirecek kadar gevşiyor ama beni tamamen bırakmıyor.

"Görmüyor musun?" diye mırıldanıyor sessizce, o kadar sakın ki durup şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Burnu benimkine değecek kadar yaklaştığında meşemsi kokusu içimi kaplıyor. Kalbim göğsümün içinde düzensiz bir şekilde çarpıyor ve yanaklarım ısınıyor. "Biz mükemmel bir iksiriz. Kendimi canlı hissetmeyi o kadar çok istiyorum ki, gerekirse sonsuza dek bu yüksekliğin peşinden koşacağım. Henüz hiçbir şey benim için işe yaramadı."

Bileğimi bırakıyor ve elimden ılık ve ıslak bir şey akıyor, parmaklarımdan aşağı damlıyor ve siyah fayanslara vuruyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, *herhangi bir şey*, ama hiçbir şey çıkmıyor.

Çok fazla kan var.

Korku zihnimi yakıyor ve sesim boğazımda düğümleniyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Nefes alamıyorum.

"Ölmek istiyorsun. Bundan çok nefret ediyorum, Wynn. Bu dünyayı terk etmek istediğin düşüncesi beni incitiyor, ama... ilk kez, gerçekten sevmediğim bir acı. Yaşamak istememen bana iğrenç geliyor. Acıyı görmekten ya da ona katlanmaktan hoşlanmıyorsun, değil mi? Kaçmayı ve hiçbir şey hissetmemeyi tercih ediyorsun."

Gözlerimde yaşlar birikiyor ve midem bulanıyor. Bu etkileşim travma yaratıyor. Gitmek istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum.

Onun kadar zalim birinin benim-

"*Remedium meum*," diye mırıldanıyor, dudaklarımdan bir nefes uzakta, parmaklarını nazikçe kollarımda gezdirirken gülümsüyor. Keskin kokusundan derin bir nefes alıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Latince bilmiyorum ama bilen birinin ya sıkı bir Katolik ya da okült şeylere meraklı olduğunu bilecek kadar korku filmi izledim. Her iki seçenek de benim için iyi değil. "Sözümüzü hatırlıyor musun?"

Teredditle başımı salladım. *Beklemek zorundayım...* Peki ya o? Onun da benim kadar hasta olduğunu bilmiyordum. "Az önce ne dedin?"

Mavi gözleri kararıyor ve yakınıma eğiliyor, dudakları kulağımın kabuğuna değiyor. "*Tedavim*." Sesi sadece bir fısıltı ama iliklerime kadar işliyor. "Seni en karanlık saatlerinde durduracağım. Sen de benim için aynısını yapacağına söz veriyor musun?" Liam geri çekiliyor ve dudakları dudaklarıma değiyor. Bu adamın benden aldığı her bir hisle birlikte içimde bir ısı birikiyor. Aşıldığı korku da onunla birlikte dans ediyor.

İçgüdülerim bana onun tehlikeli olduğunu söylüyor ama ondan uzaklaşamıyorum. O yerçekiminin ta kendisi. Onu gördüğüm anda

yörüngesine girdim.

Hastane.

Bir an için onu düşündüm. O cesur, çılgın, benim olmadığım her şey. Ama o haklı. Duygularımdan kaçıyorum ve şeytanlarımla yüzleşmek için buradayım, değil mi? Belki o deli, ama biraz delilik olmadan hayatta kalma şansım olduğunu sanmıyorum.

James'e elimden geleni yapacağımı söyledim.

Bir dakika düşündükten sonra yumruklarımı sıkarak ona bakıyorum. "Evet, yapacağım."

Öne doğru eğiliyor, yumuşak dudakları dudaklarıma değiyor. Şu anda etrafımızdaki havayı yakan gerginlik mi, bileğimdeki zonklayan ağrı mı, yoksa sadece... sadece *o mu* bilmiyorum. Ama aramızda tutuşan kıvılcım kalbimin derinliklerine işliyor.

Liam geri çekilir ve gülümser. "Ölüm bizi ayırana dek, günışığım."

Beni öptü. Aştan ya da özleminden değil, bu bir anlaşma. Dibe vurmuş iki kırık ruh için korkunç derecede zehirli bir anlaşma.

Ama bu bizim anlaşmamız, sözümüz.

Ve işte böyle, sanırım ölüm kadar zorlayıcı bir şey buldum. Yeni oda arkadaşım Liam Waters'a kızgınlım.

"Senden nefret ediyorum," diyorum kolumla dudaklarımı silerek.

"Nefret etmek çok çaba gerektirir. Benden nefret ettiğini sanmıyorum." Parmağıyla çene çizgimde geziniyor.

Kendimi biraz toparlıyorum ve onu geri itmek için avucumu göğsüne koyuyorum. Siyah kapüşonu yumuşak ama altındaki vücudu gergin. "Alçak ve zalimsin. Bütün oda arkadaşlarını öpüyor musun? Sen hastasın."

"*Klinik olarak.*" Eğlenerek sırtıyor. "Ve sen de buna karşı görünmüyordun."

Acıyan bileğimi incelerken kaşlarımı çatıyorum. Dikişler tahriş olmuş ama kanama durmuş -şimdi mahvolmuş olan kazağım sayesinde. "Beni şaşırttın. Bence bunu bir daha yapmamalıyız," diyorum kinle. Jericho geri gelirse diye kazağımın kollarını katlayıp kanı gizliyorum.

"*Kahretsin,* bunun için üzgünüm. Seni bu kadar sert tuttuğumu düşünmemiştim," diye mırıldanıyor Liam, ondan duyduğum ilk endişeyle.

Pislik.

Komodine doğru yürüyor ve çekmeceyi açarak tıbbi gazlı bez ve bant çıkarıyor. Sanki bana tekrar dokunmasına izin vereceğim.

Ona sert bir bakış fırlattım. "Tabii ki *mazoşistin* komodininde tıbbi malzemeler vardır."

"Duygularımı inciteceksin, Wynn," diye karşılık veriyor keskin, alaycı bir tonla, ama gözlerindeki muziplik çapkınca. Yüce Tanrım, burada herkesin ilk günü böyle mi geçiyor? Neredeyse bir iblisin zihnine sahip, ete kemiğe bürünmüş bir melek. "Kolunu ver bana." Yatağının kenarına oturuyor ve beklentiyle bana bakıyor.

Ona ters ters baktım. "Hayır."

"Affedersiniz?" Yüzü sertleşir.

İfadelerimi en az onun kadar çelikleştirmek için kendimi zorluyorum.

"Ben. Dedim ki.

Hayır."

Elini uzatmadan ve ifadesini yumuşatmadan önce birkaç dakika bana baktı. "Özür dilerim, Wynn. Tamam mı? Lütfen kesiğinle ilgilenmeme izin ver." Gözlerini yere indirdi ve suçluluk duygusu kaşlarını çatı.

Tereddüt ediyorum.

James için yap. En az bir hafta ver. James için yap.

Yavaşça kalkıp yanına otururken kafamda bu sözleri tekrarlıyorum. Yataklarımız o kadar yakın ki, onları birbirine itip California king bile yapabiliirdik.

Kolumu tutmasına izin verdim. Dokunuşu şaşırtıcı derecede nazik; parmakları buz gibi soğuk.

"Hiç gerçekten gülümsüyor musun?" Yavaşça bandajlarımı çözüyor. İzlemek istemediğim için gözlerimi pencereye çeviriyorum.

"Her zaman gülümserim."

Eski kanlı bandajı yanına koyuyor ve gazlı bezle dikişlerime dokunuyor. "O sahte gülümseme sayılmaz." derken parmaklarının baskısıyla irkiliyorum. Gazın falan varmış gibi görünüyor."

Yanaklarım kızardı. "*Pardon?* Hayır, değil." Bileğime yeni bir tıbbi bant sararken ona ters ters bakıyorum.

Şakacı gözleri yine benimkileri buluyor. Sırtışı sarhoş edici. "Tabii, sen kendine bunu söylemeye devam et, günüşiğim. Ölü gözlerin seni ele veriyor."

Ölü gözlerim... Gözlerimle nasıl gülümseyeceğimi hiç çözemedim. Yorgun ruhunu nasıl gizlersin? Sahte olan çoğu insanda işe yarar.

"Hepsi tamam." Kolumu usulca sıvazlıyor. Kolumu geri çekip ayağa kalkıyorum ve başka bir şey söylemeden kalan eşyalarımı yerleştirmek için harekete geçiyorum.

Cep telefonundaki zamanlayıcı çalınca irkildim. Liam ayağa kalkıyor, kapüşonunu çıkarıyor ve yatağın üzerine atıyor. Beyaz atleti biraz yukarı çekilmiş ve gergin kasları yanaklarımı ısıtıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum ve parmaklarımı bana verdiği bandajın üzerinde gezdiriyorum. Mükemmel, sanki bunu kendi üzerinde binlerce kez yapmış gibi.

Liam kapıya doğru yönelir ve kolu çevirmeden önce durur. "Sen gelmiyor musun? Öğle yemeği vakti geldi."

Başımı sallayıp çantamı ve kıyafetlerimi işaret ediyorum. "Aç değilim. Eşyalarımı yerleştirip uyum sağlamayı tercih ederim." Sahte bir gülümsemeyle uğraşmıyorum çünkü görünüşe göre gülümsemenin ne olduğunu anlayabiliyor.

Omuz silkiyor ve gidiyor. Kapı kapandığında derin bir nefes alıyorum. Sessizliğe ihtiyacım var. Zaten yorgunum ve daha öğlen oldu.

Yatağın kenarına oturuyorum ve tansiyon cihazımı çıkarıyorum. Pille çalışıyor ve çoğu insanın ne olduğunu bile bilmeyeceği kadar küçük. Sol koluma geçiriyorum ve arter işaretleyicisini doğru noktaya hizalıyorum, manşeti sıkıyorum ve başlat düğmesine basıp manşetin içine hava pompalanmasını bekliyorum. Birkaç dakika sonra havası iniyor ve ekranda 160/120 gösteriliyor.

Kelimenin tam anlamıyla yürüyen bir kalp kriziyim.

Uzun bir iç çekiyorum ve makineyi katlayıp küçük çantasına geri koyduktan sonra komodinin çekmecesinin dibine saklıyorum. Kalp rahatsızlığımı kontrol altında tutmaya çalışmak zor oluyor. Kaygı ve stresim de yardımcı olmuyor. İlaçlar gerektiği kadar işe yaramıyor. Başka bir doktorun "*Olamaz, ama sen çok gençsin. Bu çok trajik.*" dediğini ve bana o acınası kaşlarını *çattığını duyarsam...*

Derin bir nefes alıyorum ve rahatlamaya çalışıyorum. Bunu düşünmek bile beni strese sokuyor ve kalbim Liam'la karşılaştığım için hâlâ hızlı atıyor. Dudaklarımı beni öptüğü yere sürüyorum ve titreme duyduğumda sarsılıyorum.

Liam'ın telefonu yatağının üzerinde vızıldıyor ve dikkatimi odanın onun tarafına çekiyor. Burnumu sokmayı onaylamıyorum ama korkunç davranıyor ve Tanrı bilir geçen gece seruma ne koydu.

Bunlar normal koşullar değil. Yani gözetleme gerçekten de masada.

Yatağımdan kalkıp onun komodininin üzerinde duruyorum. *Bunu gerçekten yapacak mıyım?*

Telefonu tekrar çalıyor ve bir mesaj simgesi belirliyor. *Anne*. En azından annesiyle konuşuyor. Bu benim söyleyebileceğimden daha fazla. Annem öldü ve babamla da konuşmuyorum, yani o da ölmüş olabilir.

Kurşunu ısırmaya karar vererek çekmecesine uzandım ve açtım. Tıbbi malzemelerle dolu: bant, merhem, gazlı bez ve yara bantları. Hepsi kusursuz bir şekilde düzenlenmiş, sanki bir psikopat kendi işkencesi için ihtiyaç duyacağı her şeyi planlamış gibi. Malzemeler dışında oldukça boş. Bir telefon şarj aleti, dudak nemlendiricisi ve bir not defteri var.

Defteri aldım ve açtım. İçine doldurulmuş boş sayfalarla bir günlüğe benzemiyor. Kapağı siyah ve yıpranmış. Yazıların yarısı farklı bir dilde.

İngilizce olan kısımlar bitkiler ve böcekler üzerine araştırma notları, diğer kısımlar ise insan anatomisi ve kemiklerinin çizimleri. Hiçbir anlam ifade etmiyor ama yine de hiçbir şey olmadığına ikna oldum. Ürkütücü. Liam tuhaf şeyler hakkında şifreli bilgiler toplamak için çok zaman harcamış.

Bu onun okültizmle ilgilendiğine dair teorimi güçlendiriyor.

Yatağıma geri dönüyorum ve oniks taşını bulana kadar çantamı karıştırıyorum. Bunu bana neden vermişti? Defterinin sayfalarını çevirirken, taşlar ve sembolizm üzerine birkaç sayfa fark ediyorum. Notlarına göre, oniks kötülüğe karşı bir koruma sembolü. Bir çeşit tılsım. Bu tür şeylere gerçekten inanıyor mu?

Bir saatin büyük bir kısmını defterini okuyarak geçiriyorum ve sonuna geldiğimde, başladığımdan daha fazla kafam karışıyor. On yıl öncesine ait kayıp insanlarla ilgili siyah beyaz ve tuhaf makaleler var. Hepsinin kaybolmadan önce Harlow Sanctum'dan çıkış yaptığı yazıyor.

Kitabı kapattığımda öğrendiğim tek şey Liam'ın tehlikeli biri olabileceğiydi. Düşündüğümünden daha tehlikeli.

Defterini bulduğum gibi çekmeceye geri koydum.

Yağmur pencereye vuruyor ve dikkatimi çekiyor. Pencereye doğru adım attığımda, mavi elbiseli bir kadının sağanakta dans ettiğini fark ediyorum. Hissettiği büyü karşısında kalbim küt küt atıyor. Bana ağırlık verdiğini hissettiğim dünyanın zincirlerini taşıyor gibi görünmüyor.

O özgürlüğü istiyorum.

Pencere kolayca açılıyor. Perdeyi açıp dikkatlice çerçevenin üzerine tırmanıyorum. Koridorun sonunda avluya çıkmak için kolay bir yol olduğundan eminim ama onu bulmaya çalışarak zaman kaybetmek istemiyorum. Onun hissettiği şeyi yaşamak istiyorum - uzun zamandır peşinde olduğum o ağırlıksızlığı.

Çıplak ayaklarım ıslak çimlere basıyor ve damarlarımda bir ürperti dolaşıyor. Buz gibi yağmur tenime çarpıyor, etimi öpüyor. Ona yaklaşıyorum ve dans edişini izliyorum, kollarını açmış dönüyor, beyaz gömleği tamamen sıırıslıklam ve göğüslerini sarıyor.

"Bana katılacak mısın yoksa orada öylece duracak mısın?"

İrkildim ve sendeleyerek geri çekildim. Varlığımdan haberdar olduğunu fark etmemiştim. "Sadece ne kadar mutlu görüldüğüne hayran kaldım." Dönmeyi bıraktı ve bana çılgınca gülümsedi. Gözleri alışılmadık derecede geniş ve çılgındı. Tanrım, bir anda görkemliden ürkütücüye dönüştü.

"Yağmur laneti ayinini gerçekleştiriyorum!" Yeşil gözleri parlıyor ve gülümsemesi büyüyor. Bir adım geri atıyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum, ne yaptığını açıkça yanlış anlamıştım.

"Oh... tamam. Ben şimdi içeri giriyorum. Böldüğüm için özür dilerim." Topuklarımın üzerinde dönüp pencereme doğru ilerlemeye başladım ki o önümden koşup ellerini uzattı.

"Bekle, ben deli değilim. Sadece biraz eğleniyorum, biliyorsun. Bence sen de katılmalısın. Umduğun gibi moralini düzeltmeye yardımcı olabilir."

Bir an onu düşündüm. "Adın ne senin?"

Gülüyor ve alnını şapırdatıyor. "Oh *duh*, muhtemelen benim tarafımdan çok gariipseniyorsun. Ben Yelina." Bana elini uzatıyor ve ben de isteksizce sıkıyorum. "Şimdi gel! Fırtına güçlüyken dans edelim." Elimi çekiştiriyor ve bu sefer benimle birlikte tekrar bir daire çizerek dans etmeye başlıyor.

Yelina'nın sarı saçları tamamen sıırıslıklam olmuş, başına ve boynuna yapışmış. Benim pembe saçlarım da tenime yapışmaya başlıyor ve nefeslerim sert havada kıvrılıyor. Başını geriye atıyor ve yağmur yüzünü selamlarken zaman yavaşlıyor. Bir kez daha anın içinde kaybolurken gülümsemesi mutluluğa dönüşüyor.

O hissi istiyorum.

Kollarımın gevşemesine izin vererek onları açıyorum ve onun yanında dönüyorum, yüzümü gökyüzüne çeviriyorum ve karanlık bulutlar beni rüya gibi bir duruma sürüklerken göz kapaklarımı soğuk damlalara karşı kapatıyorum.

Yelina gülüyor. "İşte şimdi buluyorsun!"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Liam

LANSTON MASANIN ÜZERINE EĞİLİR VE BİR PARÇA KIZARMIŞ TAVUK ALIR. tabağımdan. "İstemediğine emin misin?" Kaşlarını kaldırıyor ve kızarmış hamuru çıkarıp ağzına atıyor.

"Evet, bugün pek aç değilim." Parmağıma bakıyorum. Kesiğin üzeri kabuk bağlamaya başlamıştı ve bir parmağımı daha kesmek için duyduğum kaşıntı beni yiyip bitiriyordu. "Hastane yemekleri midemi bozdu."

"Kahretsin." Lanton kaşlarını çatarak bana bakıyor. Kahverengi saçları beyzbol şapkasının altından neredeyse hiç görünmüyor ama ela gözleri beni endişeyle süzüyor. "Kendine o kadar kötü zarar vermeye çalışmıyordun, değil mi?"

Bu cevaplaması zor bir soru.

Evet mi? Hayır.

Elim bilinçsizce yan tarafıma kayıyor, kaburgalarımın biraz fazla derin kesildiği yere. Jericho beni serada bulduğunda çılgına dönmüştü. Depodaki giderin üzerine eğilmiş kanamayı durdurmaya çalışıyordum. O geceyi hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor ve ellerim masanın altında titriyor.

"Tabii ki hayır," diyorum alçak bir sesle.

Lanston inanmamış gibi bana bakıyor ama yine de başını sallıyor. O gece hakkında konuşmaktan hoşlanmaması iyi bir şey. Kimse sevmez.

"Küçük bir gezintiye çıktığınızı duydum. Jericho ertesi sabah seni yatağında bulmak için kayıp ihbarında bulunduğunu söyledi." Lanston gülüyor ve danışmanımızın kafeteryada olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden bakıyor.

Ben de gülümsüyorum. Yeni küçük ilham perimin aksine, gözlerime nasıl ulaşacağını biliyorum. "Evet, o lanet odada bir gece daha kapalı kalamazdım. Sadece bacaklarımı esnetiyordum. Jericho'yu bilirsin, çok gergin." Pencereden dışarı bakıyorum ve hiç durmayacakmış gibi yağın yağmuru izliyorum.

Lanston'a aramadığım bir şey bulduğumu ve onun da bir şekilde burada olduğunu söylemiyorum.

Kader böyle komik olabilir - eğer bu tür şeylere inanıyorsanız.

Avluda dans eden iki kadını gördüğümde gözlerim açılıyor, kıyafetleri sırlıklam ve ayakları sanki dışarısı buz gibi değilmiş gibi çimlerin üzerinde çıplak.

"Kim o?" Lanston, sanki transa geçmiş gibi yavaşça söylüyor. Sandalyesinden kalktı, pencereye doğru yürüdü ve elini cama bastırarak Wynn'e baktı.

Ayağa kalkıp onun yanında duruyorum ve soluk pembe saçlı, sevimli, hüzünlü oda arkadaşımın fırtına ruhunu çağırıyormuş gibi yağmurda dans edişini izliyorum. Kazağı bedenine yapıyor ve ne kadar zayıf olduğunu gözler önüne seriyor. Onun gibi kederli ve büyüleyici bir yaratığın ölmek istemesi kalbimin derinliklerinde acı veriyor.

Acıtıyor.

Ondan her şeyden çok nefret etmeme neden oluyor ama yine de onu arzuluyorum. Nedenini bulmam gerek.

"O benim yeni oda arkadaşım," diye mırıldanıyorum kayıtsızca, ellerimi ceplerime sokarken, Wynn'in Yelina'yla dans edişini kayıp bir aptal gibi izliyorum.

Lanston kafasını kırıp bana baktı. "Şaka yapıyorsun."

Gözlerimi onun vücudundan ayırmıyorum. Bir siren gibi hareket ediyor, ona gitmem için beni çağırıyor. Başımı sallıyorum. "Şaka yapmıyorum."

Ona dokunmak, onu hissetmek istiyorum. Onu ısırarak ve zihninin beni ne kadar iğrendirdiğini söylemek.

Onun yaşamasını istiyorum.

"Lanet olsun, sanırım birkaç gece senin odanda kalacağım," diye dalga geçiyor Lanston, ama ben ona ters ters bakıyorum. İrkilmedi bile. Onun yerine gözlerinde meraklı bir ışık parlıyor. "O bir kalp durdurucu."

"O değil," diye uyarıyorum onu.

Lanston'ın durumu da Wynn'inki kadar kötü. Ölmek isteyen iki insan aynı yatakta yatıyor, hayır. Buna izin vermeyeceğim. İyileşmeye çok yakın.

Ona bakıyorum ve başparmağının bileklerindeki eski yara izlerinin üzerinde gezinmesini izliyorum. Burada hepimizin yara izleri var, bazıları diğerlerinden daha derin. Gözlerim boynuna takılıyor ve omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayılıyor. Bedenini duşta bulduğum gece zihnimde yeniden canlanıyor ve göğsüm ağırlaşıyor.

Gözlerinin bir an için ışıltısını kaybetmesini asla unutmayacağım. Bir daha asla o kadar kötü hissetmeyecek, eğer elimden gelmezse.

Kolunu omzuma doluyor ve gülüyor. "En azından bana adını söyle."

"Coldfox! Bergmot!" Jericho avludan geçerken bağırır ve ikisini de korkutur. Yelina Wynn'e batı kanadının girişine kadar rehberlik ederek koşmaya başlarlar.

Kemiklerim onu takip etmek için can atıyor ama kıpırdamadan duruyorum.

"Coldfox?" Lanston, kadının soyadı dudaklarından dökülürken gülümser.

"Onun adı Wynn," diye mırıldanıyorum, başparmağım işaret parmağımdaki taze kabuğu okşarken, sinirlerime küçük acı heyecanları gönderiyor. "Ve o benim."

OceanofPDF.com

W

Wynn

YELINA VE BEN BATI KANADINA KOŞUYORUZ, KALBİM HIZLA ATIYOR.

Loş koridora attığımız her adımda. Lamba direklerine benzeyecek şekilde tasarlanmış aydınlatma armatürleri, her on adımda bir, sıcak bir parıltıyla dışarı fırlıyor.

İçimde çınlayan bir kahkaha atıyor ve bizi küçük bir dolabın içine çekiyor, Jericho kapının önünden geçerken parmağını dudaklarına götürüyor.

Giysilerim sırlıslıkla oldu ve yağmurda deli gibi dans etmediğim için üşümeye başladım. Kalan ısıyı korumak için kollarımı kendime doluyorum. "Neden saklanıyoruz?"

Yelina bana göz kırpmıyor. "Çünkü Jericho'yla uğraşmak eğlenceli." Gülüyor ve dışarı bakmak için kapıyı kırıyor. "Tamam, sanırım onu salladık. Odana koş-"

Kapı açıldı ve Jericho kollarını kavuşturmuş bir şekilde ortaya çıktı. Bizi kovalamaktan yanakları kızarmış ve kaşları öfkeyle aşağıya çekilmiş. "Pekâlâ, ikiniz de *dışarı*."

Yelina iç geçiriyor ve gözlerini devirerek onun yanından geçip çıkıyor. Onu takip etmek için hamle yapıyorum ama Jericho omzumu tutup beni durduruyor. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Birinci gün, Coldfox. Daha ilk günden belanı buldun." Sanki Yelina'dan bahsediyormuş gibi *belayı* vurguluyor.

Nasıl bir kargaşaya neden olabileceğini görebiliyorum. Güzel ve tamamen deli. Jericho'ya onu neden bela olarak gördüğünü sormak istiyorum ama aklıma gelmiyor.

Ona en masum gülümsememi veriyorum. "Sadece yağmurda dans ediyorduk. Bunu *sorun olarak görmüyorum*."

Etkilenmiş görünmüyor ve beni odama geri götürürken kaşları sıkıca çatık duruyor. "Hastalar dondurucu soğukta *dans etmekten* hastalandığında kim azarlanıyor sanıyorsun?" Omuzlarım çöküyor. Beni canlı hissettiren kısacık bir duyguyu hissetmeye başladığım anda engelleniyorum. "Öğleden sonraki grup seansından önce duş almanı ve giyinmeni istiyorum." Başımı sallıyorum ve odama varana kadar bir şey söylemeye zahmet etmiyorum.

Odamızı boş bulduğumda uzun bir oh çekiyorum. Duş almaktan vazgeçip sadece saçlarımı kurutuyorum; umumi banyolardan nefret ediyorum. Bilseydim, James'in bir yerde durmasını sağlardım, böylece parmak arası terlik ve mayo alabilirdim, çünkü yetişkin erkekler de orada olacak.

Soğuk, ıslak kazağım tenime yapışıyor. Ağır ve çıkarması zor. Kıyafetlerimi köşede bir yığın halinde bırakıyorum. Daha sonra Liam'a çamaşırlarımızı nerede yıkadığımızı göstermem gerekecek. Siyah kapüşonlu kazağımı alıp üzerime geçiriyorum. Dizlerimin birkaç santim üzerine düşüyor, bu yüzden uzun siyah çoraplar ve tüylü terliklerle eşleştiriyorum.

Kapı tıkırdayarak açılıyor ve Liam kafasını içeri uzatıyor. "Hey, pardon, giyinik olup olmadığından emin olamadım," diye mırıldanarak içeri giriyor ve komodini açıp bir yara bandı çıkararak işaret parmağına sarıyor.

"Çoğu insan sadece kapıyı çalar."

Omuz silkiyor ve bana o lanet gülümsemesini veriyor. Mavi gözleri parılıyor; keskin yüz hatları uğruna ölünecek cinsten. "Burası benim de odam, kapıyı çalmama gerek yok." Gözleri bacaklarımda geziniyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor. "Güzel kıyafet. Depresyondaki cüceler dolabını falan mı bastı?"

Yanaklarım kızardı. "Rahat kıyafetler giymeyi *seviyorum*."

Liam gülmemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını büzüyor. "Evet, bunu görebiliyorum. Siyah dışında bir şey var mı? Bu yağmurda dışarıda ne yapıyordun?" Daha önce pencereden çıkardığım perdeyi alıp yerine takıyor.

"Yelina yağmur laneti gibi bir şey yapacağımızı söyledi."

Derin bir kıkırdama çıkarıyor ve kaşlarını çatıyor. "Yardıma oldu mu?" Bana ilgili gözlerle bakıyor, sanki tüm bunları gerçekten merak ediyormuş gibi.

Söylemem gereken küçük şeyleri. Gerçekten umursuyor mu?

Fark eder mi?

Omuz silkiyorum. "Güzeldi. Yelina da oldukça arkadaş canlısı."

"Yelina buradaki en çılgın hastalardan biri. Bugün arkadaş canlısı olabilir ama yarın ne olacağını göreceğiz."

Bildiğim iyi oldu. Komodinden not defterimi alıp adını ve yanına *kararsız* kelimesini yazıyorum. Buradaki herkesi başka nasıl hatırlayacağım?

Liam'ın gözleri köşedeki ıslak kıyafetlerime takılıyor ve iç çekerek başını sallıyor. "Hadi ama, sen de *o* oda arkadaşlarından biri misin?" Sırılsıklam kazağımı eline alıyor.

Kazağı ondan kaptım. Bunu yaparken kokusu üzerime siniyor. "Grup seansımızdan sonra sana çamaşırhanenin nerede olduğunu soracaktım."

Bir kolunu omzuma doluyor ve bu bağlantı karşısında göğsümde kelebekler uçuşuyor. "Hadi gidelim o zaman." Bana kapıya kadar rehberlik ediyor ve koridora çıkıyoruz.

Tuvaletlere doğru yürürken onun kucağında büzülüyorum. Kapıyı açtığında dışarı buhar çıkıyor ve hepsi benim yaşlarımda, bazıları daha yaşlı, bazıları daha genç olan çıplak erkek ve kadınların görüntüsü beni anında etkiliyor. Son kabinden birkaç inilti yükseliyor ve iri gözlerim dehşetle Liam'inkilere kayıyor.

Dudaklarında kocaman bir gülümseme beliriyor ve kulağıma fısıldıyor, "Buradaki terapinin bir parçası, günışığım. Bu kadar namuslu olma." Sesinde alaycılık damlıyor. Zevk dolu sesler ve Liam'ın zihnimin derinliklerine yerleşen derin sesiyle midemde ısı birikiyor.

"Benim namuslu olduğumu kim söyledi?" Ben de ona karşılık verdim.

Gözlerini bana dikeyyor ve sırtışı rahatsız edici bir şekilde koyulaşılıyor. "Bizim seviyemizde oynayabileceğini mi sanıyorsun?" Eli enseme kenetleniyor; parmakları soğuk ve anında kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Seni korkutmasına izin verme.

Uzandım ve mahrem yerlerini avuçladım. Eşofmanları onu tamamen savunmasız bırakıyordu ve şok olmuş yüz ifadesine bakılırsa, aletini bu kadar rahat avuçlayacağımı düşünmemişti. "*Benimkiyle* oynayabilir misin?"

Kendini toparlayıp bana daha da yaslanırken boğazından kısık bir inilti geçiyor. Yanaklarım kızarıyor ama yerimde duruyorum.

"Wynn, bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum," diyor yüzünde dehşet verici bir ifadeyle. Elimi sikinden çekerken dudakları boynuma değiyor. "Duşta çürükler içinde kalmak istemiyorsan bu geceye kadar beklememizi öneririm. Söz veriyorum sabaha kadar kalçalarını hizaya getireceğim." Beni çamaşırhaneye doğru itti.

Kalbim göğsüme çılgınca çarpıyor ve omzumun üzerinden ona ters bir bakış fırlatıyorum. "İğrençsin."

"Sen başlattın." Omuz silkiyor, duygusuz gözlerle bana bakıyor.

Grup seansından sonra James'e en kızgın mesajımı yazıyorum.

Arka tarafta küçük bir odaya ulaşana kadar banyonun beyaz fayansları boyunca devam ediyoruz. Duvar boyunca bir sıra çamaşır makinesi uzanıyor ve karşı tarafta da kenarlarına hasta isimleri bantlanmış sepetler var.

Liam ve Crosby.

Diğer ismi duyunca kaşlarımı çatıyorum. "Crosby kim?"

"Hiç kimse," diye mırıldanıyor Liam, bir Sharpie alıp ismin üzerini çiziyor ve *Sunshine* yazıyor.

"Gerçekten mi?" Kollarımı kavuşturuyorum ama Liam beni görmezden geliyor.

Belli ki birileriydi... Böyle bir yerde, iyileştikleri için gitmişlerdir, değil mi? İsimlerinin üzerinin böyle çizildiğini gördüğümde neden aklıma gelen ilk şey ölüm oluyor? Onlar önemli değil miydi?

"Crosby senin eski oda arkadaşın mıydı?"

Liam'ın gözleri soğuk ve boş, içime bir korku titremesi gönderiyor. "Bırak onu, Wynn. Bir daha kıbarca sormayacağım." Kızgınlık yüz hatlarını çiziyor.

Sanırım başka birine sormam gerekecek.

"Pekala millet, bugün aramızda yeni biri var, bu yüzden kendinizi Wynn'e tanıtmak için adınızı ve yapmaktan hoşlandığınız bir şeyi söylemenizi istiyorum." Jericho sandalyesinde arkasına yaslanır ve başlamak için kalemini sağındaki kadına doğrultur.

Kahverengi saçlı, bronz tenli, uzun bacaklı ve mükemmel göğüslü güzel bir kadın. "Merhaba Wynn, benim adım Poppie. İçeride ölmediğim zamanlarda kitap okumayı severim." Çenem düştü ve Jericho sandalyesinde doğruldu.

"Negatif yok, lütfen." Çizelgesine bir şeyler yazıyor ve bir sonraki kişiyi işaret etmeden önce Poppie'ye ters ters bakıyor.

Açık kahverengi saçlı ve beyzbol şapkalı yakışıklı bir adam. Gözleri benimkilerle kilitleniyor. Sırtışı yumuşak, Liam'inkinden çok farklı. Gözlerimi hızla kaçırıyorum; göz teması kurmakta hiç iyi olamadım.

"Lanston Nevers. Kahveyi ve uzun uykular çekmeyi severim ve ölmek istiyorum." Gözlerim tekrar yukarı kayıyor.

Hâlâ bana bakıyor. Göğsüm çalkalanıyor. Onun kadar güzel biri ölmek mi istiyor? Nedenini bilmek istiyorum. Onun da içinde benimle aynı korku çukuru var mı?

Jericho öfkeyle ayaklarını yere vurur. "Az önce ne dedim ben? Herhangi birinizin bana zerre kadar saygısı var mı?"

Lanston sadece gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor. Yanaklarım ısındı. Belki de ben

burada arkadaş *edinebilirsin*.

Çemberdeki herkesin adını ve ardından sevdiği bir şeyi söylemesini dinliyorum. Herkes Jericho'nun kurallarını görmezden geliyor, görünüşe göre onun öfkesini eğlenceli buluyor. Alnındaki damar on dakika boyunca çıkıntı yapıyor ve eğlencelerine katılırsam felç geçireceğinden yarı yarıya eminim.

Birkaç dakikadır sessiz olduğunu fark ediyorum ve bir o yana bir bu y a n a bakıyorum.

Herkes beklenti dolu gözlerle bana bakıyor.

"Oh, uh, ben Wynn Coldfox. Seviyorum..." Duraklıyorum. Hep böyle olur, değil mi? Orada oturmuş ne söyleyeceğinizi düşünürsünüz ve sonra sıra size gelir ve aslında ne söyleyeceğiniz hakkında hiçbir fikriniz yoktur. "Çiçek kurutmayı severim."

Yanımdaki Liam cevabım aptalcaymış gibi sinirli bir şekilde ofluyor.

"Ben Liam Waters, oda arkadaşınızım." Bana ters ters bakıyor ve birkaç kişi gülüyor. Jericho'nun kaşları hâlâ sıkıca birbirine kenetlenmiş durumda. "Acıyı severim. O yüzden bu gece emerken sikimi ısırımdan korkma."

Başımı çeviriyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Önce şaka yaptığını sanıyorum ama kara gözlerinde sessiz bir vaat var.

"*Sular-çok* uygunsuz." Jericho çizelgesini işaretliyor ama çemberdeki herkes gülüyor. Demek istediğim, daha önce duşta sevişen insanları duydum, bu yüzden ben de onu çok ciddiye almıyorum.

Liam omuz silkiyor ve kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor.

"O zaman neden bugün seninle başlamıyoruz Waters? Madem konuşmaya bu kadar hevesli görünüyorsun." Jericho Liam'a bakarken kaleminin ucuyla elindeki panoya vuruyor. Neredeyse aynı yaşta olmalılar. Kendi yaşındakilere çocuk muamelesi yapmak ne zor bir iş. Özellikle de buradaki hiç kimsenin bu adama saygı duymadığı ortadayken.

Liam ellerini başının arkasına koyuyor ve tavana bakıyor. "Bugün gerçekten paylaşacak bir şeyim yok. Hâlâ kendime zarar vermekten hoşlanıyorum - hâlâ yaşadığımı hissetmenin peşindeyim. Hiçbir şey değişmedi."

Jericho onu dikkatle izliyor. "Peki neden bu duyguyu durmaksızın arzuladığını düşünüyorsun Waters?"

Liam'ın mavi gözleri acıyla titriyor. "Çünkü hiçbir şey hissetmemekten daha iyidir."

Ellerimi kapüşonumun cebinde sıkıyorum. Başkalarının karanlıkları hakkında konuştuklarını duymak zor. Acı veriyor. Ama her şeyden öte, bu durumla rezonansa giriyorum.

Danışman başını sallıyor ve daha fazlasını soruyor. "Kendinizi bunu bir tür kendini cezalandırma yöntemi olarak kullanırken buluyor musunuz? Başkalarını hayal kırıklığına uğrattığınızı hissettiğinizde?"

Liam'ın dudaklarına zayıf, kasvetli bir gülümseme yayılıyor ve mavi gözlerinde parlayan kararlılıkla Jericho'ya bakıyor. "Evet. İstiyorum."

"O zaman bir şey hissetmeye çalışmıyorsun, kendini cezalandırarak suçluluk duygunu hafifletmeye çalışıyorsun. Bunu biliyorsun. Bugün iyi iş çıkardın Liam." Jericho not defterindeki sayfayı çeviriyor, gözleri bir sonraki benimkiyle kilitleniyor. "Wynn, denemek ister misin?"

Sertçe yutkunuyorum. Bu gerçekten de konuşmaktan hoşlandığım bir şey değil. Sadece her zaman karşı karşıya kaldığım yargılama değil, aynı zamanda sadece kafamda var olan şeyleri yüksek sesle söylemekle ilgili bir şey var. Sanki bir kez gerçekten konuşursam... gerçek olacakmış gibi.

Herkesin görmesi için dünyaya.

Başımı sallıyorum ve gözlerimi yere dikeyim. Dışarıdaki yağmur ritmik bir şekilde pencere camlarına vuruyor.

"Sorun değil. Remington, devam et." Solumdaki kıza doğru ilerliyor.

Nefeslerim ağırlaşıyor. Etrafımdaki her şeyi duymazdan geliyorum.

Daha önce hiç terapi çemberine katılmamıştım ve kafamın içindeki tüm saçmalıklar hakkında konuştuğum tek insanlar kendim, kardeşim ve bireysel terapistlerdi. Burada en az yirmi kişi var... hepsi beni dinliyor ve içimi dökmemi bekliyor. Endişe çok ağır basıyor.

Seans bir saatten biraz fazla sürüyor. Herkes hastalığından bahsediyor ve ben dinledikçe, içimdekileri dökmek daha kolay geliyor. Hepsi kısa kısa konuşuyor ve garip bir şekilde her birinden sonra gözlerindeki ağırlığın biraz kalktığını görebiliyorum. Sanki güvenli bir ortamda konuşmak onlara yardımcı oluyor. Yarın tekrar denemek istiyorum.

"Pekâlâ, herkes yemeğe. Bugün iyi ilerleme kaydettik." Jericho ayağa kalkıyor ve herkes de onu takip ediyor, sanırım kafeteryaya giden koridora yöneliyorlar. "Coldfox, bir saniye geride durabilir misin?"

Sürekli soyadımı kullanmasından nefret ediyorum; bana bunu herkese yapan eski beden eğitimi öğretmenimi hatırlatıyor. Liam sessizce yanımda duruyor. Her ne kadar yapmamasını dileysem de beni bekleyeceğini varsayıyorum.

"Bugün iyi iş çıkardın," diyor Jericho. "Çoğu hasta ilk gün konuşmaz, bu yüzden seni etkilemesine izin verme. Yarın tam bir seansımız olacak, o yüzden bu gece biraz yemek ye ve dinlen." Sırtımı sıvazlıyor ve ben de ona içten bir gülümseme vermeye çalışıyorum.

Liam gülmeye başlıyor ve ben bunun *ölü gözlerim* yüzünden olduğunu düşünürken, Jericho onun patlamasıyla tamamen şok olmuş görünüyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

Liam başını sallıyor ve gülümsemesini gizlemek için ağzını kapatıyor.

"Hiçbir şey." "Yarın ikinizle de görüşürüz. Waters, uslu dur ve Coldfox'un

Bu gece ihtiyacı olan her şey." Panosunu çantasına yerleştiriyor ve herkesten farklı kapılardan çıkıyor.

Liam beni kafeteryaya götürürken isteksizce onu takip ediyorum. "Öğle yemeğini atladığın için akşam yemeği yiyeceksin."

Talebi karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. "*Tamam*, yemek dışında beni yapmaya zorlayacağın başka bir şey var mı?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Elbette, madem soruyorsun, sana önerebileceğim pek çok şey var, günışığım."

Liam

WYNN AKŞAM YEMEĞİNDE KÜÇÜK BİR RULO YIYOR.

Ne yediği ya da ne kadar yediği beni ilgilendirmez, umurumda da değil... ama öğle yemeği yemedi. Aç hissetmiyor olabilir çünkü her şeyden sonra hala zihinsel sisin derinliklerinde. Bugün onun için telaşlı bir gün olmuştur, eminim. Çıkmadan önce atıştırmalık tezgahından birkaç granola bar aldım. Ne olur ne olmaz.

Bu gece kapı arkamızdan kapandığında o kadar yorgun görünüyor ki onunla şakalaşmaya bile zahmet etmiyorum. Yatağıma oturuyorum ve kazağımy çıkarıp masamdaki sandalyeye atıyorum ve komodinden günlüğümü alıyorum.

Wynn'in gözleri bir an için merakla bana bakıyor, sonra kıyafetlerini yerleştirme ve kendi tarafında hazırladığı birkaç eşyayı alma görevine geri dönüyor.

Onu yalnız bırakmaya çalışıyorum, gerçekten, ama bu kadar güzel bir kadinken bu biraz zor. Akıly beni kızdırabilir ama çok güzel. Büyük boy kapüşonu dizlerine kadar uzanıyor ve uzun çorapları kabarık terliklerinin içine giriyor. Uzun, pembe saçları alnına düşüp duruyor ve elimle yana doğru süpürmem için yalvarıyor.

Birkaç kot pantolonunu kasvetli bir şekilde dolabına yerleştirmesini izlerken kaşlarım çatılıyor. Gözleri bana yabancı olmayan bir ağırlık taşıyor. Aslında, benimkilere çok benziyor. Açık kahverengi gözlerinin altındaki koyu halkalar

göğsüm arzu dolu. Onu tamamen tanımak istiyorum, öyle ki sarmaşıklarımızı asla çözemeyeceğiz.

O bir kalp acısı imgesi ve ben onun kalbime aşıladığı acıyı sonsuza dek istiyorum.

"Ne?"

Başımı kaldırıyorum ve gözlerimi yeniden onunkilere odaklıyorum.

"Ha?" Tam bir aptal gibi söylüyorum.

Kaşları çatılıyor ve sanki bir vahşiymişim gibi bana kaşlarını çatıyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Kahretsin, bakışlarım alçalıyor ve geceliğini elinde buluyorum. Soyunuyor. Tanrı yardımcım olsun, yatarken gecelik mi giyiyor? Lütfen bana şort da giydiğini söyle. O ipek gömleğin altında iç çamaşırından başka bir şey olmadığını düşünmek sikime kan hücum etmesine neden oluyor ve eşofmanımı rahatsız edici bir şekilde daraltıyor.

"Ah, özür dilerim, ben... bilmiyorum, düşünüyordum." Kaşları çatıldı ve kendimi tam bir pislik gibi hissettim. "Doğru, özür dilerim." Yüzümü pencereye dönüyorum ve şu anda okumaya hiç ilgim olmamasına rağmen günlüğümü açıyorum.

"O yüzüğü neden hastane odamda bıraktın?" diye sorarken kapüşonunun yere düştüğünü duyuyorum.

Ereksiyonum şu anda eşofmanımı deliyor. Gri giydiğim için pişmanım. -En azından siyah onu gizlerdi. "Ne yüzüğü?" diye sordum. Belli ki neden bahsettiğini biliyorum, yine de onu oraya benim koyduğumu varsayacağını düşünmemiştim. Sanırım düşündüğüm kadar sinsi değilmişim.

Bir an sessiz kaldı ve içgüdüsel olarak iki kez düşünmeden ona bakmak için döndüm, Wynn siyah ipek geceliğini başının üzerinden çekiyordu. Göğüsleri çıplak ve *sürpriz* bir şekilde iç çamaşırı da yok. Ağzım hemen açık kalıyor ve yeni kan orada nabız gibi atarken aletim acıyla zonkluyor, yalvarıyor.

Wynn yakasını başının üzerinden indiriyor ve soğuk bir cadaloz gibi bana bakıyor. Gözlerinde yanan bir ateş var. Tişörtünü hemen aşağı çekmiyor; parmaklarını yavaşça tişörtünün etekleri boyunca dolgun göğüslerinin üzerinden aşağı doğru yönlendiriyor ve bir an için tam amının üzerinde duruyor.

İfadem kararıyor, içime alabildiğine vahşi ve çiğ bir açlık çöküyor. Eğer ödülü alamayacaksam, benimle dalga geçilmesinden hoşlanmıyorum.

"Bu gece beynini dağıtmamı istemiyorsan o amcığın üstünü örtsen iyi edersin Wynn."

Gözlerinde korku titriyor ama gömleğinin eteklerini sıkı sıkı tutuyor. Ne yaptığından emin değilim. Onu çoktan uyardım ve eğer oyun oynamak istiyorsa, o zaman onu mutlu bir şekilde eğlendireceğim.

Yatağımın kenarına yuvarlanıyorum ve ayaklarımı yere koyuyorum, aletim kendini belli ediyor. Gözlerini alçaltıyor ve her düşüncemi tüketen açlık onun bakışlarını da aşıyor.

Gömleği aşağı çekiyor ve gözlerini acımasızca bana dikeyyor. "Bilerek baktın, bu yüzden neye sahip *olamayacağını* görmeni istedim." Meme uçları sertleşmiş ve gecelik onları gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Bundan emin misin?" Alçak ve tehlikeli bir tonda mırıldanıyorum.

Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bana bakıyor, gözlerini devirip yatağına girmeden önce birden fazla kez şişmiş sikime bakıyor. "Kaç yaşındasın sen?" diye soruyor, benim yerime dolap kapaklarına bakarak.

Tekrar uzanıyorum ve sırtıyorum. Onun burada olması gerçekten de eğlenceli. "Ben yirmi dokuz yaşımdayım, ya sen?"

"Yirmi altı."

"Trajik," diye fısıldıyorum, bunun bir çulluk olarak ortaya çıkmasını istememiştim, ama öyle oldu.

Cevap vermiyor. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra lambamı kapatıyorum. Saat gece yarısını çoktan geçti ve ben çok yorgunum. Hastanede tedavi ettirdiğim kaburgalarındaki yara hâlâ ağrıyor ama artık zonklaması beni pek rahatsız etmiyor. Onun sesini duyduğumda gözlerim kapanmaya başlıyor.

"Liam?"

"Öyle mi?"

"Eğer ben trajiksem, bu seni ne yapar?"

Bunu bir an için düşündüm.

"Zalim."

Ofluyor, kızgın bir şekilde değil, daha çok rahatlamış bir nefes gibi, birinin ardından gülümsediğini bildiğiniz türden.

Bir daha konuşmadık. Aldığı her nefeste vücudunun usulca hareket edişini izleyerek uykuya dalıyorum.

8

Wynn

UYKUM DA EN AZ UYANIK OLDUĞUM ANLAR KADAR HUZURSUZ. BEN ÇOK LANET

Yorgun... Rüyalarım bile bana huzur vermiyor, uzun ve kasvetli günlerimi hafifletmiyor. Aksine, işleri daha da kötüleştiriyorlar. Bazen o kadar canlı rüyalar görüyorum ki uyandığımda uykuya daldığımdan daha bitkin oluyorum.

Bu gece o gecelerden biri.

İşin kötü tarafı rüyalar heyecan verici bile değil. Masa başında oturmuş çalışıyorum ya da market alışverişi yapıyorum, hatta bazen sadece yürüyüşe çıkıyorum. Tek bildiğim çok ama çok yorgun olduğum.

Odamin tavanı çirkin bej boya katlarıyla kaplı, yenilenme zamanı çoktan geçmiş. Acaba küf kokusu oradan mı geliyor?

Gecenin köründe aklımı başımda tutan tek şey eski boyalı tavanlar. Ne kadar iç karartıcı.

Liam'ın düzenli nefes alışını izlerken yanıma kayıyorum ve yorganı ağzıma kadar çekiyorum. Koyu renk kirpikleri loş ışıktaki yanaklarını öpüyor. En azından artık acı çekiyor gibi görünmüyor. Birkaç saat önce beni kâbus olduğunu tahmin ettiğim iniltiyle uyandırdı.

Bakışlarım pencereye kayıyor. Yağmur otuz dakika önce dinmiş ama havada hâlâ nem var. Yağmurlu günlerin bu özelliğini seviyorum. Ağırılık

bana üzgün olmanın normal olduğunu hissettiriyor. Yağmurlu bir günde üzgünsen kimse seni yargılamaz.

Küçük cıvıltılar dikkatimi Liam'ın komodinine çekiyor. Telefonunun ışığı yanıyor ve uyanır uyanmaz uyarıyı susturmak için ekrana dokunuyor. Bana bakarsa uyuduğumu düşünecek kadar gözlerimi kapatıyorum.

Liam sessizce ayağa kalkıyor, kapüşonlu tişörtünü başına geçiriyor ve spor ayakkabılarını giyiyor. O odadan çıkıp kapıyı kapatırken başımı yavaşça kaldırıyorum.

Sabahın dördünde nereye gidiyor bu?

Kapıya doğru yürüyorum ve koridora bakıyorum. Zaten boş ve sessizdi -Liam görünürde yoktu. Kaşlarım birbirine çarpıyor. Belki de tuvalete falan gidiyordur.

Tavana bakarak ve bugün hangi seansları yapacağımı düşünerek onun dönmesini bekliyorum. Otuz dakika geçtikten sonra telefonumu şarjdan çıkarıyorum ve James'e tüm şikâyetlerimi yazmaya başlıyorum.

Wynn: Alışılmışın dışında olduğunu söylemeden beni nasıl burada bırakırsın? Oda arkadaşımın bir erkek olduğunu biliyor muydun?

James: Tanrım, saat sabahın dördü, reçetelerinize uyku ilacı da eklemelerini söyleyeyim mi? :)

Wynn: Siktir git... evet bu gerçekten güzel olurdu lol.

James: Seni seviyorum. Oda arkadaşın için üzgünüm, senin tipin mi? Belki de o kadar kötü bir şey değildir.

Wynn: O bir şey. Ben de seni seviyorum.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. James telefonunun sesini hiç açmaz, belki de ona mesaj atıp şikâyet etmemi bekliyordu. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu... ve bir şekilde bu beni daha iyi hissettiriyor.

Dakikalar ilerledikçe kendimi Liam'ın eski oda arkadaşını düşünürken buluyorum. Kimdi o? Liam'ın gecenin bir yarısı kalktığını hiç fark etmiş miydi, yoksa uykusu ağır mıydı? Crosby. Onun hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Yarın Liam yakınlarda değilken sormak için aklıma bir not alıyorum.

Kapı gıcırdayarak açılır ve Liam içeri girer. Kapıyı arkasından kapatıyor ve yorgunmuş gibi vücudunu kapıya yaslayıp derin derin nefes alıyor.

Nereye gitti? Neden bu saatte?

Yatakta doğruluyorum ve başını bana doğru eğiyor.

"Ne?" diye homurdanıyor, sesi ya sarhoş ya da acı içinde geliyor.

Çarşafı yumrukluyorum. Çok çekilmez biri. "Bu saatte nereye gittin?"

Loş odada yüzü karanlık ve yüz hatlarını göremiyorum ama sesinin tonu keskin, "Bu seni ilgilendirmez. Uyumaya devam et."

Başucu lambasına dokunmamı gerektirecek kadar tuhaf davranıyor. Odayı aydınlatıyor ve Liam'ı görünce midem bulanıyor.

Giysileri ıslak, ayakkabıları çamur içinde ve... parmak eklemlerinden kan damlıyor. Yüz ifadesi taş gibi sert, bana öfkeyle bakıyor.

"Aman Tanrım." Yatağımdan sendeleyerek kalktım ve ona dikkatle yaklaştım. "Ne oldu?" Koluna uzandım ama geri çekildi ve bana ölümcül bir bakış attı.

"Yatağına dön dedim, Wynn."

Bacaklarım titriyor ama hareket etmeyi reddediyorum. "Ne olduğunu sordum."

Yüz yüze duruyoruz, her birimiz diğerine hançer gibi bakıyor. Sonunda sert ifadesi yumuşuyor ve ayakkabılarını ve eşofmanını çıkarıyor. Ben kararlı bir şekilde durup cevap beklediğimde iç geçiriyor.

"Sadece yürüyüşe çıktım." "Ve kendini mi yaraladın?"

"Evet" diye mırıldanmadan önce bana kızgınlıkla bakıyor.

"Birbirimizi durdurmamız gerektiğini söylemiştin. Bu konuda seninle yüzleşiyorum." Nefesimi düzene sokuyorum ve tekrar koluna uzanmaya çalışıyorum. Bu sefer beni geri çekmiyor. Kolunu tutmama izin veriyor ve gözleri yorgun bir şekilde benimkilerle buluşuyor.

Kolunu yukarı itiyorum ve ön kolundan aşağıya doğru uzanan uzun bir kesik buluyorum - atardamarının üzerinden değil, yanından. Kanı sıcak ve yapışkan, yere damlıyor ve havaya metalik bir koku yayıyor.

"Liam," diye mırıldanıyorum inanamayarak. Bunu kendine bilerek nasıl yapabilirdi... Gecenin bir yarısı bunu yapmak için mi uyandı? Neden?

"Ben iyiyim," diye homurdanarak kolunu geri çekiyor.

"Bu iyi değil," diye itiraz ediyorum ve komodinine doğru yöneliyorum, açıp gazlı bez ve bandı alıyorum. Hazır elim değmişken ona yeni kıyafetler de alıyorum.

"Seni temizlemeliyiz." Kendinde değil. Hasta ve şimdiden çok kan kaybetmiş.

Liam boş gözlerle bana bakıyor. Onu koridora ve tuvalete geri götürürken bunu bir uyum olarak kabul ediyorum.

Dışarısı zifiri karanlık. Yağmur yine camlara vurmaya başlıyor ve rüzgâr camları tıkırdatıyor. Duşun ışıklarını açıyorum ve banyonun bir bölümü aydınlanıyor. Liam sadece beni izliyor ve itaatkr bir şekilde takip ediyor. Tanrı'ya şükür. Ama sadece bir gündür tanıdığım insana hiç benzemiyor.

Duş çabucak ısınıyor ve ona içeri girmesini ışaret ediyorum. Kolu hâlâ kanıyor ama en azından biraz yavaşlayacak kadar pıhtılaşmış gibi görünüyor. "Sonuna kadar kolunu suyun dışında tut."

Başını sallıyor, endişelenmeden ya da bakan gözlerimi umursamadan kıyafetlerini çıkartıyor ve buharlı suyun altına giriyor. Dikkatimi onun vücudu dışında herhangi bir şeyde tutmaya çalışıyorum, bu yüzden ellerimdeki kana odaklanıyorum.

Ölmeye alıştığım geceye çok benziyor. Kırmızı. Kırmızının her tonu. nce parlak, sonra koyu kırmızı ve gl rengi, bordoya doğru donuklaşıyor.

Lavabolara doğru yürüyorum ve ellerimi üç kez duruluyorum, aklım o geceden başka her şeyde. Kalbim göğsümde kt küt atıyor, bu da nefesime daha fazla odaklanmamı sağlıyor.

Duş kapanıyor ve Liam yanımızda getirdiğim temiz kıyafet yığınının yanındaki banka oturuyor. Raftan bir havlu alıp ona uzatıyorum ve gözlerimi ondan uzak tutuyorum.

"Namuslu biri olduğunu biliyordum."

Yanaklarım alevlendi. "Liam, şimdi yapmasak olmaz mı?"

Kıkırdıyor ve havluyu beline sarıyor. Üstünü örttükten sonra yarasını kuruluyorum ve üzerine merhem sürüyorum. Muhtemelen dikişe ihtiyaı yok ama yine de derin. Merhemin zerine nazikçe gazlı bez yerleştiriyorum ve sonra kolunu sarıyorum.

"İşte oldu." Kalkmaması için ucunu kıvrıyorum ve ona bakmadan önce kalçalarımın üzerine oturuyorum.

Liam'ın gözleri karanlık, çökük ve korkunç. Her zamanki öfkesi bile yok. Kurutma zahmetine girmediği için saçları ıslak.

Başka bir havlu alıp kafasına bırakıyorum.

"Ben odada olacağım. Lütfen bu gece başka bir şey yapma, yorgunum ve özellikle bunu tekrar yapmak zorunda kalmak istemiyorum." Bir dakika bekledim ve cevap vermeyince ayrıldım.

Burada alışıyormuşum gibi hissediyorum.

Koridor karanlık ve sessiz, odamızın rahatlığı ise beni karşılıyor. Sanki günlerce uyuyabilirmişim gibi hissediyorum. Liam'ın çamurlu ayakkabıları yarın sabaha kadar beklemek zorunda.

Kıyafetlerimi çıkarıp bol bir gömlek giyiyorum ve yatağıma uzanıyorum. Birkaç dakika sonra kapı açıldı.

Liam'ın adımları başucumda duruyor ve gözlerimi açmadan önce tereddüt ediyorum. Bana bakıyor, saçları kuru ve gözlerinde belirgin bir öfke titreşimi var.

Cüretkarlık.

"Rica ederim," diye homurdanıyorum ve yatağımda yuvarlanıyorum, yorganı başımın üzerine çekiyorum ve beni rahat bırakmasını diliyorum.

Yatak çöküyor ve onun ağırlığı üzerime çökerken kalbim göğsümde zıplıyor. Gözlerimi görebilene kadar yorganı geri çekiyor.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor, kaba bir şekilde değil, ama sesi alçak ve sıcaklıktan yoksun.

"Çünkü sen yaralıydın ve ben-"

"O değil," diye tersliyor. "Kim... Kim seni ölmek isteyecek kadar incitti?" Gözleri benimkilerde sabit duruyor. Üzerime eğiliyor ve beni kıstırmış durumda. Cevap almadan uyumama izin vermeye niyetli olduğunu sanmıyorum.

"Sadece bir kişi değildi."

Beklentiyle bana bakıyor.

"Neden bilmek istiyorsun? Senden öğrendiğimi sanıyordum." Battaniyeden sıyrılmaya çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor.

"Biliyorsun." Hakaretin göğsümde yarattığı acıyla savaşıyorum. "Ama bu seni daha da harika biri yapıyor. Tekrar soruyorum, kim senin gibi bir kalbe böyle karanlık, uğursuz tohumlar ekebilir?" Gözleri yumuşuyor.

Bunun bir iltifat olması mı gerekiyordu?

Göğsüm ağırlaşıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Başım dönüyor ve Liam bunu fark edip kaşlarını çatıyor.

"İlacıma ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum. Almayı nasıl unutabilirim? Birinci gün ve tam bir bok gösterisi.

Kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor ve komodininimden birkaç şişe alıp bana uzatıyor ve hepsini açıp her şişeden bir tane almamı sabırla izliyor.

Birkaç yudum su içtikten sonra "Neyin var senin?" diye soruyor.

Ona yan gözle bakıyorum. "Kalp rahatsızlığım var. Bu yüzden beni yatağımda sıkıştırmaktan kaçınırsanız harika olur. Stres ve endişe kalbimin yan tarafını

etkileri daha kötü."

Yüzü gözle görülür bir şekilde soluyor ve suçluluk duygusu gözlerini gölgeliyor. "Bilmiyordum... Özür dilerim."

"Artık uyuyabilir miyiz?" Hapları yere bırakıp arkama yaslanıyorum. Liam kendi yatağına dönmeden önce birkaç dakika daha yatağımda oturmaya devam ediyor.

OceanofPDF.com

Wynn

DUŞ ALIP GIYINDIĞIMDE SAAT ÇOKTAN 10 OLMUŞTU.

Günün ilk seansı.

Kahvaltıyı atlamak sorun değil. Masamda biraz granola bar buldum ve egzersiz odasına giderken bir tane aldım. Jericho'ya göre egzersiz ruh sağlığı için çok önemli ve biz de sabahlarımıza her zaman bir saatlik bir egzersizle başlıyoruz.

Granola barımı mideye indirdim ve bugün daha fazla yabancı yüzle tanışmak için kendimi zorladım. Neyse ki bu sabah duşta birkaç kadın dışında kimse yoktu.

Antrenman odası ikinci katta ve malikânenin arka tarafına bakıyor. Odaya tereddütle giriyorum ve Jericho ayağa kalkıyor.

"Günaydın Coldfox. Bok gibi uyumuş görünüyorsun," diye mırıldanıyor panosunda adımı işaretlerken.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Evet, ilk gece heyecanı sanırım," diye yalan söylüyorum.

Uyandığımda Liam çoktan odadan çıkmıştı ve programının neye benzediğine dair hiçbir fikrim yok. Jericho'nun listesinde adını görmediğim için rahatladım.

"Evet, yakında geçer. Ayrıca, kardeşiniz bu sabah bizimle temasa geçerek sizin için uyku ilacı talep etti.

"Bu geceye kadar." Birkaç hasta daha içeri girip arkadaki koşu bantlarına yönelirken başımın üzerinden bakıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve odaya bir göz atıyorum.

Herkes kendi alanında gibi görünüyor. Çoğu insan kulaklıklarını takmış ya da biriyle arkadaşlık ediyor. Seçenekler koşu bantları, kardiyo bisikletleri, eliptik bisikletler veya ağırlıklardır.

En azından ormana ve yağmur yüklü alçak bulutlara bakabilmek için odanın ön tarafındaki koşu bandına yerleşiyorum.

Birisi sağ tarafımdaki koşu bandını alıyor. Makinede düşük bir ayara basarken kafamı kaldırıp bakmaya zahmet etmiyorum. Bant hareket etmeye başlıyor ve ben sabit bir adımla yürüyorum.

Arkamdaki diğer hastalardan birkaçı kısık sesle sohbet ediyor. Kulak misafiri olmaktan kendimi alamıyorum.

"Koridordaki güncellemeleri gördün mü?" diye soruyor bir kadın diğerine. "Hayır, neden?"

"Lobide artık gözetleme sistemi var ve Harlow'dan temelli ayrılacaksınız çıkış yapmanız gerekiyor, aksi takdirde sizi kayıp olarak bildirecekler."

Diğer kız bir an sessiz kalıyor. "Sence bu kayıp insanlarla mı ilgili?"

"On yıl öncesinden mi? Aslında kayıp olduklarını sanmıyorum. Bence öldüler ve bodruma gömüldüler."

Bekle, kayıp insanlar mı? Liam'ın günlüğündeki makaleler gibi mi?

"Sidney, geceleri ayakkabılarınızı kapıya dayamazsanız, kapının altından fısıldayacaklarını söylüyor," diyor bir başka kız korkulu bir ses tonuyla.

Söyledikleri her kelimeyi umutsuzca dinlerken denesem daha sessiz yürüyemezdim. Korku vücuduma yayılıyor. Bunu nasıl duymadım? Yine de burası Montana, Yellowstone'daki bizonlar dışında hiçbir şeyin önemli olmadığı bir yer.

"Peki, bu pembe saç da neyin nesi?"

Fiziksel olarak sırıyorum ve boğazımdan küçük bir çığlık kaçıyor. Sağ tarafımdaki adama bakıyorum. Yakışıklılığından dolayı onu tanımak çok kolay. Dünden hatırladığım tek insanlardan biri.

Koşu bandını çalıştırırken gülüyor. "Kahretsin, bunun için üzgünüm. Seni korkutmak istememiştim."

Birkaç nefes alıyorum. "Lanston, değil mi?"

Sırıttıyor ve başını sallıyor. "Evet, hatırlamana şaşırdım. Ve sorumu iyi anlamda sormuştum. Saçını beğendim. Merak ettim, neden pembe?" Lanston'ın sesi gergindi ve yanakları şimdiden kıpkırmızı olmuştu.

Siyah Under Armour tişörtü yontulmuş göğsüne dar geliyor. Gri eşofman altı da hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor.

"Pembe benim en sevdiğim renk. Şirketteki işimden ayrıldıktan sonra boyadım, bilirsin, her şeye meydan okumak için." Ona küçük bir gülümseme gönderiyorum.

Lanston gülüyor. Alçak sesle gülmesi beni rahatlatıyor. O, sıcaklık yayan insanlardan biri. Gülümsemesi insanda gülümseme isteği uyandırıyor.

Keşke ben de öyle olabilseydim. Keşke o sıcaklığa sahip olabilseydim. "Sana çok yakışmış."

"Teşekkürler," diyorum gözlerimi ormana bakan pencereye çevirirken. Arkamızdaki konuşma sona erdi ama sözleri zihnimde ağırlığını koruyor. Harlow Sanctum'da ne oldu?

Tekrar başlamadan önce birkaç dakika sessizlik içinde yürüyoruz. "Oda arkadaşınla iyi geçiniyor musun?"

İçimi çekiyorum ve Liam'dan bahsedildiği için kaşlarım hayal kırıklığıyla birbirine çarpıyor. "Özellikle değil, hayır."

Lanston bıyık altından güler. "Biliyor musun, hiç şaşırmadım. Liam da ilk tanıştığımızda benden nefret etmişti."

Merakla ona bakıyorum. Arkadaş falan mı bunlar? Liam'ın ne kadar soğuk olduğunu düşününce şok oldum. Lanston onun tam tersi. "Sen de mazoşist misin?" diye sordum. Dünkü seansta hastalığından bahsedip bahsetmediğini hatırlayamıyorum.

"Hayır, eskiden intihara meyilliydim. Şimdi daha iyi olduğumu düşünmek istiyorum ama hala bazı günler o çukura düşüyorum. Anlıyor musun?" Gülümsemesi duraksıyor, gözlerinde kırılganlık titreşiyor.

"Evet, biliyorum." Lanston, o da benim gibi. Bu karanlık ve yalnız yerde küçük bir ışık.

Biraz açılmaya karar vermeden önce tereddüt ediyorum. Neden yabancılarla konuşmak bu kadar kolay? Sanırım geçmişimin olmaması.

"Şu anda kendimi akli başında hissediyorum. İçten içe gerçekten ölmek istemediğimi biliyorum. Dışarıda ağaçlara dokunan bulutlara bakmayı seviyorum. Ciğerlerime dolan temiz havayı seviyorum. Burada olmaktan memnunum. Ama bu gece, bu değişebilir. Yarın değişebilir. Beni neyin tetikleyeceğini bilemiyorum. Havlu atmama ne sebep olacak? Hasta olduğumu *biliyorum*. Ama o karanlık anlarda... Mantıklı düşünemiyorum. Aklım başımda değil."

Kaşlarını çatıyor ve ela gözleri derin bir sempatiyle beni izliyor. Mırıldanıyor, "Benim de aklım başımda değil, Wynn. Bu trajedi kalesinde yalnız değilsin."

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz.

"Yani Liam senden nefret mi ediyordu?" Liam'ın Lanston'ın hastalığını nasıl atlatabildiğinden emin olmadığım için soruyorum. Benden bu kadar hoşlanmamasının tek nedeni bu gibi görünüyor.

"Evet, o pislik bana izin verirdi. Hayatıma neden değer vermem gerektiği konusunda teğet geçirdi. Duyguları tamamen hissedebildiğim için ne kadar şanslıyım ki onlarla baş edebiliyorum." Yüz ifadem dehşete dönüştüğünde duraksıyor ve mükemmel dişlerini gösterip kalp tellerimi çekiştirerek gülüyor. "Biliyorum, lanet olası bir canavar, değil mi? İlk başta ben de öyle düşünmüştüm. Ama sonra gerçekten kötü bir zihinsel çöküş yaşadım." Gülümsemesi soluyor ve gözleri anılarla doluyor. "Tuvalette kendimi öldürmeye çalıştım. Sabahın çok erken saatleriydi, bu yüzden şafak sökene kadar kimsenin beni bulamayacağını düşündüm. Ama ayaklarım tabureden ayrıldığı anda Liam bacaklarımı tutmaya başlamıştı bile, aptalca hareketimin ağırlığının beni öldürmesini engelliyordu."

Liam onu kurtardı... Acaba tesadüfen mi oldu - Liam sabahın erken saatlerindeki tuhaf yürüyüşlerinden birindeydi ve ona rastladı mı?

"O olaydan sonra birbirimizden ayrılmaz olduk. Yemeklerde yan yana oturuyor ve birlikte vakit geçiriyorduk. Hatta aynı dövmeleeri yaptırdık." Lanton kolunu yukarı çekip dövmesini gösteriyor, bir Roma rakamı olan II.

"Yani tam bir pislik olmadığını mı söylüyorsun?" Ben deadpan.

"Evet, sert bir dış görünüşü var ama içi tamamen pelte gibi. İlk korkutucu evresinin sizi ürkütmesine izin vermeyin."

Jericho dikkatimizi çekmek için ışıkları yakıyor ve sabah antrenmanının bittiğini duyuruyor.

Lanston makineyi kapatırken homurdanıyor. "Sabah antrenmanı için yeterince zamanımız olmuyor. Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sorar ve suyundan bir yudum alır.

Telefonumu aldım ve programı kontrol ettim. "Dr. Prestin ile bire bir."

"Yikes."

"Evet."

Koşu bandından inip kapıya doğru yöneldiğimde sırtımı sıvazlıyor. "İyi olacaksın. Sadece çok fazla muhabbet bekleme. Prestin bir gargoye gibidir."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ne tuhaf bir karşılaştırma." Omuz silkiyor ve beni dürtüyor. "Öğle yemeğinde görüşür müyüz?"

Koridorda yollarımız ayrılırken başımı sallıyorum. Lanston merdivenlerden inip gözden kaybolana kadar onu izliyorum. Az önce burada ilk arkadaşımı mı edindim?

Uzun zamandır sahip olduğum ilk arkadaşım.

Dr. Prestin'in ofisi ikinci katın köşesinde, konağın ön tarafına bakıyor. Odanın her iki tarafını kaplayan çok sayıda pencere ile aydınlık. Koyu, parlak meşeden yapılmış süslü bir masası var. Arkasında, ruh sağlığı alanındaki araştırmalarından dolayı kazandığı anlaşılan birçok ödülle birlikte doktora derecesi asılı.

"Alışma süreciniz nasıl gidiyor Bayan Coldfox?" Dr. Prestin kalın çerçeveli gözlüklerinin ardından bana bakıyor. Onunla hastanede tanıştığımda olduğu kadar yorgun ve vurdumduymaz görünüyor.

"Güzel," diyorum açıkça.

Koltuğunda geriye doğru kaymadan ve parmaklarını düşünceli düşünceli birbirine geçirmeden önce dosyaya birkaç cümle yazıyor.

"Oda arkadaşınızı uygun buluyor musunuz? Waters senin ortağın, değil mi?" "O... iyi. Bu doğru."

Tanrım, bizden laboratuvar faresiymişiz gibi bahsediyor. Sanırım biz de onun için fareyiz, gri duvarlarındaki önemsiz çivilere asılı, gurur duyduğu o kanlı kupaları almak için üzerine bastığı insanlarız.

"İyi mi? Waters muhtemelen en sapkın hastamız ve tedavi edilmesi en zor olanı. Kişilik haritalarınıza bakılırsa çoktan kavga etmişsinizdir." Dr. Prestin bana baskı yapıyor.

Yumruklarım iki yanımda kenetlendi ve sesimdeki küçümsemeyi engelleyemeyerek, "Evet, *gayet iyiydi*. Birkaç konuda anlaşmazlığa düştük ama idare edilebilir."

James için yap. Daha iyi olmak için yap, kendimi azarlıyorum.

Dr. Prestin başını sallamadan önce birkaç dakika beni izliyor.

"Anlıyorum.

Çok iyi."

Seansın geri kalanını denemek istediği yeni ilaçlardan ve çoğunu anlamadığım sıkıcı psikolojik şeylerden bahsederek geçiriyor. Sonra da beni sert bir şekilde başını sallayarak ve "Haftaya görüşürüz" diyerek gönderiyor.

Açık büfeden bir elma ve İtalyan sandviçi alıyorum. Bir sürü boş masa var ama ben biraz temiz hava almak için avluya çıkıyorum. Bahçe yatağını kaplayan üç metrelik taş duvar kuru, bu yüzden oturuyorum ve bir ısırık almadan önce elmayı gömleğimle siliyorum.

Kadife çiçekleri ve anneler parlak sarı ve turuncu renkte, yaşadığımız karanlık ve kasvetli havayla hoş bir kontrast oluşturuyor. Yalnızlık içinde oturmaktan hoşlanıyorum. Bazı insanlar bundan nefret eder, hatta kendilerini savunmasız hissederler ama kendi sessizliğini kucaklamaktan daha huzur verici bir şey yoktur. Sadece siz varsınız, başka kimse yok.

"Hey, ben de seni arıyordum." Lanston'ın neşeli sesi dikkatimi bahçe çiçeklerinden uzaklaştırıyor ve Yelina ile Liam'ın onun arkasında olduğunu görüyorum.

Yalnızlık için çok fazla.

"Güzel bir öğleden sonra, ben de biraz temiz hava alayım dedim." Elimden geldiğince gülümsüyorum. Lanston ve Yelina bana bakıp hevesle otururken, Liam bana benimkinin sahte olduğunu bildiğini belli eden pis ve alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Bu adamdan nefret ediyorum.

Gözlerim bu sabah bandajladığım koluna takılıyor. Kapüşonu onu iyi gizliyor ve eminim kimse bir şeyden şüphelenmiyor.

Yelina yanıma oturan Liam'a bakıyor, o kadar yakın ki omuzlarımız birbirine değiyor.

"Benim yanıma oturabilirsin," diye cıvıldıyor Yelina ona. Liam elimden elmayı kapıyor ve bir ısırık alıyor. Derin bir nefes alıyorum ve onu görmezden geliyorum. Yelina'nın kaşları birbirine çarpıyor. "Wynn'i şimdiden tanıyor musun?" Yeşil gözlerini Liam'a kaldırıyor.

Elmadan bir ısırık daha alıyor ve sırtıyor. "Evet."

Lanston sandviçini açarken, "Onlar oda arkadaşı Yelina," diye mırıldandı.

Yanakları kızarıyor ve gözleri bana dikiliyor. Ben hâlâ sandviçimi niyetimden daha sert sıkıyorum.

"Bu hiç adil değil." Aniden ayağa kalkar ve hışımla içeri girer.

Kaşlarımı kaldırıp Lanton'a bakıyorum. Yorgun görünüyor. Acaba bu sabahki antrenmanımızdan sonra biraz kestirdi mi? "Onun olayı ne?"

"Yelina patlamaya meyilli. Liam'a aşık olması da pek yardımcı olmuyor."

Bu mantıklı.

"O zaman neden onu görmezden geldin? Bu çok kabaydı."

Liam omuz silkiyor. "Sinir bozucu biri. Ona karşı hiçbir zaman iyi olmadım, bu yüzden benden hoşlanması benim suçum değil."

Lanston gülüyor ama ben de ona uyarıcı bir bakış atınca duruyor.

Ben gülümsemeden önce üçümüz bir an sessiz kaldık. Lanston şakacı bir şekilde bana dirsek attı.

"Sanırım bu senin ilkin."

"İlk neyim?"

Liam yüzüme bakmak için eğiliyor. "İlk gerçek gülümsemen" diye mırıldanırken gözlerinde bir parıltı yayılıyor.

OceanofPDF.com

10

Wynn

LANSTON BENİ VE LIAM'I BU GECE ODASINDA TAKILMAYA DAVET ETTİ.

Burada kendi odası olan tek kişi o. Görünüşe göre eskiden Yelina ile aynı odayı paylaşıyormuş ama Yelina'nın bipolar davranışları ve Yelina'nın iyileşmesi sayesinde malikânedeki en iyi odayla ödüllendirilmiş.

Jericho'nun ya da ekibin Liam'ın kendini öldürmeye çalıştığı sabah onu bulduğunu bilip bilmediklerini merak etmeden edemiyorum. Belli ki bilmiyorlar, sanırım. *Alışılmışın dışında*, burası için çok gevşek bir terim.

Çok, *çok* gevşek.

Liam'ın telefonu *çalar* ve hemen kontrol eder.

"Yelina'ya söyle, seninle yatmaya çalışmayı bıraksın,"

diye şaka yapıyor Lanston.

Liam bundan pek de memnun değilmiş gibi, "Yelina değil, annem," diyor. Ona cevap vermeden telefonunu siyah kapüşonunun cebine geri sokuyor.

"Patlamış mısır?" Lanston beş farklı aromalı patlamış mısır poşeti uzattı. Sırıtıyorum ve su ısıtıcısı mısırını gösteriyorum. "Olur mu öyle şey, benim de favorim o!" Mikrodalgaya bir paket çekirdek atıyor ve masaya yaslanıp bu gece bizim için hazırladığı masa oyununa hevesle bakıyor.

Liam tahtayı düzenlerken gözlerini deviriyor. Harlow Sanctum'un etrafında dönen bir Clue versiyonu oynuyoruz. Tanrım, kim bunun iyi bir tasarım olduğunu düşünmüş ki? Bu yer, benim mantıksız korkularımı uyandırıyor.

perili. Neden birisi burayı temel alan bir gizem oyunu yapsın ki? Bu duvarlar arasında bir slasher filmine yakışır bir şey mi oldu? Burada yaşanmış olabilecek her şey aklıma geliyor.

"Patlamış mısır sevmez misin?" Liam'a kaşlarını kaldırıyorum. Bu sabahki müzik seansından beri sessizdi.

Bana kaşlarını çattı. "Tabii ki patlamış mısır severim. Lanston sadece sen de onunla aynı şeyleri sevdiğinde çok heyecanlanıyor." Sinirli ses tonunu ve su bardağından bir yudum alarak bunu gizlemeye çalışmasını kaçırmıyorum.

Lanston ona kolayca sırtarak yeni patlamış mısır kasesini getirdi. "Beni suçluyor musun? Ona *kafayı takmış* durumdayım." Göz kırıyor ve yanıma otururken yanağıma bir öpücük konduruyor.

Yanaklarım onun öpücüğü ve yudumladığım roze şarapla ısınıyor. Kendine ait gizli bir alkol zulası var, tam bir asi. Lanston'ın sevgisi o kadar doğal geliyor ki, sanki onu ezelden beri tanıyormuşum gibi hissediyorum. Gülümsemesi ağırlıksız ve onunla sohbet etmek asla zorlama hissettirmiyor. O kadar nazik ve özenli ki, anne babanızın kollarını açıp nişan haberlerini beklediği bir adam.

Liam'ın ifadesi mükemmel bir şekilde boş bir bakışa dönüşmüş durumda, ancak birkaç gün boyunca onunla aynı odada kalmak bana bu boş bakış hakkında birçok şey öğretti. Alttan alta kaynıyor. Ortamı karıştırmanın daha iyi olacağını düşünerek konuyu değiştiriyorum.

"Peki bu ürkütücü oyun neden?" Gül bardağıma döndürüyorum ve bir sonraki yudumda birkaç nar tanesi yakalamaya çalışıyorum.

Lanston panoya büyüleyici bir şeymiş gibi bakıyor. "Odaların konumları bu binayla birebir örtüşüyor. Oyundaki cinayet silahlarının ve oynanabilir karakterlerin hepsinin burada meydana gelen çözülmemiş olaylara dayandığı söyleniyor."

Bardağıma yere bıraktım ve dehşete düşmüş bir ifadeyle öne doğru eğildim. "*Hayır.*" Kızların daha önce bahsettiği şey buydu. Bahsettikleri afişi de fark ettim, çıkış yapmak ve araziden ayrılırken gruplar halinde kalmakla ilgili güncellenmiş kurallar.

Liam'ın gözleri parlıyor ve dudaklarında güzel bir gülümseme belirliyor. "Evet, ben de doğru olduğunu duymuştum." Elinde bir kart tutuyor ve bana gösteriyor. Altında *Monica* yazıyor. Resimde genç ve güzel bir kadın var. Saçları kıvrıkcık ve koyu renk ve çenesine kadar uzanan bir kazak giyiyor. "Kimse bilmiyor

tam olarak hangi hikayelerin doğru olduğunu. Hepsi birbirine bağlı, görüyorsunuz, ama kimse onlara ne olduğunu bilmiyor."

İstesem de gözlerim daha fazla büyüyemezdi ve ellerim fark edilir derecede nemli. Beklentiyle Liam'a bakıyorum. "Hikâyeleri biliyor musun?" Merak ediyorum.

Lanston güler ve ağzına biraz patlamış mısır atar. "Görünüşe göre elimizde korku meraklısı bir dostumuz var, Liam."

"Eee?" Aralarına bakıyorum.

Liam, sırtarak ayağa kalkan ve ışıkları kapatan Lanston'a başıyla selam verir.

Karanlığa gömüldük ve kalbim korkuyla çarpıyor.

Lanston karanlıkta ayaklarını sürüyerek yerine geri dönüyor ve omuzlarımız birbirine değecek şekilde yakınımıza oturuyor. Liam'ın çakmağı kıvılcım çıkarıyor ve masanın ortasındaki mumu yakıyor. *Eski usul hikâye anlatımı, ha?*

"Bunu sık sık falan mı yapıyorsunuz?" Lanston'a fısıldıyorum ama o beni susturuyor. Ellerimi tutuyor ve ben de bu yaptıkları gösteriye kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

Bu dramatik ve karanlık bir şey, bir slasher filminden çıkmış gibi. Yine de oynamalarına izin verdim. Bu kadar bayağı bir şeyin içine çekilmek eğlenceli. Bir yıl önce, kurumsal hayatımda, alay eder ve onlara çocukça derdim ama şimdi, bunun çiğ eğlencesini takdir edebiliyorum.

Neden hayatı yetişkin dünyasının bizim için çizdiği donuk çizgilerle donuklaştıralım? Ben çocuksu olmak istiyorum. Gecenin içindeki tüm karanlık şeylerle birlikte özgürce koşmak istiyorum.

Liam boğazını temizlerken her şeyi içime çekiyorum. Eski hayalet hikâyeleri için nefesimi tutuyorum. Keskin yüz hatları loş, titrek ışıktaki daha da belirginleşiyor. Işık, çenesi ve elmacık kemikleri üzerinde dalgalı bir hareketle gölgeler çiziyor. Gözleri sadece bana odaklanmış durumda ve gözlerindeki açlık göğsümdeki arzuyu harekete geçiriyor.

"On yıl önce Monica bir iş kadınıydı. Sade. Tuhaf. Otuzlu yaşlarının başındaydı. Bir aile trajedisi yaşadığında ve kendini zihinsel olarak iyi hissetmediğinde, Harlow Sanctum'un kurbanı oldu."

Başkalarından duyduğum söylentinin aynısı, Liam'ın on yıl önce kaybolan insanlarla ilgili makalelerindeki söylenti mi? Liam devam ederken Lanston bana doğru yaklaşıyor.

"Burada arkadaşlar edindi: Charlie, Bev ve Ned. Aynı zamanda düşmanlar da edindi: Brooke ve Vincent. Bu beşi de hastaydı. Hepsi de Monica gibi Harlow'a bağlıydı. Ama teker teker ortadan kayboldular. Her hikâyede sıra değişiyor; kimse önce kimin kaybolduğunu kesin olarak

söyleyemiyor. Ama bir tanesi

gerçek değişmedi: biri kaçtı. Birileri Harlow'da başladıkları işi bitirdi."

Sözümü kesmek için ağzımı açıyorum ama Lanston yine beni susturuyor, kollarını sıkıca sarıyor ve kıkırdıyor.

"Kanlarının hala buradaki boya katmanlarının altında olduğunu söylüyorlar. Kemiklerinin bodrumda çimentonun altında gömülü olduğunu söylüyorlar. Ama altısını hiç kimse bulamadı. Bazen onları geceleri dinlenme odasında, pencerelerin yansımada, yağmura bakarken ve ağlarken görebileceğiniz söyleniyor. Bazıları hala hayatta olduklarını ve hayatlarına devam ettiklerini söylüyor. Ama hiç kimse, personel bile kesin olarak bilmiyor."

Liam durur ve mumu söndürür. Lanston ayağa kalkıp ışıkları tekrar yaktı. İkisi de bana bakıyor, gözlerimde parıldayan korkuyu ya da başka bir şeyi görmeyi bekliyorlar, ama sadece memnuniyetsiz yüz ifademi buluyorlar.

"Bu da neydi böyle?" Kollarımı kavuşturdum.

Lanston'ın gülümsemesi kayboldu. "Bu seni korkutmadı mı?" "Hayır, hiç mantıklı gelmedi."

Liam başını sallar. "Bu yüzden Clue versiyonunu yaptılar. Oyun için işe yarıyor, değil mi? Deliklerle ve gizemle dolu. Çoklu sonlar falan."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Sanırım öyle, ama personel onlara ne olduğunu nasıl bilmez? Hepimiz hakkında dosyaları var, değil mi?" Endişeyle kazağımın eteklerini karıştırdığımı fark ediyorum ve gergin tikimi durdurmak için ellerimi hızla iki yanımda yumrukluyorum.

"Elbette, ama burası aynı zamanda gönüllü bir enstitü. Yıllar içinde pek çok kişi kalkıp gitmeye karar verdi. Cros'a ne olduğunu sanıyorsun-" Lanston kendini tuttu ve sözlerini hızla geri aldı.

Liam ona uyarıcı bir bakış atıyor ve çenesi esniyor. "İnsanlar sürekli haber vermeden giderler. İşin özü bu."

Zorlamamam gerektiğini biliyorum ama yine de zorluyorum. Belki şarabın etkisiyledir ama öğrenmeyi çok istiyorum. Crosby benden önce Liam'ın oda arkadaşıydı. Ona ne oldu? O da mı kayboldu?

"Peki Crosby kimdi?" Lanston'a bir bakış fırlatarak soruyorum.

"Gitti," diye ısırdı Liam ve Lanston dalgın dalgın masa oyununa baktı. "Hadi oynayalım artık."

Lanston'a yalnız sormam gerek yoksa asla bir cevap alamayacağım.

Ben bir kart aldım ve Lanton da aldı. Kuralları gözden geçirdik, hareketleri tazeledik ve bir tur oynamaya başladık.

Ne garip bir hikaye. Acaba gerçek insanlar mıydılar? Harlow kesinlikle gerçek ve odalar da öyle görünüyor. Kızların insanlar hakkında konuştuklarını duyduktan, çıkış ve güvenlik posterlerini gördükten sonra En azından biraz gerçek olması gerektiğini düşündüm. Panonun kendisi tuhaf, odalara ss gibi yayılmış böcek ve kemik resimleri var. Bu resimleri daha önce de görmüştüm.

Liam'ın günlüğü.

Neden bu oyunla ilgili notları olsun ki? Günlüğü, bir kısmı Latince olan araştırmalarla doluydu.

O da inanıyor.

Günlüğüne tekrar bakmam gerek.

Liam ve ben odamıza dönmeden önce oyunu bitirip birkaç iki daha içerek glşyoruz. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve o yüzünü buruşturarak telefonunu kontrol etmeye devam ediyordu.

Ona iki kez sorunun ne olduğunu sordum ama ikisinde de cevap vermedi, ben de konuyu kapattım.

Yarın ona sorarım.

OceanofPDF.com

Wynn

İLK HAFTA O KADAR DA KÖTÜ GEÇMEDİ.

James bana düzenli olarak mesaj atıyor, ilaçlarımı alıp almadığımdan emin oluyor ve tüm terapileri ve danışmanların tavsiyelerini takip ediyor. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Rutin, evet, ama iyi.

İdare edilebilir, kendime hatırlatıyorum.

Uyku ilacı çok yardımcı oluyor. Bütün gece uykuda kalıyorum ve sabah dinlenmiş olarak uyanıyorum. Liam ilk geceden beri beni bir daha uyandırmadı. Sabahları giyinirken gördüğüm küçük görüntülere bakılırsa yeni kesikleri yok, umarım bu hala gizlice dışarı çıkmadığı anlamına geliyordur.

Erkeklerin duş programlarından kaçınmak başka bir hikaye oldu.

Vücudumdan utanmıyorum. Hayır. Aslında, oldukça iyi göründüğümü düşünüyorum.

Ama insanların bana bakmasından nefret ediyorum.

Sabahın erken saatleri banyoyu kendime (ve diğer birkaç erkenci kadına) ayırabildiğim tek zaman. Çarşamba günü geç uyandım ve dokuzda duş almak zorunda kaldım.

Asla. Bir daha.

Erkeklerin bakacak yeni bir şeyleri vardı ve her tezgâh doluydu. Bazı insanlar sevişiyor, bazıları ise umursamazca şarkı söylüyor ve eğleniyordu.

duş alırken, ben de farlara tutulmuş bir geyik gibi olabildiğince hızlı girip çıkmaya çalışıyordum.

Tanrıya şükür Liam orada değildi.

Dışarı çıkarken Lanston'a rastladım ve yanaklarının koyu kırmızılığı muhtemelen her santimetrekaremi gördüğünü söylüyordu.

Yönetilebilir.

Seanslar şimdiden daha kolay geçmeye başladı. Sabah antrenmanından sonra Dr. Prestin ile buluştuğum Salı günleri hariç her gün aynı programa sahibim. Müzik seansı sırasında hala piyano çalmadım. Orada benimle birlikte gördüğümde şaşırdığım Liam da çalmadı. Jericho bizi çağırdığında sırayla piyanonun başına oturuyoruz.

Hizaya girmek ve akışa ayak uydurmak şaşırtıcı derecede kolay. Sosyal hayat, iş, aile ve daha iyisini yapma baskısı gibi dış güçler olmadan, buradaki hayatın o kadar da kötü olmadığını görüyorum.

Arkadaşım dediğim birkaç kişi de benim kadar hasta ve kendimi hiç bu kadar bir yere ait hissetmemiştim.

"Bu hafta sonu ne yapmayı planlıyorsun?" Yelina pembe cilayı kapıyor ve tırnaklarına yeni bir kat sürüyor. Ben nude bej rengine karar kıldım. Odam şimdiden oje kokuyor ve başlamadan önce camı bile kırdım. Liam küplere binecek, bundan eminim.

"Herhangi bir planım yok."

Şişeyi yere bıraktı ve bana bir göz attı. "Gerçekten mi? Liam'la bir şeyler yapmıyor musun?" Kıskançlıktan çok benim adıma sinirlenmiş görünüyor. Onun oda arkadaşı olduğumu kabullenmesi zor oldu ama anlaşılmadığımız konusunda onu temin ettim.

"Gerçekten şaşırdın mı? Benimle neredeyse hiç konuşmuyor, konuştuğumuzda da ya tartışıyoruz ya da birbirimizi ne kadar sevmediğimizden bahsediyoruz." İçimi çekiyorum, daha hızlı kurusun diye üflemeden önce başparmağımdaki paltoyu bitiriyorum.

Yelina yere bakar ve biraz söner. "En azından seninle konuşuyor. Bana bakmıyor bile." Suratını asıyor, tırnaklarına beyaz boya ile kurukafalar çiziyor.

Liam her zaman bana bakıyor, aynı odada olduğumuzda sürekli beni izliyor. Onun buz gibi bakışlarından kaçamıyorum.

"Peki, hafta sonları ne yapıyorsun?" Konuyu değiştiriyorum.

Işıқта daha iyi bir açı yakalamaya çalışırken sarı saçları omzunun üzerinden düşecek şekilde başını eğiyor. "Geçen hafta sonu kasabayı ziyaret ettim ama yapacak pek bir şey yoktu. Sadece bir bar ve bir dövme salonu var."

Bakersville oldukça küçük. Bir dövme dükkanı olmasına bile şaşırdım.

"Peki, sabah lobide buluşup birlikte plan yapmak ister misin?" Kayıtsızca söyledim. İnsanlara takılmayı teklif etme konusunda berbatım ve bunu itiraf etmekten çekinmiyorum.

Bana yan gözle bakıyor. "Üzgünüm, Wynn. Bütün hafta sonu doluyum. Eminim Lanston'ın senin için zamanı vardır. Sürekli surat asıyor. İkiniz bu açıdan birbirinize iyi geliyorsunuz."

"Bu konuda sürük gibi davranmana gerek yok. Sadece meşgul olduğunu söyle." Ona ters ters baktım. Kahretsin, bu yeni ilaçlar beni sert biri yapıyor. Hoşuma gidiyor.

Yanında getirdiği cilaları kapıyor ve öfkeyle ayağa kalkıyor. Bir şey söylemiyor ama kapıyı arkasından çarpıyor.

Yönetilebilir.

Liam odaya her zamankinden daha geç gelir.

Ona bakmaya zahmet etmiyorum. Bir gerilim filmi okuyorum ve tam da kahramanın katile aşık olduğu bölüme geldim. Adam onu terk edilmiş bir fabrikaya kadar kovalıyor ve sonra ona gitmeden önce kimliğini değiştiriyor. Sayfayı çeviriyorum. Yakasında kan buluyor ve çılgılık atıyor-

"O kadar iyi mi?"

Sarsılıyorum ve kitabımı öyle bir kavırıyorum ki omurgası bükülüyor.

"Siktir, Wynn. Ne okuyorsun?" Liam alanımı işgal edip yatakta yanıma uzanmadan önce itiraz edecek zamanım yok. Ortada birbirimize çarpmamak için biraz yana kayıyorum.

"Tanrım, neden kendini davet etmiyorsun?" diye homurdanıyorum, gözlerimi ona dikerek. Mavi gözleri kitaba odaklanmıştı ve dudaklarında çocuksu bir sırıtış vardı. "Sarhoş musun sen?"

"Lanston'la birkaç kadeh içtik. Bu sarhoş olduğum anlamına gelmez." Gözlerini deviriyor ve sayfalara dikkatsizce dokunarak birkaçını kırıştırıyor. "Hadi ama, ne okuyordun?"

Kitabı telaşla elinden çekip alıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Kes şunu.

Bu bir gerilim romantizmi."

Gülüyor ve sırt üstü yuvarlanıyor. "Yani bu bir porno mu?"

Yanaklarım ısındı. "*Aman Tanrım*. Yatağına geri dön, Liam." Kitabı komodinin üzerine koyup onu izliyorum. Sadece tavana bakıyor, dudaklarında aptal bir sırıtışla derin derin nefes alıyor.

"Bir oyun oynayabilir miyiz?" diye soruyor, başını kaldırıp gözlerimle buluşmak için. Koyu renk saçları dağınık, bu da onu daha da güzelleştiriyor. Buz gibi bakışları ruhumun derinliklerine işliyor.

"Ne oyunu?" Şüpheli bir kaş kaldırıyorum.

Oturur ve daha yakına eğilir. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Yerimde duruyorum ve kararlılığımı pekiştiriyorum. "Bu çocukça." "Önce bana sor, hadi." Yüz ifadesi soğuk ve meraklı.

Onunla gerçekten bu oyunu oynayacak mıyım? O zaman neden olmasın? Bugün Cuma gecesi, yapacak daha iyi bir işim yok ve en azından konuşuyoruz. Sanırım bu bir ilerleme.

"Peki, doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret." Gözleri göğsümde geziniyor, sonra tekrar yukarı bakıyor.

"Tırnaklarını boyaman için sana meydan okuyorum." Makyaj çantamdan siyah ojeyi alıp ona fırlatıyorum.

Dudakları kıvrılıyor ve yüz hatlarına karanlık, tedirgin edici bir ifade yerleşiyor. "Pekâlâ. Doğruluk mu cesaret mi, günüşiği?" Üstünü açıyor ve ayak tırnaklarını boyamaya başlıyor.

Bir an düşündüm. Eğer gerçeği seçersem, bana şu anda gerçekten araştırmak istemediğim şeyler sorabilir.

"Cesaret."

Kıkırdıyor ve gözlerini bana diyor. "Öp beni."

"Sarhoş olmadığına emin misin?"

Liam tekrar güler ve başını sallar. "Yapmayacağım. Yapacak mısın, yapmayacak mısın?" Gözlerinde yanan bir ateşle bana bakıyor.

Kalbim kararsızca çarpıyor. Mavi gözleri ihtiyaçla deliyor beni ve keskin çenesi dokunulmak için yalvarıyor. Son parmağını da bitiriyor ve oje şişesini yatağın üzerine fırlatıyor. "Eee?"

Sadece bir öpücük. Seni daha önce de öpmüştü, o yüzden büyütülecek bir şey değil.

Öne doğru eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. Meşe kokusu duyularımı yakıyor ve ona bu kadar yakın olmak bile midemi ısıtıyor.

"Neydi o?" Bir kakhaha attı. "Sen buna öpücük mü diyorsun?"

Aman Tanrım, bu adam. Beni çileden çıkarıyor.

İyi. Siktir et.

Kapüşonlu gözlerinin altından ona bakıyorum ve kucağına sürünüyorum. Göğsü benimkine karşı gergin ve sıcak, kolları ne yapacağını bilmiyormuş gibi açık, cesaretime şaşırılmış. Bir elimi başının etrafına sarıp saçlarını avuçlarken diğer elimi sıkı çenesinin üzerinde gezdiriyorum. Dudaklarım onunkilere yaklaştığında aldığı nefesi hissedebiliyorum. Liam'ın gözleri şehvet ve arzuyla açılıyor. Boyu altımda çoktan sertleşmeye başlamıştı ve ben onu henüz öpmemiştim bile.

"Al sana öpücük, *mazoşist*."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Bu, asla geri dönemeyeceğinizi bildiğiniz bir fırtınaya yelken açmak gibi. Elleri kalçalarımnda ve sırtımda gezinmeye başladığı anda tuzacağına düştüğümü anlıyorum. Kalbim küt küt atıyor ve elimde olmadan öpücüğünü derinleştirmesine izin veriyorum. Ben ona açılana ve dillerimiz birbirini keşfedene kadar dili dudaklarımı kandırıyor.

Bu anın coşkusu beni ele geçirmeye başladığında bacaklarım onun iki yanında gevşiyor. Şiddetle öpüşürken nefeslerimiz daha da sertleşiyor; dudağımı her çekişinde ve onun ısırışında daha yüksek sesle inliyor ve birbirimizin etini daha çok sıkıyoruz. Elleri belimi kavuruyor ve vücudum onun sikine sürtünmek için ne kadar sarsılırsa, nefesleri o kadar kısalıyor.

Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı ki? Bu adamdan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Eli kazağımın altından kayıyor ve hızla göğsümü buluyor. İçime keskin bir nefes çekiyorum ve o da gülümseyerek gözlerimin içine bakacak kadar uzaklaşıyor.

"Beni daha önce kızdırdığın için bunu alıyorsun." Meme ucumu nazıkçe çekiyor. Bağırmaaya çalışıyorum ama dudakları çoktan benimkilere yapışmış, bu yüzden inlemem boğuk bir iniltiye dönüşüyor. Göğsümü yoğuruyor ve diğer eliyle beni sıkıca tutuyor, kalçalarını pompalıyor, böylece aleti bana hararetle sürtünüyor.

"Günler önce *sabaha kadar kalçalarımın hizasını* düzelterceğine söz verdiğini hatırlıyorum," diyorum dudaklarına zehir *saçarak*.

"Bana yalancı mı diyorsun?" diye fısıldarken gözleri buz gibi. Sesi o kadar alçak ki damarlarımnda korku uyandırıyor. O lezzetli, karanlık tonu sinirlerimi buzdaki ateş gibi kayganlaştırıyor.

"Belki," diyorum nefes nefese. "Yanlış bir fikre kapılmadığın sürece."

"Peki bu nasıl bir fikir olabilir?" Atletimi aşağı çekerek göğsümü, meme ucumu hevesle ağzına alıyor. Diliyle meme ucumu döndürüyor, kalçalarımı onun aletine sürtmeye zorluyor.

"Bir an için bile senden hoşlandığımı düşünme. Sen sadece aleti olan bir adamsın, bugün Cuma gecesi ve ben de azmış durumdayım."

Göğsümü ısırıldı ve ben çılgılık attım. Cidden beni ısırıldı mı? Oh, Liam'a yapmak istediğim şeyler, onu nasıl incitmek ve cezalandırmak istiyorum.

"Senden nefret ediyorum, Wynn. Beni iğrendiriyorsun." Gözleri içlerindeki ateşle benimkilere doğru kalkıyor, ama yanağımdan aşağı yuvarlanan bir gözyaşı gördüğünde genişliyorlar. Isırığının acısından mı yoksa sözlerinden mi olduğunu söyleyemem ama bu sadece bedensel bir tepki. Soğuk kalbim onun beni incitme girişimine gözünü bile kırpmıyor. O

şeyi çelikleştirdim ve güçlendirdim.

O bir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum. Ama yüzümün her açısını izlerken öfkesinin hafiflemesini kaçırmıyorum. Ben de kendimi ona aynısını yaparken buluyorum. Onun gibi acı verici ve inkâr edilemez güzellikte birine bakarken bu o kadar da zor değil. Koyu renk kirpikleri o kadar uzun ve kalın ki tüm yüzünü aydınlatıyor ve okyanus gözlerini daha da karşı konulmaz kılıyor. Kaç kadın kalbini onunki gibi gözlere kaptırmıştır?

Liam elini kaldırıyor ve işaret parmağını yüzümün yan tarafında gezdiriyor. Ona doğru eğilme isteğimle savaşıyorum çünkü bunun rahatlatıcı olmaktan başka bir şey olmadığından eminim. Dilini yanağıma bastırıyor, yüzümdeki gözyaşını bir hayvan gibi yalıyor.

"Gözyaşların bile beni tiksindiriyor."

Ondan çok nefret ediyorum.

Başımı omzuna koyuyorum ve öfkemi boşaltmak için dişlerimi etine geçiriyorum. Göğsüm beni ısırıldığı yerden acıyor ve umarım bu da onun canını aynı derecede yakar.

Liam kıcımı sertçe kavırıyor ve göğsümde gümbürdeyecek kadar derin bir inilti çıkarıyor. "*Fuuuck*, acıyı sevdiğimi biliyorsun bebeğim." Eli boğazıma doğru kayıyor ve sıkıyor, sonra göğüs kafesime doğru kayıyor ve beni geriye doğru iterek yatağa düşmemi sağlıyor.

Gözleri kararırken damarlarım adrenalinle doluyor ve ipek şortumu bir hamlede çekip çıkarıyor.

"Güvenli kelime *krep*," diyor kayıtsızca, eğilip *kalçamın* iç kısmını ısıyor. Nefesimi tutuyorum ve güzel yüzünün tekrar aşağı inip amıma yaklaşmasını izliyorum. Yumrukladığım için siyah saçları dağılmıştı. "Beni duydun mu?"

Öfkeli, seks sarhoşu bir salak gibi başımı sallıyorum.

Ateşli sırtışı tüylerimi diken diken ediyor. "Güzel, çünkü sen söylemedikçe durmayacağım."

Dili klitorisimi okşuyor ve ben anında çarşafı yumrukluyorum. Bir parmağını amımın içine kaydırıyor, ne kadar ıslak olduğumu görünce inliyor. Zevk içimde yuvarlanırken başımın geriye düşmesine izin veriyorum. Beni yavaşça yalıyor, gözlerimi devirmeme ve boğazımda duymak istediğini bildiğim zevkli inlemeleri tutmak için çenemi sıkıkmama neden olan acı verici vuruşlarla. Parmaklarını sertçe içime pompalıyor, beni doruk noktama yaklaştıran bir ritimle.

Liam'ın diğer eli kalçama yerleşmiş, etimi o kadar sıkı sıkıyor ki sabah morluklar olacağını biliyorum.

Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum.

Ben çözülene kadar beni giderek kenara yaklaştırıyor. Kalçalarım başının etrafında kapanmak için savaşıyor ama beni yutarken onları sıkıca yerinde tutuyor. Amım çok hassas, ama o acımasız, tatmin olana kadar beni yalıyor ve okşuyor, bacaklarımı titretiyor.

Eli boğazıma sarılmadan önce nefes almak için bir an bile bulamıyorum. Gözlerim açılıyor ve damarlarımda korku dolaşıyor. Yüzünü benimkine doğru eğiyor, dudakları kulağımın kabuğuna değene kadar çenemi yalıyor.

"Benden korkuyor musun?" diye fısıldıyor kısık, hırıltılı bir ses tonuyla.

Kalbim küt küt atıyor ve nefesim daralıyor. Boğazımı sıkıca kavraması beni çılgınca rahatsız ediyor ama aynı zamanda... heyecanlandırıyor mu? Beynim bunun pek çok ahlaki açıdan yanlış olduğunu söylüyor ama hain bedenim tamamen farklı bir şey haykırıyor. Hoşuma gidiyor, gerçekten ama gerçekten hoşuma gidiyor.

"Evet."

Kıkırdıyor ve arkasına yaslanıp eşofmanını indiriyor ve aletini serbest bırakıyor. Birkaç kez yutkunuyorum, bu noktaya nasıl geldiğimizi anlamaya çalışıyorum - ben onun doğal olmayan büyüklükteki penisine bakıyorum ve o da ucunu karnıma sürüyor. Karnım, orada ne kadar çok ihtiyaç nabızı attığı için acıyor.

"Cildin çok yumuşak, Wynn. Saçların mükemmel. Gözlerin lanet gibi. Sikimde boğulmandan daha çok istediğim bir şey yok." Gözleri beni küçümsüyor, ama benim odak noktam etime bastıran ve karnımda çizgiler çizen şişmiş horozu.

Beni gözlerinin ele verdiği kadar büyük bir öfkeyle becerir miydi? Bu onu kindar olmaktan vazgeçirir mi? Hiç nefretle sikilmedim. Eminim tutkulu ya da tapılası değildir ama insan bir kere yaşar, değil mi?

Cuma gecesi.

Bu idare edilebilir.

"Becer beni de bitsin bu iş, ahmak herif," diye alay ediyorum onunla.

Liam çenesi bükülmüş bir halde bana bakıyor. Dudaklarında yumuşak, fazla sakın bir gülümseme yayılıyor ve gözlerinde manik bir ışık titreşiyor.

"Bareback o zaman," diye homurdanıyor, beni acımasızca ters çeviriyor ve sikini amcığımla hizalıyor.

"Prezervatif takmak zorundasın!" Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama tutuşu kalçalarımı morartıyor.

"Öyle mi? Sen böyle kötü bir şey söyledikten sonra mı?"

Kanım donuyor ve uzunluğunun yarığımdan aşağı yukarı kaydığını hissettiğimde panikliyorum. Ucunun teni o kadar yumuşak ve şehvetli ki

dizlerimin bağı çözülüyor.

"Krep! Krep!" Çığlık atıyorum.

Beni tutuşunu anında bırakıyor ve ben de yatağın başlığına yaslanıp battaniyeyi çekerek onun soğuk gözlerinden korunmaya çalışıyorum.

"Tanrım, Wynn, benim seviyemde oynayabileceğini düşünmüştüm, hatırladın mı?" diyor rahatça, sanki bunca zamandır ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi. Ayağa kalkıyor ve eşofmanını geri çekiyor, bana ikinci bir bakış bile atmıyor. Ondan gerçekten iğreniyorum, değil mi?

"Senin gibi bir *dejenere*nin neye sahip olduğunu Tanrı bilir," diye hırlıyorum ona. "Lanet olası prezervatifin ne olduğunu bile biliyor musun?"

Hızla dönüyor, omzunun üzerinden bana bakıyor ve bakışlarında yeni bir ateş parlıyor. "Buraya kabul edilmek için hepimizin temiz olması gerektiğini biliyorsun, değil mi? Bu şartların bir parçası, çünkü belli ki burada insanlar tavşan gibi sevişiyor. Zengin ağabeyin sana bundan bahsetti mi, yoksa senin haberin olmadan testlerini mi gönderdi?"

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

James. Umarım başka bir kelime dolu metne hazırsınızdır.

Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum, lanet sözleşmeyi okumalıyım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Zavallı, ölü gözlü Wynn.

Taşlarını bile alamıyor

çünkü o çok kavgacı ve kaba."

Bu içimde öylesine vahşi bir şeyi harekete geçiriyor ki, çoktan karar verene kadar hareket ettiğimi bile fark etmiyorum. Onu yatağına yatırıp öfkeyle göğsüne vuruyorum ve şaşkın ifadesi zalim bir kahkahaya dönüşene kadar ondan nefret ettiğimi tekrar tekrar haykırıyorum.

Gözlerim açılıyor ve donup kalıyorum, avuçlarım hâlâ göğsünün üzerinde ve öfkeyle titriyorum. Az önce birine vahşi bir hayvan gibi mi saldırdım? Aman Tanrım.

"Aynı güvenli kelime mi?" Bedenimi göğsüne yaslayıp aletini tekrar çıkarırken bana ters ters bakıyor. Birbirimize dişlerimizi gıcırdatarak ve sağlıklı bir noktayı aşan bir nefretle bakıyoruz.

"Senin gibi bir solucan benim gibi bir kadını boşaltamaz." Gözlerimi onunla aynı hizaya getiriyorum ve ona cüretkâr, kindar bir sırıtış atıyorum.

"Bu bahsi kabul ediyorum."

"İğrençsin." Suratına tükürüyorum ve inliyor, hoşlanıyormuş gibi yapıyor o.

"Ve sen de ucuzsun." Gülüyor, aletini içime öyle sert sokuyor ki ağlıyorum.

Beni ağzına kadar dolduran uzunluğunun baskısıyla dışarı çıktım. O vermiyor

İçime vahşice pompalamadan önce bir saniyeliğine rahatladım, her santimi içimin derinliklerine gömüldü ve bu çok *iyi* hissettiriyor.

Ondan nefret ediyorum.

Ama aleti içime pompalandığında ve daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık ve zevki içime gönderdiğinde, göğüslerimi onun geniş göğsüne bastırdığımda ve başım boynunun kıvrımına düştüğünde, bunun nefret olduğunu düşünmüyorum.

Ve bu düşünce beni korkutuyor.

Tanrı'dan daha fazlası. Ölmekten ve toprakta çürümekten daha fazlası.

Liam keskin bir şekilde nefes alıyor ve beni sıkıca tutuyor, parmakları sırtıma ve kığıma batıyor. Sert ve şiddetli hamleleri yavaşlayarak ritmik bir pompaya dönüşüyor. Bu kadar yakinken kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyorum.

Ucuna kadar çekip başıyla girişimi okşadıktan sonra tekrar içeri iterken inliyorum, sonuna kadar ve hiç ayrılmayacakmışız gibi sertçe içime giriyor.

Merakla ya da arzuyla yüzüne bakıyorum, hangisi olduğundan emin değilim. Bana *hödük* dediği zamanki o aptal, güzel yüzünde hâlâ o ifadenin olup olmadığını görmek için.

Kaşları ıstırap içinde birbirine kenetlenmiş, gözlerinden şehvet ve zevk damlıyor. Bir an için hareket etmeyi bırakıyor, aleti tamamen içimde. Liam çeneme uzanıyor ve umutsuz bir öpücük için beni kendine çekiyor.

Bu bir öpücükten çok daha fazlası. Kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi çarpıyor ve kelebekler karnımın içinde kanat çırpıyor.

Dillerimiz hızla birbirini buluyor ve tekrar içime girmeye başlıyor.

Çok yumuşak ve sıcak, özellikle de iğrenç sözlerimizden sonra. "Beni böyle yumuşak bir şekilde becerirsen yanlış bir fikre kapılabilirim Liam. Kendini vahşileştirmekten korkma," diyorum zehir saçarak.

"Beni kışkırtmaktan vazgeçemiyorsun, değil mi?" diye dudaklarıma karşı hırılıyor.

İçimden çıkıyor ve göğsümü yatağa bastırıyor, kığıımı yatağın kenarına çekiyor ve orada durup sikiyle amımı tokatlıyor. Çarşafı yumrukluyorum ve bir kez daha sıcaklığımın içine girerken battaniyelere doğru çığlık atıyorum. Acımasızca, onun gibi bir adamın nasıl yapacağını bildiği şekilde.

Beni o kadar sert sikiyor ki canım yanıyor. Her itişinde çığlık atıyorum. Aleti acıyor, elleri acıyor, sözleri acıyor.

Liam'la ilgili her şey acıtıyor.

Aleti içimde nabız gibi atarken duruyor ve alçak sesle inliyor. Amım onun boşalması için çaresizce kenetlenirken, onun salıverilmesinin zonklamasını hissedebiliyorum.

Pislik.

Birkaç dakika öylece durduktan sonra geri çekiliyor ve beni sırtüstü yatırıyor, böylece sırtım onun çarşaflarına, yüzüm de ona dönük oluyor. Alnı terli, siyah saçları yüzünün kenarına yapışmış.

O çok güzel. Düşmüş bir melek, bir şeytan.

"Umarım doğum kontrol hapı kullanıyorsundur," diyor kayıtsızca, gözlerinde ateş yanıyor.

Masumca gülümsüyorum. "Hayır, aslında değilim. Ben de doğurganlık dönemimdeyim." Gözleri dehşete kapılıyor ve amıma bakıyor, amımdan döl damlıyor. "Şaka yapıyorum. Tabii ki doğum kontrol hapı kullanıyorum, seni lanet psikopat."

Sesli bir şekilde iç geçiriyor ve eliyle örttüğü gülümsemesini kaçırmıyorum. "Tamam, bunun çok ileri gittiğini kabul ediyorum ama yine *krep* demeni bekliyordum... ve demedin."

"Bana kaba ve ucuz dedikten sonra mı?"

Yüz ifadesi yumuşar. "Kızmıştım... O şeyleri söylememeliydim. Ucuz değilsin. *Bazen* kaba oluyorsun." Bana şakacı bir şekilde sırıtıyor. Aramızda bir şeyler hafıfledi. "Özür dilerim."

"Senin sadece siki olan bir adam olduğunu ve dejenere ve iğrenç biri olduğunu söylediğim için özür dilerim."

Gülüyor ve kalkmama yardım ediyor, ben onun yanından geçerken parmakları bileğimde kalıyor. Bornozuma sarınıyorum ve kapıya ulaşmadan önce ona bir bakış atıyorum.

"Geliyor musun? Yoksa oda arkadaşından nefret ettikten sonra duş almıyor musun?"

Liam

GÖZLERİM WYNN'IN GÖĞSÜNÜ OVALAMASINA TAKILDI.

şampanya ve gül kokulu vücut yıkama suyu.

Bu gece onunla eğlenmeye niyetliydim, ama bunun kontrolden çıkacağını ve... Ne diyordu buna, *nefret sikişi* mi? Bana baktı ve ben de hemen gözlerimi kaçırdım.

Neden onu düşünmeyi bırakamıyorum? Neden iyi geçinemiyoruz? Onu istiyorum... itiraf etmek istediğimden daha fazla. *Onu istiyorum.*

Çok yakın olduğumuz o kısacık an, göğsünü göğsüme yaslaması... Onu rahatlatmak, uyurken ona sarılmak istiyorum. Ama o bana izin vermiyor. En azından uyanırken.

Kapatmadan önce son bir kez saçlarımı suyun altında gezdiriyorum ve belime bir havlu sarıyorum.

Yeni ilaçları onu geceleri uyutuyor ama rüya görmesini engellemiyor. İnemeleri ilk başta sessizdi, ancak geceler geçtikçe yavaş yavaş görmezden gelinemeyecek hale geldi.

Wynn duşunu bitiriyor ve yanımdan geçerken bana bakmıyor. Bana bakmamak için çok çabalıyor. Sırıttıyorum; oynadığımız bu oyunu seviyorum.

Giyiniyoruz ve gecenin geri kalanını kitap okuyarak geçiriyoruz ve çok fazla konuşmuyoruz, özellikle de nefret sikişi hakkında.

Birbirimizden nefret ediyor muyuz? Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Saat on bir civarında uykuya dalıyor ve yumuşak iniltileri başlayana kadar kitabımı bırakmaya zahmet etmiyorum. Ona bir göz attım.

Dudakları acımasız öpüşmelerimizden dolayı hala kabarık. Koyu kirpikleri yanaklarını öpüyor. Yüzü kasvetli, hayalleri kasvetli.

O çok güzel. Eğer ona izin verirsem, zırhımda zayıf bir nokta bulamayana kadar kalbimi milyonlarca kez kıracak. Birbirimizi incitiriz. Şimdiye kadar öğrendiğim şey bu. Birbirimizin acısıyız.

Ama olmak zorunda mıyız?

Kitabımı komodinin üzerine koymadan ve lambamı kapatmadan önce birkaç dakika daha sızlanmasını izliyorum.

Saçları hala ıslak. Çok güzel kokuyor - saçınızdaki rengi daha parlak tuttuğunu iddia eden pahalı, çiçek kokulu şampuan markalarını seviyor. Saçlarını yavaşça biraz yukarı kaldırıyorum, böylece yastığının üzerinde daha fazla kuruyabiliyor ve sonra yavaşça arkasına geçiyorum.

Vücudu sıcak ama sıcaklığımı hissetmek için bilinçsizce bana yaklaşıyor. Sırıttıyorum ve yüzünü bana dönüyor, göğsüme sokuluyor ve bir dakika öncesine göre daha rahat nefes alıyor.

Her gece böyle. Nedenini bilmiyorum ve bana rüyalarına neyin musallat olduğunu söyleyeceğinden de emin değilim ama ona bu şekilde sarılmak umurumda değil. Zihnimin arkasındaki kaşıntıyı hafifletiyor. Onunlayken acı hissetme ihtiyacı neredeyse tamamen ortadan kalkıyor.

Başımı ona yaklaşıttıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "*Remedium meum.*"

Wynn

TUTKU - BU HAFTANIN TEMASI BU.

Tutkunuzu bulun.

Bunu söylemek yapmaktan kesinlikle daha kolay, değil mi? Kaç kez mesleğimi bulmaya çalıştım? Beni ben yapan şey nedir? Ben özel değilim. Eşsiz değilim.

Yine de bir zamanlar bir tutkum vardı. Sadece benim için olduğunu düşündüğüm, evrenden gelen gerçek bir hediye.

Boş gözlerle piyanoya bakıyorum. Jericho buraya geldiğimden beri bana bu lanet şeyi çaldırmaya çalışıyor. Geldiğim anda kalbimin bu soğuk beyaz ve siyah tuşların ardındaki müziği özlediğini biliyordu.

Ama başka bir ruh çoktan neşemi benden çalmıştı. Kalbimin müziği eski benliğimin yanına gömüldü.

Gruba bakıyorum. Liam kollarını kavuşturmuş arkada oturuyor ama gözleri benim üzerimde. Tekrar anahtarlara bakıyorum. Bu hafta sonundan beri garip davranıyor. Belki de daha iyi anlamak için ihtiyacımız olan tek şey agresif, öfkeli seks yapmak ve birbirimizi aşağılamaktır.

Bu sağlıklı olamaz.

Ama şimdi yüzüm kızarmadan ona bakmakta zorlanıyorum ve o da çok daha az alaycı ve acımasız.

"Eee? Bugün bana bir şeyler çalabilir misin Coldfox?" Jericho sabırla beklerken bacak bacak üstüne atmış, elindeki kalemi sürekli panoya vuruyor. Lanston ve Poppie bu sınıftaki diğerleri arasında. Diğerlerinin isimlerini hatırlamıyorum.

Uzun siyah saçlı kızın çok güzel, yapısal bir şekilde çaldığını duydum, sanki sadece notaları sayfada oldukları gibi okumak üzere yetiştirilmiş gibi. Asla oyalanmak ya da kalpten bir şey yaratmak için değil.

Komik, bana da böyle öğretildi.

Ben hareketsiz kalırken onun neden bu kadar kolay oynayabildiğini merak ediyorum.

Beynimdeki dengesiz kimyasallar yüzünden olmalı. Acaba Dr. Prestin'in kötü anıları silmek için de hapları var mı? Zaten bizi iyileştirmesi beklenen küçük topaklardan oluşan bir diyetimiz var, bir tane daha ekleyelim.

Korkunç müzik öğretmenimin yüzü aklımda beliriyor. Kaşları her zaman tanıdığım herkesten daha aşağıya sarkardı. Bu kadar güzel ve ritmik bir şeyi öğreten birinin içi nasıl bu kadar ölü olabilirdi? O ve annem. Annemin uzun, soğuk figürü zihnimde beliriyor. Buz tutmuş kalbinden yayılan soğuğu hâlâ hissedebiliyorum.

Mutluluğumu, kalbimin müziğine olan sevgimi çalanların onlar olduğuna ikna oldum. Ruhumdan yankılanan, çalınmak için yalvaran notalar duydum. Ama ben bir alev yakamadan onlar kıvılcımı söndürdüler.

Sıcak bir el omzuma bastırıyor. Dönüyorum ve Liam'ın arkamda durduğunu görüyorum. Sanki neden tereddüt ettiğimi anlamış gibi dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor.

Çarpıştığımızdan beri bana karşı dikkatli davranıyor. Ben de ona karşı dikkatli oldum.

"Deneyebilir miyim?" diye mırıldanıyor. "Umarım sana ulaşır." Kaşlarımı çattım ama başımı salladım ve piyano sırasından kalkıp gruba geri döndüm ve arkada, Lanston'ın yanındaki sandalyeye oturdum. Bununla ne demek istedi?

Liam bir an orada oturmuş, sanki çok özlediği eski arkadaşlarıymış gibi tuşlara bakıyor. Bunu her gün yapıyor.

"Oynuyor mu?" Lanston'a fısıldıyorum.

Açık kahverengi saçlarını kasketinin altından kaşıdı ve omuz silkti. "Daha önce hiç yapmadı."

O zaman neden bu kadar güven verici görünüyordu?

Liam'ın duruşu düzeliyor ve ayaklarından biri bebek piyanosunun ayak ucundaki üç pedalın üzerinde pozisyon alıyor. Parmakları kayıyor

Hedeflenen yerlere yerleşene kadar tuşların üzerinden sessizce geçerler.

Sahildeki bir gün kadar parlak ve güneşli bir mavi denizin, normalde asık olan gözlerini ele geçirmesini izliyorum.

Parmakları tuşlara ustalıkla hızlı ve zarif bir şekilde basıyor. Kemiklerim sakinleşiyor. Soğuk kollarımda tüylerimi diken diken ediyor ve kalbim sıkışıyor.

Bu şarkıyı biliyorum, evet, sadece bir dizesinden. Michael Giacchino'dan "London Calling".

Hızlı ritmi nedeniyle ustalaşması zor bir parça, ama sanki içine hapsettiği melankolik şeytanları kanalize ediyormuş gibi çalıyor. Ne notalara bakıyor ne de doğru tuşları çalıp çalmadığı konusunda endişeleniyor.

Kalbinden çalıyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ama nedenini bilmiyorum. Onları göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum ama kalıyorlar, duygularımı uzun zamandır kilitlediğim kafesten kurtulmayı diliyorlar.

Gözleri ellerinde bile değil. Cumbalı pencereden dışarıya, muhteşem sonbahar bahçelerine bakıyor ve çiseleyen yağmur onun şarkısıyla ritmik bir şekilde yağıyor. Koyu renkli, sırlıklam taşların üzerinde yosunlar büyüyor ve bahçenin kenarlarında koyu turuncu ve sarı saksı çiçekleri sıralanıyor. Bir kuş sürüsü gökyüzüne yükseliyor ve alçak bulutların arasında kaybolmadan önce onlara doğru yaklaşıyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, yıllardır düşünmeye cesaret edemediğim bir şeyi fark ediyorum.

Benden müziği çalan çatık kaşlı, zalim piyano öğretmenim yüzünden hâlâ acı çekiyorum. Annemin beni çocukken tam da bana söylendiği gibi çalmaya zorlamasının, umutsuzca olmamı istediği dahi olmaya zorlamasının acısını çekiyorum. Her ikisi için de hala dışarıdaki bulutlar kadar karanlık ve uğursuz bir kin besliyorum. Çünkü ben asla yeterli değildim, arzuladıkları hayata giden altın bilet olamayacaktım.

Hayatın ne kadar acımasız olabileceğini ilk o zaman fark ettim. Ruhumun koruyucularının sevgisini kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu.

İşe yaramaz diye bir kenara atılmam ne kadar kolay.

Liam şarkısını bitiriyor ve grubun geri kalanıyla yüzleşmek için bankta dönüyor. Ayağa kalkarken gözlerimi kaçırıyor, hepimiz onu alkışlarken abartılı bir selam veriyor. Lanston dirseğiyle beni dürtüyor ve "Lanet olası drama kralı" diye mırıldanıyor. Bana baktığında sesi kesiliyor.

Gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan süzülüyor ve onları durdurmak mümkün değil. Yıllardır ağlamamıştım... Liam'ın bu kadar özgürce

yürekten çalması

göğsünde. Hiçbir zincir onun müziğini dünyadan uzak tutamazdı.

Bana ulaştı. Ve

ben...

üzgünüm.

Bu özgürleştirici olduğu kadar acı verici bir duygu. Duygusal olarak koptuğumda her şey daha kolay, çünkü hiçbir şeyin önemi yok. Ölecek olsam bile bunun bir önemi yok. Ama keder iliklerime kadar işlemeyi başardığı anda, hayatımın belirleyici anları hakkında hiç tahmin etmediğim kadar melankolik oluyorum.

Liam başını kaldırıyor ve gözleri bana dikiliyor. Bana doğru yürürken kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor, eliyle çenemi kavırıyor ve ona bakmam için kaldırıyor. "Sana ulaşabildim mi?" diye mırıldanırken başparmağının yumuşak pedi yanağımdaki gözyaşlarını siliyor.

Bana nazikçe dokunuyor. Bu bana gösterdiği ilk sıcaklık. Ve bu da beni gerçekten çok üzüyor.

"Evet, yaptın."

OceanofPDF.com

Wynn

YELINA VE POPPIE JAKUZIDE MEME DERİNLİĞİNDELER.

Dürüst olmak gerekirse Harlow'da bir tane olduğunu bile bilmiyordum. Yine de güzel, insanların arka bahçelerinde olduğu gibi serbest duran bir tane değil. Zemine gömülü ve küçük bir havuz büyüklüğünde.

Ben karşılarındaki suya batarken iki kadın beni dikkatle süzüyor. Uzun, rahatlamış bir iç çekiyorum ve başımı duvara yaslıyorum.

Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü üzerinde durmamaya çalışıyorum ama bazen zor olabiliyor. Belli ki Yelina Liam'dan hoşlanıyor ve o ve ben... Görünüşe göre şimdi nefret sikişi yapıyoruz.

İçimdeki vicdan hala onu eğlendirdiğim için bana bağılıyor. Ama ne var biliyor musun? Böyle bir yerde seks hakkında ahlaki kurallara ihtiyacım yok. Eğer bir şey olursa, bunu terapinin başka bir şekli olarak düşüneceğim.

Yani, öyle sayılır. Sanırım mı? Seks terapisi mi? Bunu daha sonra Google'da araştırmak için aklıma not aldım.

Burası çoğunlukla sessiz, ama dikkatimi çeken bir şeye kulak misafiri oluyorum.

"Muhtemelen bir an önce işimizi bitirmeliyiz. Çok geç kalmak istemiyorum. Bazen arazide durup bizi izleyen bir adam olduğunu duyuyorum. Leigh onun yıllar önce kaybolan insanlardan birinin hayaleti olduğunu söyledi," diyor Poppie, korkudan sesi titreyerek.

"Onu bir kez gördüm, yani hayalet değil," diye karşılık veriyor Yelina ve sıcak suyun içine daha da gömülürken sarı saçlarını bir tarafa doğru hareket ettiriyor.

"Ciddi misin?" Poppie'nin gözleri büyür.

Elimde olmadan başımı onlara doğru daha fazla eğiyorum. Gözlerim büyük pencerelere kayıyor. Acaba dışarıda gerçekten biri var mı?

Yelina başını sallıyor. "Evet, karanlıktı ve çok korktuğum için olabildiğince hızlı ayrıldım ama onun şeklini gördüm. Genç görünüyordu." Yelina onlara baktığımı fark etmeden önce ikisi de rahatsız bir şekilde kollarını ovuşturuyor.

Kahretsin. Çabucak arkamı dönüp cahil numarası yapıyorum. Kulak misafiri olmasaydım tüm bu söylentileri başka nasıl duyabilirdim ki?

Kapılar açılıyor ve biri içeri giriyor, hem Poppie'nin hem de Yelina'nın dikkatini çekiyor. Kim olduğunu göremiyorum ama aval aval bakmalarından tahmin edebiliyorum.

Lütfen, Tanrım, o olmasın.

Buradaki ışıklar zaten loş. Gün boyunca tavan pencereleri bolca ışık alıyor. Ama bu akşamki gibi, ayın bile görünmediği akşamlar, sanki bir film-seks sahnesi aydınlatması gibi. Birkaç çift havuzun uzak ucunda öpüşmeye başladı bile.

Lütfen, o olmasın.

Liam yanımdaki suya atlıyor ve bana gergin bir sırıtış fırlatıyor. Yine kayıtsız görünüyor. Dinlenme odasında gerçekten nazik olduğu o kısa an şimdi çok uzak görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Ne?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Oda arkadaşım ile takılamaz mıyım?" Gözleri dalmış göğüslerime doğru kayıyor.

Çıplak duş alıyoruz, jakuzide çıplak oturuyoruz. En azından bu oda çok iyi ısıtıyor, bu yüzden duşlardan daha az görünürlük var.

Bunlar gayri resmi kurallar. Dediğim gibi, seks terapisi.

"Ne zamandan beri seninle *takılmak* istediğimi düşünüyorsun?" İnanamayarak soruyorum. Koyu renk saçları şimdiden terden kafasına yapışmış. Bana dik dik bakarken mavi gözleri çok seksi. Gözleri hakkında daha önce böyle düşünmüş müydüm bilmiyorum ama şimdi düşündüğüme eminim. Bu düşünceleri zihnimden atmaya çalışıyorum.

"Dilimi tekrar ağına sokmamı istemiyormuş gibi davranma."

Ona kirpiklerimi kırıştırıyorum ve sahte bir gülümsemeyle "Git Yelina'nın ağını yala, hemen burada" diyorum.

Yanakları kızarıyor ve bana doğru yaklaşıyor, kollarını başımın iki yanına sıkıştırıp ruhumun içine bakıyor. Yelina ve Poppie şok olmuş ifadelerle bizi izliyorlar. Havuzun derin ucundaki birkaç kişi de fark ediyor.

"Bana gidip Yelina'nın amını bir kez daha yalamamı söyle, Wynn," diyor tehlikeli derecede alçak bir sesle.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Meşe kokusu duyularımı istila ediyor ve beni geçen geceye geri götürüyor. Neden kokusu, yüzü, onunla ilgili *her şey* beni içine çekiyor?

Konuşmamı beklerken Liam'ın gözleri soğuk.

"Git. Yala. Birinin. Else's. Amcığını." Parmağımı alt dudığına hafifçe sürüyorum ve arkasında bir damla su bırakıyorum. Kendimi havuzdan çıkarırken dudaklarında acımasız bir gülümseme kıvrılıyor, memeler ve her şey dünyanın görmesi için dışarıda. Umurumda bile değil.

Soyunma odasına geri dönüyorum. Sudan çıktığını duyuyorum ve nabzım yükseliyor.

Bu çok eğlenceli.

Onun ilgisini çekmemeliyim ama elimde değil. Liam'ın öfkesi, siz artık dayanamayana kadar etinizi kaynatan türden. Bakışları o kadar şehvet dolu ki, akıl sağlığınıza arzudan başka bir şeye indirgemiyor.

Beni soyunma odasına kadar kovaladı. Seçebileceğim birkaç kabin var ve burada başka kimse yok. *Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.*

Diğer kapılardan birkaçını kapatıp kendimi sonuncusuna kilitliyorum ve ayaklarımı gizlemek için bankın üzerine çıkıyorum. Gülmemek için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

Bir saniye sonra Liam'ın ayak sesleri geliyor. Sessiz ve hareketsiz, odadan çıkıp çıkmadığıma ya da tuvaletlerden birinde saklanıp saklanmadığıma karar vermeye çalışıyor.

Solumda birkaç tane açıyor ve ben ağzımı sıkı sıkı tutup nefes almamaya çalışıyorum. En kötü durumlarda yaşadığınız, nefes alırsanız burnunuzu çekip çekmeyeceğinizden emin olamadığınız o sessiz gülme krizlerinden birini geçiriyorum.

Çıkışa doğru yöneldi. Kapıdan çıktığı anda nefesimi bırakıyorum ve sessizce gülüyorum. Uzun zamandır bu kadar sersemlememiştim.

Beni bulamadığı için rahatlamam gerekirdi. Peki neden göğsümün içinde bir hayal kırıklığı var?

Belli ki zihnim bugün doğru çalışmıyor. Ya da hiç.

Havuzda geri dönmeye karar vermeden önce birkaç dakika daha bekledim. Onun sayesinde istediğim kadar ıslanamadım.

Tekrar atladığımda havuz bomboştu. Saat oldukça geç ve nihayet yalnız olmanın verdiği huzurdan dolayı mutluyum. Merkeze doğru yüzüyorum, kendime ait alanın tadını çıkarıyorum. Sıcak su kaslarımı rahatlatıyor. Etrafımdaki her şey sessiz, beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Normalde bu kötü olurdu ama aklıma tek bir şey geliyor.

Liam.

Kendimi ne kadar azarlarsam azarlayayım ya da başka şeyler düşünmeye çalışırsam çalışayım, bir şekilde ona geri dönüyor.

Ölümü düşünmekten iyidir. "İşte buradasın."

Liam suya atlayıp bana doğru yüzerken nefesim kesiliyor.

Beni tekrar kıstırmadan önce kenara kadar geldim, göğsü sırtıma yaslanmıştı.

"Aman Tanrım, beni iki saniye yalnız bırakabilir misin?" Kaslarımı çatıyorum, ama o bunu göremiyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Eğlendiğimizi sanıyordum?" diye soruyor, dudakları kulağıma değiyor. Göğsü sırtıma yaslanıyor ve hissettiğim diğer her şeyi düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bacaklarım ihtiyaçtan birbirine sıkıca kenetlendi.

Eğlendiğimi itiraf etmek istemiyorum... Onun ilgisinden hoşlandığımı itiraf etmek istemiyorum.

"O zaman bana durmamı söyle, Wynn. Sikimi emmek ve aklını kaçırmak istemediğini söyle. *Söyle.*"

Öne uzanıp göğsümü tutuyor, parmaklarıyla yumuşakça yoğuruyor ve meme ucumu hafifçe çekiyor. Başımı omzuna yaslayıp inliyorum.

"Söyle," diye fısıldıyor, öpücüklerini boynuma bastırarak.

Sahip olduğum tüm kararlılığı çoktan eritti. "Onu istiyorum." Arkaya uzandım ve sert aletini kavradım.

"Ne istiyorsun, günışığım?" Kalçalarını hareket ettiriyor, böylece shaftı elimi sikerken ucu kıcıma bastırıyor.

"Aletini emmek istiyorum."

"Aklını kaçırmayacak mısın?"

Sessiz kalıyorum, kıcımla oynatıyorum ve bana söyletmemesini umuyorum. "Bunu çok istiyorum," diye fısıldıyorum, yüksek sesle konuşmaktan utanarak.

Liam sesimdeki çaresizlik karşısında inliyor ve havuzdan atlıyor. Kenara oturuyor, aleti ağzımla mükemmel bir şekilde hizalanıyor. Uç kısmına daha fazla ilgi göstermeden önce aletini aşağıdan yukarıya doğru yalarken beni izliyor. Dilimle nazik darbelerle tepesini döndürüyorum ve başını geriye atıyor, inliyor ve ağzımı sikmemek için elinden geleni yapıyormuş gibi havuzun kenarına tutunuyor.

Onu derinden alıyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve onu sertçe emiyorum. Dilimle aletin altındaki yumuşak eti okşuyorum ve gözlerim sulanmaya başlayana kadar onu daha derine almak için başımı eğmeye başlıyorum.

"Oh, *siktir*, Wynn. Bu çok iyi hissettiriyor." Liam kalçalarını küçük hamlelerle savuruyor ve saçlarımı yumrukluyor. "Sik yalamayı seviyorsun, değil mi? Sen çok pis bir kızsın." Derin, hırıltılı sesi ve pis sözleri beni sikinin üzerinde inletiyor.

Sallanan başımı durduruyor ve beni havuzdan çıkarıyor.

Gözlerindeki bakış saf şehvet. Göğüslerime ve damlayan amıma bakıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor.

"Nasıl istersin, Wynn?" Bana doğru ilerliyor ve ben buz gibi pencerelere bastırılana kadar geri çekiliyorum. Tenimdeki buzlu camın saldırısına tıslıyorum.

"Arkadan istiyorum." Dönüyorum, ona kıcımlı veriyorum ve ellerimi cama bastırıyorum. Beni sikerken ona bakamıyorum, bu şekilde çok samimi oluyor. Pencere örtüsü yok. Dışarısı tamamen karanlık, dışarıda boş bir tarladan başka bir şey yok, ama orada olan herhangi biri izliyor olabilir.

Ve umurumda değil.

"İğrenç. Arkadan sıkıştırılmayı ve ayakta duramayacak hale gelene kadar sikilmeyi seviyorsun, değil mi?" Sözleri yumuşak dudaklarından damlayan güzel bir zehir gibi.

Ucu şişmiş klitorisimin etrafında dönerken "Evet," diye inliyorum. İçime itmeden önce birkaç kez girişime dokunuyor.

Kalçaları kıcıma değene kadar sonuna kadar itiyor ve ben haykırıyorum. Çok doluyum ve bu çok iyi hissettiriyor. Yavaşça içeri ve dışarı çekmeye başladı. İkimiz de nefes nefese kalıyoruz. Her itişinde daha da içime girecekmiş gibi hissediyorum.

"Oh, Tanrım, Liam, beni daha sert sik," diye inliyorum, içime tekrar tekrar girerken kendimi zorlukla ayakta tutuyorum.

"Seni sikmeyi bitirdiğimde çözümleni ve dizlerinin üzerine düşmeni istiyorum," diye homurdanıyor ve istediğim gibi beni daha sert sikiyor.

Tekrar çığlık atıyorum ve ağzım içgüdüsel olarak açılıyor, beni gittikçe kenara yaklaştırırken gözlerim geri dönüyor. İticileri uzuyor ve sertleşiyor ve onun da boşalmak üzere olduğunu biliyorum. Gözlerimiz pencerenin yansımasında birleşiyor ve kalbim küt küt atıyor. Gözleri kapalıydı ve zevkle doluydu, ağzını zar zor açarak pantolonunu indiriyor ve içime giriyordu.

O kadar yüksek sesle inliyor ki sanki ölüyormuş gibi geliyor ama dudaklarından çıkan zevk beni kendimden geçiriyor ve ben de onunla birlikte boşalıyorum. Liam birkaç kez daha içime pompalıyor, kalçaları titriyor ve aleti içimde zonkluyor, ta ki bağlandığımız yerden dökülmeye başlayana kadar.

"Bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli şeydi," diyorum soluk soluğa gülerek. Liam yavaşça içimden çıkıyor ve bana dönüyor. Yanakları kıpkırmızı

Ateşi var sanırdım ama gözleri duygu dolu, sanki söylemek istediği milyonlarca şey varmış gibi.

Bana baktı ve ağzını açtı, daha iyi düşündü ve tek kelime etmeden gitti.

Bu nefret sikişi değildi.

Sanırım ikimiz de bunun

farkındayız.

Ve başımızın büyük belada olduğunu biliyoruz.

Wynn

SABAHLAR YAVAŞ BAŞLAR. ERKENCİYİMDİR, BU YÜZDEN GENELLİKLE YEDİDE
KALKARIM.

ve yapacak bir şeyler arıyor. Liam ise tam tersi. Her sabah uyuyor ve kahvaltıdan sadece on beş dakika önce mezarından kalkıyor, aksi takdirde çok acıktığını söylüyor. *Erkekler*.

Spa'da yaptıklarımız hakkında konuşmama konusunda sessizce anlaştık, ancak bunu sık sık düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Oyundaki kayıp insanları araştırmak sabahları beni eğlendirirken, Liam'ın yumuşak horlamaları odamızda sakın bir atmosfer yaratıyor. Lambamın sıcak ışığı onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Gazete makaleleri Liam ve Lanston'ın korku gösterisinden çok daha rahatsız edici. Liam günlüğünü karıştırmama aldırıyor, bu yüzden artık onu masamda tutuyor ve her sabah inceliyorum. Altısı da hiçbir iz bırakmadan kayboldu. Hiç kimse öldüklerine dair bir kanıt bulamadı ama Harlow Sanctum'un duvarlarını terk ettiklerini de kanıtlayamadılar. Polis aradı, ancak aileler ulaşım kaybolmaları için baskı yapmayınca dosya kapandı.

Kahvaltıda yanımda getirdiğim kâğıt destesine parmağımla dokunuyorum.

Liam tabletime yaklaşıyor ve bir grup fotoğrafında bir araya toplanmış üç kişiyi işaret ediyor. Hastalar rehabilitasyon merkezinin merdivenlerinde duruyorlar. Onları oyun fotoğraflarından tanıyorum: Charlie, Monica ve

Beverly. Yüzlerinde muzip bir ifade var ve hastabakıcılardan birkaçı çatık kaşlarla onlara bakıyor.

Lanston kâğıt yığınına karıştırır ve "Yerel Akıl Hastanesinden Altı Kişi Kayıp" başlıklı bir makaleyi okumaya başlar.

Üçümüzün neden ve nasıl böyle karmakarışık, akıl hastası bir dedektif üçlüsü haline geldiğini kendime sordum, ama biliyor musunuz? Gizemi çözülememiş bir mabette başka ne yapabiliriz ki? Birbirimizin ağzına hap mı atacağız?

Evet. Aynen öyle.

"Bunlar onlar. İsimleri sayfanın altında yazıyor," diye mırıldanıyor Liam. Kafeterya gürültülü, bu yüzden izole masamızda kimsenin bizi duymasından endişe etmiyoruz.

"Ve araziye kendiniz araştırmayı hiç düşünmediniz mi?" Tabağımdaki kirazlardan birini alırken iç çekiyorum.

Liam da ağzına bir tane atar ve ısırıklar arasında mırıldanır, "Hayır, elbette değil. Bu on yıl önceydi, Wynn. Ben faili meçhul dedektifi falan değilim ama öyleymiş gibi davranman bence çok hoş." Bana gülümsüyor. Yanaklarım kızardı ama yüzümü asmamayı başardım. Lanston gülüyor ve başıyla onaylıyor.

Pekâlâ, sanırım üçümüzün de dedektif karmaşası konusunda aynı fikirde olduğunu düşünen tek kişi bendim.

"Hiçbir şeymişim gibi davranmıyorum." Tabletindeki düğmeye basmadan önce ikisine de ters ters bakıyorum ve ekran kapanıyor.

Liam kaşlarını kaldırıyor ama hemen yüz hatlarını düzeltiyor ve elini bacağıma koyuyor. "*Bizi* araştırdınız mı Bayan Dedektif?" Gözleri karanlık ve ciddi, yalan söyleyip söylemeyeceğimi görmek için benimkileri araştırıyor.

"Tabii ki hayır. Yapmalı mıyım?" Tabletimi tekrar açıyorum ve arama motorunu açıyorum. Yakınıma eğiliyor, göğsü omzuma geliyor ve dudakları boynumu ısıtıyor. Saçlarımı parmaklarının arasından geçirip fısıldarken damarlarımda ürperti dolaşıyor:

"Bulduklarınızdan hoşlanmayacaksınız."

Duraklıyorum, boynuma bir öpücük kondururken içgüdüsel olarak başımı yana eğiyorum.

"Nedenmiş o?" Yarı umutsuzca bilmek isteyerek yarı da geçmişini hayal etmeye cesaret edemeyerek mırıldanıyorum. Benim geçmişim onun araştırmasını istediğim bir şey değil. Sadece parçalanmış bir aile ve acı çekmiş bir kadın bulacaktır.

Kırılmış. Onun gibi.
Arama çubuğuna dokunuyor ve adını yazıyor.

LIAM WATERS

Lanston rahatsızlıkla şapkasını salladı ve benden Liam'a baktı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Liam."

Liam, Lanston'ı görmezden gelir ve *Git'e* basar. "Çünkü benim hikayem üzücü bir hikaye."

Arama sonucunda Liam'ın resminin olduğu birçok makale çıkıyor. Genç, muhtemelen on yedi yaşında ya da daha genç. Fotoğraflarda gözleri boş. Uzak ve boş. Bir makalenin başlığında şöyle yazıyor:

Trafik Kazasında Genç Sürücü Öldü, Yolcular Hastanede

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Bir şey söylemek istiyorum, herhangi bir şey, ama sessiz kalıyorum. Lanston uzaklara bakıyor, dudakları ince bir çizgi halinde. *O zaten biliyor.*

"Kardeşim Neil, ona telefonumda aptalca bir şey göstermeye çalıştığımda dönüş yapıyordu. Ne olduğunu bile hatırlamıyorum, çok aptalcaydı." Liam'ın sesi çatlıyor. Sandalyesine geri oturuyor ve donuk gözlerle bana bakıyor. "Bana onu hatırlatıyorsun. Senin gözlerinde taşıdığın kanserli hüznün aynısı onda da vardı."

Elimi kucağına koyup sıkıyorum, bu küçük hareketin bulamadığım kelimeleri iletebileceğini umuyorum. Birbirimize karşı duygusuz olsak da, umarım şu anda benim duygularımı hissediyordur.

"Kendini
suçluyorsun." Başını
sallıyor.

"O zaman mı kendine zarar vermeye başladın?" Mırıldanıyorum.

Koyu mavi gözleri benimkileri buluyor, içlerinde tereddüt ve keder titreşiyor. Bir kez daha başını sallıyor. Dudaklarında kasvetli, nostaljik bir gülümseme belirliyor. Bu Liam'ın lanetinin başlangıcıydı.

Lanston onu sıkıca kucaklar ve gitmek için kalkmadan önce omzunu sıvazlar. Lanston trajik konularda daha zor zamanlar geçiriyor; grup seanslarında bile sık sık mazeret bildiriyor.

Arama çubuğuna dokunup adımı yazmadan önce bir süre sessizce oturuyoruz. Arama tuşuna basmadan önce Liam bileğimden tutup beni durduruyor.

"Bilmek istemiyorum," diyor açıkça.

"Neden?"

"Ölmek istemene neyin sebep olduğunu bilmek istemiyorum, Wynn."

Ayağa kalkıyor. Fotoğraflarda yüzünde olan aynı mesafeli ifade şimdi de yüzünü kaplıyor. Liam sandalyesini itiyor ve kafeteryadan çıkıp gidiyor, beni şaşkın ve göğsümden yayılan bir acıyla baş başa bırakıyor.

Liam günün geri kalanında benimle konuşmadı.

Bazen ayrışıyor ve tamamen farklı bir insan gibi görünüyor.

Bununla başa çıkmak kolay çünkü ben de yapıyorum.

Başucu lambası en kısık ayardayken sessizce oturuyoruz, Harlow'un tuğlalarına çarpan yağmurun sesi tek ses.

Açık pencereye doğru ilerliyorum ve yağmurun keskin kokusunu içime çekiyorum. Kazağım kemiklerimin üzerine düşen soğuğu engellemeye yetmiyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum; bakışları altında tenim rahatsız oluyor. Dünden beri bana dokunmadı. Boynumdaki dudaklarının anısı hâlâ içimde cinsel bir şeyler uyandırıyor.

Ruhlarımızın dokusu ince - evrenin bu küçük köşesinde birleşmek için bu dünyayı dolaşıyorduk. Aramızdaki bağ aynı anda hem korkutucu hem de büyüleyici. Spadaki pencereden onun gözlerinde gördüğüm bakışı hatırladığımda omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Ateş ve buz, birlikte imkansız.

Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyorum. Yollarımızın neden kesiştiğini bilmek istiyorum. Nefesleri ağırlaşıyor ve yavaşlıyor, bana çoktan dinlendiğini söylüyor. Başka bir alarm kurup kurmadığını kim bilebilir? O b ö y l e tuhaf biri.

Bazen gece geç saatlerde kalkıp Harlow'u terk ediyor. Diğer zamanlarda ise saatlerce mışıl mışıl uyuyor.

Yattığımda yatağım gıcırıyor. Lambasını yalnız bırakıyorum. İçimden bir ses, lambayı ara sıra açık bırakmasının bir nedeni olduğunu söylüyor. Hepimiz hayatımızın bir noktasında karanlıktan korkarız ama Liam'da bu, annesi ona mesaj attığında oluyor. Akşamları duvarlara bakıp derin düşüncelere daldığında.

Birkaç saat boyunca tavana bakıyorum. Gözlerim kapanmaya başladığında, sanki acı çekiyormuş gibi inliyor. Bakışlarım ona kayıyor. Kaşları işkenceden sımsıkı çekilmiş, dişleri acıyla açılmış.

Onu uyandırma düşüncesi aklımdan geçiyor ama insanları kâbuslarından uyandırmakla ilgili pek çok kötü deneyimim oldu. Bu yüzden yatağının kenarına oturuyorum, alnındaki saçları nazikçe tarıyorum ve iniltilerinin yavaşça azalmasını dinliyorum. İstıraplı ifadesinin yerini huzur alıyor ve kalbimdeki çukurun biraz daha derinlerine düşüyorum.

Yastığının üzerine dökülen kuzguni siyah saçlarını, yanaklarını öpen uzun kirpiklerini ve yontulmuş çene hattını ezberliyorum. Mürekkeplerinin altında ne kadar çok şey sakladıklarını bildiğim için dövmelerine bakmak artık daha zor, ama onları bile güzel buluyorum.

Birkaç dakika geçtikten sonra kendi yatağıma dönmek için hamle yapıyorum ama eli kalçamı buluyor. Liam'ın kaşları hafifçe çatılıyor ve beni nazikçe sıkıyor.

"Gitme."

"Seni uyandırmak istememiştim," diye mırıldanıyorum, sesimdeki yumuşaklıkla kendimi şaşırtıyorum. Birbirimize karşı pek yumuşak davranmayız.

Yine de kalkmayı tartışıyorum.

Başını sallıyor, gözlerini kapalı tutuyor. "Lütfen, kal."

Yanına uzanmak için kaymadan önce tereddüt ediyorum. Kolunu bana doluyor ve beni sıkıca kendine çekiyor. Sıcaklığı ve ağır meşe kokusu anında etrafımı sarıyor ve dünyadaki diğer her şey kayboluyor.

Sadece ben ve o varız. Bu

gece başka hiçbir şeyin

önemi yok.

"Rüyada ne görüyordun?" Dudaklarım köprücük kemiğine değerken soruyorum.

Beni kendine çekiyor, her zaman birinin yapmasını dilediğim gibi sarılıyor. "Hiçbir şey."

1W

Liam

SUÇLULUK DUYGUSU BÜTÜN ÖĞLEDEN SONRA GÖĞSÜMÜ SIKIŞTIRDI.

Wynn bu sabah müzik seansı sırasında yine ağladı ve bu terapi açısından iyi olsa da, görmek hala acı veriyor. Beni tekrar çalarken dinlerse mutlu olur diye düşünmüştüm, bu ona da çalması için ilham verir diye düşünmüştüm.

Belki de oynamayı bırakmalıyım. Artık bundan zevk almıyorum bile. Sadece eskiden sahip olduğum hayatın soğuk bir hatırlatıcısı. Önceden.

Bu duvarların dışının nasıl olduğunu zar zor hatırlıyorum. Ne kadar oldu, iki yıl mı? Burada zaman birbirine karışıyor. Tek bildiğim, Harlow'un duvarları içinde dışarıda olduğumdan çok daha memnun olduğum.

Orduda geçirdiğim zaman aklımdan çıkmıyor. Başkalarıyla bağlantı kurmayı bırakmayı öğrenene kadar tüm kısa dönemli arkadaşlarımın ölümünü izledim. Böylesi daha kolay. Hep öyle oldu. Kanamalarını ve ağlamalarını, annelerine ve benim onlara yardım etmem için yalvarmalarını izlerken hissettiğim acı, yıllar içinde kaybettiğim bir duygu.

Kendi kendime verdiğim ceza aynı kaldı, hatta daha da kötüleşti.

Eğer zamanda geriye gidebilseydim, on yedi yaşındaki halime kardeşlerimle geçirdiğim araba kazasının talihsiz oyunumun sadece ilk trajik sahnesi olduğunu söylerdim. Ona bir akıl hastanesine düşmeden önce her şeyin çok daha kötü olacağını söylerdim.

Onu bulmadan önce.

Wynn'e bakıyorum.

Lanston onun söylediği bir şeye gülüyor ama ben sadece boğuk seslerini duyuyorum. Ellerime bakıyorum.

Derimin altındaki o kaşıntı, acıyı hissetme, kendime zarar verme arzusu. Onun ve Lanston'ın canı yandığı kadar ben de yanmak istiyorum; onların yaşadığı acıyı hissetmek istiyorum. Daha iyi bir adam olmadığım için kendimi cezalandırmak istiyorum... yeterince iyi olmadığım için.

Ona karşı bu kadar acımasız olduğum için... Göğsümdeki sıcaklık, yatağıma sürünerek girdiği ve onu kucaklamama izin verdiği zamanki gibi alevlenirken düşüncelerim birbirine karışıyor.

Yanlış olduğunu biliyorum. Endişelendiklerini biliyorum. Ama her seferinde göğsümdeki ağırlık buharlaşıyor.

Bu coşku verici.

Başparmağım oda anahtarımın kenarına sürtünüyor. Donuk şeylerin deriyi kırması daha uzun sürer, ama bıraktıkları yaralar daha uzun sürer. Daha kötü iltihaplanırlar ve kenarı uzak tutarlar.

Bahçenin son kalıntıları da ölüyor, turuncu ve sarı anneler esintiyile eğiliyor ve Harlow'un taşlarına tırmanan yeşil sarmaşıklar uykuyla kıvrılıyor. Gözlerimi kapatıp temiz havadan derin bir nefes alıyorum ve kendime bunu yapmama gerek olmadığını söylüyorum.

Kendime zarar vermeme gerek yok.

Bu yüzden buradayım; daha iyi olmak zorundayım.

Anahtar elimden kalkıyor ve yerini sıcaklık alıyor. Wynn'e bakarken gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Soluk pembe saçları rüzgârın zarafetiyle dalgalanıyor ve bal rengi gözleri içimi yakıyor. Elimi daha sıkı kavrarken dudakları yukarı kalkıyor; gülümseme ruhunu tamamen dolduruyor ve... Sanırım kalbim duruyor.

Ölmek istemiyor, gözlerindeki umut dallarını görebiliyorum.

Ne zaman ortaya çıktılar?

Sadece birkaç hafta oldu ve şimdiden iyileşiyor. Benim sorunum ne? O ve Lanston önden gidiyor ve beni arkalarında bırakıyorlar.

"Dr. Prestin ile bir seansım var. Sonra görüşürüz çocuklar." Lanston beni ve Wynn'i sessizce otururken bırakarak içeri girdi.

"Çaldığımda üzülüyor musun?" Ben soruyorum. "Ne?"

"Piyano çaldığımda. Bu seni üzüyor mu?"

Wynn sırtırırken kaşlarını kaldırır. "Hayır... Aslında dinlemek gerçekten güzel." Sesi samimi ve gözleri merakla parlıyor. "Bu yüzden mi

Bütün öğleden sonra kasvetli miydin?"

Omuz silkiyorum. "Seni üzme istememiştim, ne zaman oynasam ağlıyorsun."

Gözleri açılıyor ve ben daha başka bir şey söyleyemeden beni sıkıca kucaklıyor, kollarıyla beni sararken yüzümü yumuşak kazağına bastırıyor.

Ciğerlerimdeki tüm nefesi kesiyor. Beni öyle nazıkçe kucaklıyor ki, ilk defa kendimi onun kadar kırılmış hissediyorum.

Hiç kimse bana tüm kalbiyle bu kadar çaresizce sarılmamıştı.

"Beni üzmedin Liam... Eski yaraları deştin. Ruhundan gelen müziği hissettim ve uzun zamandır içimde sakladığım acıyı ve hüznü hissettim. Ağladığım için mutluyum - ve bunu yapabilecek kadar duvarlarımı yıkan sen olduğun için."

Kollarım içgüdüsel olarak onun küçük bedenine dolanıyor. Ellerimdeki titremeyi görmezden gelmeye çalışıyorum ama eminim o bunu hissediyor.

"Bir gün seni çalarken dinlemek isterim," diye mırıldanıyorum onun sarhoş edici leylak kokusunu içime çekerken.

Uzaklaşıyor ve dudaklarından kasvetli bir gülümseme geçiyor. "Bunu ben de isterdim."

Bir an sessizce birbirimize bakıyoruz. Nemli sonbahar havası onu bir battaniyeye sarıp bütün gün kitap okuyasım geliyor. Ya da çok ilgilendiği kayıp insanları araştırmak.

"Coldfox, Waters- içeri girin. Tahminlere göre yakında şiddetli yağmur yağacak." Biz yanından geçerken Jericho bahçe kapısını açık tutuyor. Bizi biraz fazla ilgiyle inceliyor. "İkinizin bu kadar iyi anlaştığınızı gördüğüme sevindim."

İşaret parmağımdaki oniks yüzüğü başparmağımla ovuyorum, gergin bir tikim var. "Şey, evet, biz oda arkadaşlarıyız." Konuşmayı farklı bir yöne çekmeye çalışıyorum. "Gelecek hafta sonu Güz Festivali'ne gidecek miyiz?"

"Evet, aslında bu sabah evrak işlerini bitirdim. Yardıma ihtiyaç duydukları tuhaf işlerle ilgili programı yakında hazırlayacağım." Jericho biz olmadan koridorun sonundaki ofisine doğru ilerlerken el sallıyor. Koyu renk takım elbisesi ütülü ve profesyonel. Onun gibi bir adam hiç gevşer mi merak ediyorum.

Ortak alana giderken odamıza uğruyoruz; Wynn mavi kabarık battaniyesini ve not defterini alıyor. Ortak alan bir otel lobisine çok benziyor, mobilyalar ve masalarla dolu, bağımlılar için küçük bir kahve barı var. Ve hangi büyük fuayede aşırı büyük bir şömine yoktur ki? Taşlar taba ve krem rengi, ateş günün ve gecenin her saati gürlüyor.

Hayaletleri dışarıda tutuyordur belki.

Resepsiyon görevlisi Bayan Abett'e merhaba diyoruz ve o da bize başıyla selam veriyor. Soğuk, yaşlı bir kadın. Bana ters gelen tek personel o. Belki onun da biraz terapiye ihtiyacı vardır.

Ateş soğuk tenimi ısıtıyor. Wynn şömineye en yakın kanepeye yerleşiyor, ben yanına otururken battaniyesine sarınıyor. Aramızdaki havanın değiştiğinden yüzde yüz eminim. Bana özlemle bakması inkar edilemez. Dün geceyi ve beni kâbuslarımdan kurtarmak için yatağımın yanına nasıl geldiğini düşünüyorum. Spa odasında nasıl sikiştiğimizi, nefret sikişinden çok daha fazlasını. Gözlerindeki korku bana karşı olan hisleri hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Düşüncelerim *kişisel seanslarımıza* kayıyor. Göğüsleri çok sıcak ve yumuşaktı. Sırılsıklam amının tadı hala geceleri rüyalarımı tatlandırıyor.

Kollarımı açıyorum, siyah kapüşonumu yukarı çekip karnımı biraz gösteriyorum. Gözlerinin aşağıya indiğini ve bakışlarını sıcaklığın doldurduğunu kaçırmıyorum.

"Buraya gel, Wynn."

Bir an beni izledi. Tam eğilip onu yakalamak üzereydim ki gülümsedi ve sürünerek yanıma geldi. Leylak kokusu etrafımdaki boşluğu dolduruyor. O bu kadar yakınken kendi cennetimdeyim. Dün gece yaptığı gibi bana sokuluyor.

Sadece ben ve o. Lanston'dan uzakta pek sık vakit geçiremiyoruz. Acaba ona hava karardıktan sonra ne yaptığımızdan bahsetti mi? Aramızdaki ilişkiyi sadece iş ve zevkten ibaret tutuyoruz ama onun da benim gibi daha fazlasını isteyip istemediğini merak ediyorum.

Wynn battaniyeyi etrafımıza çekiyor ve kollarımı ona sarıyorum, vücutlarımız anında ısınıyor ve tüm gün özlemimi çektiğim rahatlık beni tüketiyor. Onun nefesleri de benimkiler kadar kısa ve düzensiz.

Kan aletime akıyor ve herhangi bir yorum yapmaması başlı başına bir başarı çünkü şişmiş aletimin sırtının alt kısmına yaptığı baskıyı hissetmemesi mümkün değil.

Not defterini açıyor ve kayıp hastalarla ilgili bölüme geçiyor. Başımı öne eğip dudaklarımı boynuna bastırıyorum ve mükemmel zeytin tenine bir öpücük konduruyorum. Benim gibi birinin tanıdık bir ruh bulması şaşırtıcı, onsuz var olmayı gün geçtikçe daha zor buluyorum. Vücudunu sayısız kez öptüm ve daha da öpeceğim. Yaklaşabilmem için boynunu eğmesi, aletimin eşofmanımın içinde rahatsız edici bir şekilde zonklamasına neden oluyor.

"Charlie bodrumda ne yapıyordu?" diye sorar.

Tanrı aşkına benden bunu bilmemi nasıl bekler? Onun okuduğu makaleleri ben de okudum. O hastanın neden o kadar sık bodrumda olduğuna dair bir cevap yok. Muhabir birçok personelle ayrıntılı bir şekilde röportaj yapmış; özellikle bir kadın onu her zaman aşağıda bulunduğunu, tuhaf davrandığını ve korktuğunu söylemiş.

"Hiçbir fikrim yok. Ben de garip olduğunu düşünmüştüm."

Kucağımda kayıyor ve gülümsüyor. "Gidip bakmalıyız. Ya aşağıda bir şey saklıyorsa? Ya da belki katil?"

Elbette haklı ama bu on yıl önceydi. Bunu araştırmamızı mı öneriyor? Eğlenen yüz ifademi değiştiriyorum. "Dedektif Coldfox, bunun bizim bulmamız gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu yağmurlu günün tadını çıkaramaz mıyız?"

Tekrar kucağıma yığılıyor ve birkaç kez gülüyor. "Kısa bir süre için, sonra bodrumu kontrol etmeme yardım edeceğine söz verir misin?"

Bodrum katını düşününce ensemde huzursuz bir his uyanıyor. Ama cevabım sabit ve emin.

"Sana yardım etmeye nasıl karşı koyabilirim ki?"

Pekala, bir söz verdim, işte buradayım.

Ama kabul etmediğim şey, bodrum katını lanet olası iki saatte teftiş etmekti.

Lanston da buraya gelme konusunda kararsızdı ama üç kişinin baltayla öldürülme ya da hayaletler tarafından ele geçirilme ihtimalinin iki kişiden daha az olduğunu bilecek kadar korku filmi izledim.

Wynn, o lanet olası gözlerinde bir gram bile korku olmadan, heyecandan derisinden dışarı çıkıyor.

Toprağın altına inen soğuk beton merdivenlerden aşağı bakarken tüylerim diken diken oluyor. Bodrumlardan kim nefret etmez ki? Korkumun mantıklı olduğuna kesinlikle inanıyorum. Lanston'un ki mantıksız olabilir, Wynn'e oraya gitmemesi için yalvardığına göre.

Gülüyor, merdivenlerden kolayca inerken çıkardığı ses kalbimin tellerini titretiyor. Aşağıya indiğimizde kaşlarını kaldırarak bizi bekliyor.

"Sakin bana ikinizin *korktuğunu* söylemeyin."

Sertmişim gibi bile davranamıyorum ve Lanston rol yapmayı çoktan aştı. "Bak, herkes *bir şeylerden* korkar." Omurgamı çelikleştiriyorum ve ona doğru yürüyordu. "Ben de geceleri bunu yapmaması gerektiğini bilen dünyadaki herkes gibiyim. Hiç korku filmi izlemedin mi? Film böyle başlıyor - biz giriş sahnesinde ölen aptalları. Kelimenin tam anlamıyla ana karakter bile olamayız, işte bu kadar aptalca." Eski ahşap kapıya bir göz atıp kaşlarımı çattım.

Lanston başını sallar. "Evet, bu bana gerçekten kötü hisler veriyor, Wynn. Belki de geri dönmeliyiz."

Ahşapta su hasarı ve tuhaf bir toz kokusu var. Bayat bir hava yayılıyor. Kolundan tutup odamıza geri götürmek üzereydim ki bir anahtarlık çıkardı ve bana sinsice sırttı.

Küçük fingirdek.

"Bunları daha önce Jericho'dan kaptım," diye mırıldanıyor, biri *tıklayıp* kapı açılmadan önce birkaç tanesini deniyor.

"Anlaşıldı, sen de bir hırsızısın," diye homurdanıyorum üçümüz kapıdan içeri adım atarken.

*Wynn**ERKEKLER.*

Sert davranırlar ama nezle oldukları ya da karanlık bir bodrumda kayıp insanları araştırmak zorunda kaldıkları anda maskaralıkları sona erer
-Kartlar masada.

Liam istese de kaşlarını birbirine yaklaştıramazdı ve Lanston kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyor. Gözlerinde korku dans ediyor ve ben bunu olması gerekenden daha eğlenceli buluyorum. Burada olmaktan dolayı fiziksel acı çekiyor gibi görünüyorlar.

"Ne aradığımızı biliyor musun ki?" Lanston kollarını ovuştururken çimento duvarların soğukluğu içimize işliyor.

Bugün aldığım notu çıkarıyorum.

Charlie bodrumda ne yapıyordu? Üç arkadaş ortadan kaybolmadan önce birkaç gün garip davranmış. Personel onu bir gece odasından gizlice çıkarken yakalamış.

"Dürüst olmak gerekirse, elimizde fazla bir şey yok. Sadece aşağıda bir şey olmadığından emin olmak istiyorum." Polisin on yıl önce burayı aradığını biliyorum ama cinayet dizilerinden bildiğim bir şey varsa o da avcının her zaman olay yerine geri döndüğüdür. Notu cebime geri koyuyorum ve etrafa bakmak için telefonumun el fenerini kullanıyorum. Liam bana yaklaşıyor, göğsü sırtıma bastırıyor ve içime bir sıcaklık yayıyor.

Daha önce kanepede yaptığımız sarılma seansı hâlâ zihnimde kirasız yaşıyor. "Hadi acele edip geri dönelim de Jericho gittiğimizi fark etmesin.

Yine," diye mırıldanıyor Liam, kendi telefonunun fenerini bodrumun en yakın köşesine doğru kaldırarak. "Burası çok büyük."

Bir kiler falan bulmayı bekliyordum ama burası kocaman ve tuhaf bir şekilde boştu. Tüm anılarımızla dolu olan annemin bodrumunun aksine, burası sadece soğuk ve kullanılmayan bir alan.

"Eşyalar nerede?" Lanston güven verici bir şekilde elimi tutuyor - sanırım daha çok kendisi için, ama yine de sırtıyorum.

Liam titriyor. "Bence aşağıda bir şey olmaması daha kötü. Acele edelim." Beni ileri doğru itti. Gözleri Lanston'ın benimkine dolanmış ellerine kayıyor ve yüzünü buruşturuyor.

Bodrum boyunca yürüyoruz ve duvarların yukarıdaki ana binanın yapısını takip ettiği birkaç köşeyi dönüyoruz. Son köşeyi döndüğümüzde, el fenerlerimiz nemli bir karton yapıya çarpıyor. Gördüğüm manzara karşısında kanım dondu. Bir çeşit eski bir kaleye benziyor.

Lanston nefes nefese kaldı ve elimi geri çekti. "Tamam, hemen şimdi gidiyoruz." Dönüyor ve beni de yanına çekmeye çalışıyor.

Kolumu geri çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Çabuk olacağım," diyorum titreyen ellerimi iki yanımda sıkarken. Gözleri açılıyor ama duruşunu sertleştiriyor ve yine de benimle geliyor.

Liam nefesinin altında küfreder ve onu takip eder. "Wynn, sanırım onu aramalıyız. Hadi geri dönelim."

Kutuları incelerken onu görmezden geliyorum.

Elimden geldiğince hiçbir şeye dokunmadan başımı ve telefonumu kalenin içine daldırıyorum. İçeride battaniye ve yastıklardan oluşan bir yuva var, toz uzun süredir üzerini örtüyor, ama burası kesinlikle eskiden birinin eviydi. Charlie her kimse onunla buluşmak için gizlice buraya mı iniyordu? Yoksa bu Charlie'nin kalesi mi? On yıllık gibi görünmüyor... Bundan daha taze.

"Peki, ne görüyorsun?" Liam kolumu çekiştiriyor.

"Kısa bir süre önce burada biri yaşıyormuş gibi görünüyor." Geri çekilmeden önce gözlerim battaniyenin köşesinin altındaki bir şeye takılıyor. Burada üzerinde toz tabakası olmayan tek şey bu. Liam'ın el feneri ışığının altında incelemek için dikkatlice kaleden çıkarıyorum.

"Bu da ne?" Lanston soruyor, üçümüz üzerinde toplanırken.

"Bir fotoğraf, sanırım." Buruşuk ve kırılğan, bu yüzden kenarlarını açarken dikkatli oluyorum. Dört kişinin fotoğrafı. Ters çeviriyorum ve isimleri buluyorum.

Arkasında kocaman yazıyor.

Monica, Beverly, Charlie, Crosby.

Crosby.

Liam'ın çamaşır sepetindeki isim, hakkında konuşmayı reddettiği oda arkadaşı.

Tekrar yüzlere çeviriyorum, hepsi gülümsüyor ve mesafeli, Harlow Sanctum uzakta arkalarında.

"*Crosby?*" Dikkatim Liam'a kayarken mırıldanıyorum. Lanston da aynısını yapıyor, ağzı bir şey söylememek için kendini zor tutuyormuş gibi hafifçe aralanıyor.

Liam'ın gözleri dehşet ve su katılmamış korkuyla dolu.

"İyi misin?" Onun somut sıkıntısı karşısında tüylerim diken diken oluyor.

Birkaç dakikalığına bir tür transa geçmiş gibi görünüyor, sonra tekrar gerçekliğe dönüyor ve fotoğrafı elimden alıp kaleye geri fırlatıyor. Soğuk eli bileğimi kavırıyor ve sonra beni aceleyle bodrumdan dışarı çekiyor. Lanston sessizce arkadan geliyor, biri bizi izliyor olabilirmiş gibi sık sık arkamıza bakıyor.

"Sorun nedir?" Nefes nefese soruyorum, panik şimdiden kalbimi hızlandırıyor. Midem düğümleniyor ve aklımda sonsuz soru dönüyor ama özellikle bir tanesi var. "Crosby de kim?"

Liam plastik çatalıyla hashbrowns'unu drterken endişeyle kaşlarımı çatarak bakıyorum. Malum sebeplerden dolayı burada metal atallara izin vermiyorlar. Bu yeterince adil.

Gecenin geri kalanında tek kelime etmedi. İçimden bir ses Crosby'nin Liam'ı bile korkutacak kadar kötü niyetli biri olduğunu söylüyor. O her kimse, Lanston'ı da korkutmuş. Dün gece bizim odamızda uyudu. Liam yatağını arkadaşımızla paylaşmaya karşı çıkmadı; bundan her şeyden çok rahatlamış görünüyordu.

Dün gece gözlerindeki mutlak dehşet beni hasta etti. Lambasını açık bıraktı ve gecenin bir vakti yatağıma girdi. Onunla birlikte uyandım.

Etrafımda titriyor ve alnından ter damlıyordu.

Crosby kayıp insanları tanıyordu. Sonunda geri döndü, belli ki. Benden önce Liam'ın oda arkadaşıydı. Peki o kim? Bana söylemedikleri şey ne?

Sadece bir ay önce yatağında uyuyan canavarı merak ederek, düşünerek, korkarak dün gece neredeyse hiç uyumadım.

Liam bana Crosby'nin kim olduğunu söylemezse, Lanston söyleyecektir, ben zorla söyletmek zorunda kalsam bile. Masanın öbür ucundan Lanston'a bakarken ağzıma şurup sürülmüş waffle'dan bir ısırık atıyorum. Fark ediyor ve kahvesinden tereddütlü bir yudum alıyor.

Orada bulduklarımızı görmezden gelemeyeceğimizi biliyor.

Bugün avluda birlikte sabah yogası yapacağız, bu yüzden onu köşeye sıkıştırıp bilgileri ondan almam gerekecek.

Lanston, seansımıza birlikte yürüyebilmek için kahvaltımı bitirmemi bekliyor. Bu sabah üçümüzün arasında garip şeyler oldu. Kimse sessizliği bozmak istemiyor.

Yine de, Lanston bana sıcak bir gülümseme veriyor. Benim kadar depresyonda olan birinin dostça gülümsemesine sahip olmak güzel.

Liam'ın aksine, Lanston benim aynadaki görüntüm. Aynı şeylerden hoşlanıyoruz ve ikimiz de ölmek istiyoruz. Keşke ben lisedeyken o da yanımda olsaydı; çok iyi arkadaş olurduk. Muhtemelen daha da fazla. Yakışıklı ve düşünceli, saatlerce konuşabileceğim ve asla kendimi yabancı hissetmeyeceğim biri.

"Lütfen beni sorgulayacağınızı söylemeyin." Lanston kolunu bana doladı. Omuzlarıma tam olarak oturacak kadar uzun boylu. Soluk mavi beyzbol şapkasının ucu biraz yukarı kalkık ve yumuşak kahverengi saçları alnını öpüyor. Asıl katil o güzel ela gözleri.

Gülümsüyorum ve omuz silkiyorum. "*Bir şey biliyorsun.*"

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Beni kendine daha sıkı çekiyor ve elimde olmadan kızarıyorum. Göğsü sıcacık ve ellerim de içgüdüsel olarak ona sarılıyor. Benimle flört mü ediyor yoksa sadece arkadaşça mı davranıyor anlayamıyorum ama bunun önemli olduğundan da emin değilim.

Liam kafeteryanın karşısından bize boş boş bakıyor ve ayağa kalkarak yatakhane kanadına doğru geri yürüyor. Gözlerim Lanston'ınkilerle buluştuğunda, onun da arkadaşının boş gözlerini gördüğünü anlıyorum. Acı ve endişe, bana söylemediği sırlarla dudaklarını büküyor.

Ana fuayeden geçip arka kapıdan avluya ıkıyoruz. Taşlar yaşıllıktan kasvetli. Neyse ki bu sabah yağmur nihayet durduğundan beri kuru. İslanmamak için fazladan yoga matı kullanmak zorundayız. Onları sermek çok büyük bir zahmet değil, ancak daha sonra toplamak başka bir hikaye.

Her birimiz iki mat alıp sınıfın arka tarafında bir yer buluyoruz. Eğitmen oldukça soğukkanlı. Hepimizin biraz keyifsiz olduğunu biliyor, bu yüzden seanslar sırasında sohbet etmemizi ve hatta uyumamızı hiç umursamıyor. Sanki bir gecede unutacaktınız gibi her sabah "Önemli olan huzurunuzu bulmak" diyor.

Keşke huzurumu bulabilseydim.

Lanston minderine oturuyor ve sırt üstü uzanıyor. Ayak parmaklarıma uzanarak ve uyluklarımda baskı hissedene kadar öne doğru eğilerek başlıyorum.

"Bana söyleyecek misin?"

Kaşlarını kaldırıyor ama güneş muhteşem bronz yanaklarını ısıtırken gözlerini kapalı tutuyor. "Sana ne diyeceğim?"

enem sıkıştı. Neden bu konunun etrafında dans ediyor, vebadan kaçır gibi kaçıyor? Sadece Liam'ın ona söylememesi için yemin ettirdiğini varsayabilirim. Ama beni bu şekilde karanlıkta tutamazlar.

"Şey... Liam bu konuda konuşmayı reddediyor." Yüzüstü yatmak için yer değiştiriyorum. Lanston konuya girmemi beklerken ilgiyle bir gözünü açıyor. "Crosby kim?"

"Burada olmaz, Wynn." Ela gözleri sert. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Burada olmaz dedim," diye tersliyor, sesi keskin ve derin.

Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. "Neden?" *Bu Crosby denen adam ne halt etti?*

Lanston'ın alını boncuk boncuk terliyor. Rahatsızlığı bulaşıcı.

İfademi sertleştirdim ve fısıldamak için eğildim, "Bilmem gerek... Beni korkutuyorsunuz."

Kimsenin bize bakmadığından emin olmak için etrafımıza göz gezdiriyor. "Yarın akşam yemekten sonra benimle serada buluş. Bunu o zaman konuşuruz... ve Liam'a söyleme." Üzgün görünüyor ve bana bir trajediymişim gibi baktıktan sonra ayağa kalkıp yoga matlarını topluyor.

Lanston'ın Bay Bartley'e doğru yürüdüğünü, ona bir şeyler söylediğini ve malikâneye geri dönmeden önce paspaslarını teslim ettiğini izliyorum.

Eğitmen cevaplarım varmış gibi kaşlarını kaldırıyor, ben de omuz silkip köpük matıma uzanıyorum ve sabah dersimden geriye kalanları kurtarmaya çalışıyorum.

Crosby'nin tehlikeli biri olduğu, buradaki insanların hakkında konuşmak istemediği biri olduğu düşüncesinden kurtulamıyorum. Yelina'nın da onu tanıyıp tanımadığını merak ediyorum. On yıl önceki kayıp insanları biliyor gibi görünüyor.

Kesin olan bir şey var ki, bu sabah huzur bulamayacağım.

OceanofPDF.com

Wynn

YUMUŞAK BİR ZIL SESİ BENİ UYANDIRIYOR-LIAM'IN TELEFON ALARMI.

Yatağında doğrulmadan önce sessizce düğmesine basıyor. Uyandığımı fark etmesin diye gözlerimi kısıyorum.

Elini yüzünde gezdiriyor, çok yorgun görünüyor. Ne yaptığını sormak istiyorum ama ayağa kalkıyor ve önce kapüşonunu, sonra da ayakkabılarını giyip odadan çıkıyor.

Aynı buradaki ilk gecem gibi.

Ayakkabılarını çamur ve kan kaplamış halde içeri girerkenki grotesk görüntüsü zihnimde yeniden canlanıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Kendine tekrar zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Yatağımdan kalktım ve kapüşonumu giydim. Tenis ayakkabılarımı bulacak zamanım olmadığı için terliklerimle yetiniyorum.

Dışarı bakmak için kapıyı araladığımda kapı biraz gıcırıyor. Koridor karanlık ve ürkütücü. Sonundaki çıkış tabelası uğursuz bir kırmızıyla parlıyor.

Odamızdan sessizce çıkıyorum ve girişin yanında bulduğum Liam'ın duş terliklerinden biriyle kapıyı destekleyerek açıyorum. Aceleyle koridora çıkıyorum. İtiraf etmeliyim ki, geceleri bizi odalarımıza kilitlememelerine hâlâ şaşıyorum.

James'in buranın bir psikiyatri hastanesi olmadığını ve *alışılmışın dışında olduğunu* söylediğini biliyorum, ama yine de, ne tür bir rehabilitasyon insanların istedikleri saatte

istediklerini yapmalarına izin verir ki?

gecenin?

Sanırım hastaların duşlarda ve spa odasında sevişmelerine izin verenle aynı.

Köşeyi döndüğümde, dış kapı arkasından kapanırken Liam'ın eşofmanına bir göz atıyorum. Muhtemelen ana girişte bir gece bekçisi durduğu için yan kapıdan girmişti, ama onun kimseyi istediği gibi davranmaktan alıkoyduğunu düşünemiyorum.

Kapıyı itip açtığımda gecenin soğuk havası açıkta kalan ayak bileklerimin üzerinden süzülüyor. İçimdeki her şey arkamı dönüp yatağıma dönmem gerektiğini söylüyor ama onun tekrar kendine zarar verebileceğini bilerek uyuyamayacağımı biliyorum.

Arka tarlalardan geçip malikânenin arkasındaki akçaağaç ormanına doğru rahatça yürüyor. Gözden kaybolduğunda, peşinden tarlaya doğru süzülüyorum. Bugün yağan yağmur yüzünden çimler ıslak ama en azından artık çiselemiyor. Hava keskin ve tenimi ısıyor. Yapraklar ayaklarımın altında çıtırdıyor.

Ormanın kenarında duruyorum ve malikâneye dönüp bakıyorum. Ay kara bulutların üzerinde parlıyor ve binayı soluk, yanardöner bir ışıkla aydınlatıyor. Duvarlara tırmanan sarmaşıkların kırmızı tonu, gecenin köründe uyuyan ve bir aptalın içeri girmesini bekleyen perili bir konak gibi görünmesine neden oluyor.

Bir dal kırılıyor ve başım tekrar ormana doğru dönüyor.

Liam kollarını kavuşturmuş, yüzünde uykulu bir sırıtişla önümde duruyor. Koyu renk saçları dağınık, birkaç teli alnının üzerine güzelce düşüyor. Gözlerinin altındaki koyu halkalar huzursuzluğunu ele veriyor ve onun da en az benim kadar acı çektiğini düşünmek kalbimi kırıyor.

"Sen belasın. Bunu biliyor muydun?"

Kaşlarım özür dilercesine birbirine yaklaşıyor. "Yakalanmayı planlamıyordum."

Kıkırdıyor ve içime bir sakinlik çöküyor. Dudaklarımın köşesi onun çekici sesiyle yukarı kalkıyor.

Liam elini bana uzatıyor ve başını ormana doğru sallıyor. "Gidelim o zaman."

Ay ışığı onun sıcak bakışlarını aydınlatırken gözlerim dönüyor. Mükemmel bir peri masalı karakteri gibi. Var olmayan türden bir adam-ama işte burada, akıl hastalığı için bir rehabilitasyon merkezinde. Oda arkadaşı olarak benimle sıkışıp kalmış.

Elini tutuyorum, sıcaklık gecenin soğuk havasını çabucak yok ediyor.

Bu onun yapacağı bir şey değil. Son zamanlarda acımasızca nazik davranıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Bir solukta soruyorum.

Elimi tutuyor ve akçaağaçlar ve çamlardan oluşan ormana doğru yürüyoruz, yağmurun son damlaları tek tük etrafımıza damlıyor. Birkaç tanesi başıma vuruyor ve terliklerimin ne kadar ıslak olduğunun farkına varıyorum. Bu noktada mahvoldular. Yalınayak da yürüyebilirdim.

"Göreceksin," diye mırıldanıyor Liam. Ağaçların gölgesi altında hava daha karanlık ama ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyorum. Onu buraya kadar takip ettiğim için mutlu mu?

Bir açıklığa ulaşana kadar sessizce yürüdük. Gece vakti ormanda nereye gittiğini nasıl bildiğinden emin değilim ama işte buradayız. Koyu renkli otlar akşam esintisinde sallanıyor. Ay bulutlarla kaplı, ama bir bakış bana rüzgârın yakında onları yolumdan çekeceğini söylüyor. Islak, dökülmüş yaprakların ve taze yağmurun kokusu beni sarıyor.

"Sadece bir tarla," diye mırıldanıyorum şaşkınlıkla. Neden sabahın dördünde buraya geldin?

Liam eğiliyor ve kasvetli bir sesle, "Tekrar bak, günışığım," derken işaret ediyor.

Bu isim onun dilinden o kadar mükemmel dökülüyor ki bundan rahatsız olmuş gibi bile yapamıyorum. Gözlerim tarlaya dönüyor ve tam o sırada ay ışığı, sanki soluk ışık bir sıvıymış gibi yağıyor. Binlerce küçük beyaz çiçek bir anda aydınlanıyor, ışığı gökyüzüne ve etraflarındaki dünyaya geri döndürüyor.

Kalbim göğsümde kıpırdamadan duruyor, gecenin bu saatinde sessiz, kasvetli küçük bir şey, umutsuzca gün ışığının benden çaldığı umuda tutunuyor.

"Ayçiçekleri," diyor Liam hayranlıkla. Bu çiçeklerin onun için bir anlamı var ve her ne kadar onları seyretmekten mutlu görünse de gözlerine melankoli sinmiş durumda.

"Bana bunu göstermene gerek yoktu." Kendimi kötü hissediyorum. Gerçekten özel bir şey gibi görünüyor. "Seni buraya kadar takip ettiğim için özür dilerim. Seni tekrar incinmiş görmek istemedim."

Liam omuz silkiyor. Bir esinti saçlarını sola kaydırıyor ve çiçeklere bakarken gözlerinde hüznün parlıyor. "Burası hiçbir zaman benim olmadı. Bizden öncekiler... burayı onlar yaptı."

Bizden öncekiler.

"Onlara ne oldu?" Sormam gerekip gerekmediğinden emin olamadan mırıldandım. "Öncekiler... iyileşip gittiler mi? Akılları için bir çare buldular mı?" Eğiliyorum ve parmaklarımın ay ışığının aydınlattığı güzel yaprakların kenarlarında gezinmesine izin veriyorum. Yumuşaklar ve hâlâ yağmurun mutluluk veren su damlalarını taşıyorlar.

"Umarım tedavilerini bulmuşlardır, iyileştiklerini düşünmek isterim," diyor yanıma gelirken. "Her neyse, birkaç ay önce burayı tesadüfen buldum. Kimse ilgilenmiyordu, ben de ilgilenenlerin çoktan Harlow Sanctum'dan ayrıldığını düşündüm. Onların buradaki yokluğu beni rahatsız ediyor ama aynı zamanda bana umut veriyor. Yüzükleri azmin bir sembolü."

Dönüyor ve yorgun gözlerle bana bakıyor. Ruhumu tüketen o gelgiti, o yorucu çekimi, umut denen o aptalca küçük şey için paylaştığımız o hiç bitmeyen arayışı hissediyorum.

Tedavimizi bulmak için.

"Yüzükleri mi?" Şaşkınlıkla mırıldanıyorum.

Liam başını sallıyor ve ay çiçeklerinden birini koparıp elime tutuşturuyor. "Hastanede sana bıraktığım yüzüğü sormuştun," diye mırıldandı içtenlikle. O anda beni duymadığını anladım çünkü göğüslerime bakıyordu ve hiç cevap vermedi.

Başımı salladım.

"Üç tane buldum. Birini ben aldım, diğerini Lanston aldı ve sonuncusunu da senin alman gerektiğine karar verdim."

Onun bu itirafı karşısında göğsüm sıkışıyor, kalbim daha hızlı atarken ay çiçeği avucumda ısınıyor.

"Neden *ben*?"

İşaret parmağını bileğime götürürken gözleri özlemle kısılıyor. Ön kolumda küçük bir acı dalgası yayılıyor ve irkildiğimde yüzünü buruşturuyor. "Sende böyle bir hava var. Beni bir işaret feneri gibi çağırıyor. Hemşireler kırk yedi numaralı odadaki hastaya ne kadar acıdıklarından bahsettiler, çok genç ve güzeldi ama korkunç derecede hasta bir zihinle lanetlenmişti."

Dişlerimi sıkıyorum. Herkes bana acıyor, herkes hariç-

"O zaman seni kendi gözlerimle görmem gerektiğini anladım. Gerçekten acınacak halde olup olmadığını görmek için, gerçi öyle olmayacağına dair bir his vardı içimde." Mavi gözleri, sanki dünyanın öbür ucunda aradığı kayıp bir hazineymişim gibi yüzümü okşuyor. "Hayır, seni gördüğüm an anlamıştım. Acınacak biri değildin. Zihnin güzel ve tehlikeli bir şey Wynn, ne kadar hasta olsa da. Ama ruhun

Etrafınızdaki dünyayı aydınlatır, kaçınılmaz ıstırabınızla diğer her şeyi alevlendirir."

Sıkılı yumruğum ayçiçeğini boğuyor. Kalbim aynı anda hem batıyor hem de hızla çarpıyor.

"Genç bir kadın gördüm. Etrafındakilerin aksine, her zaman yıldızların altında gelişmek için yaratılmışken, gün ışığında açmaya çalışan şaşkın küçük bir çiçek. Dünya için yeterince solmuşsun. Sence de öyle değil mi?" Liam'ın gülümsemesi ve sorusu yorgun ruhumun her parçasını dolduruyor. "Acı veren şeyleri bırakmanın zamanı geldi."

Bana bir kez daha elini uzatıyor. Elini tutmadan önce istemeden ezdiğim çiçeği cebime atıyorum. Beni çiçek tarlasının ortasına götürürken soğuk tenimi ısıtıyor.

"Benimle dans eder misin, Wynn?"

Sırılsıklam, soğuk terliklerim, büyük boy kapüşonum ve dağınık yatak saçlarımla ona gülümsüyorum - *gerçekten, gerçekten* ona gülümsüyorum.

"Vampir ya da kurt adam olmadığına söz verir misin?" Beni göğsüne yaklaştıırken söylüyorum.

Alaycı bir şekilde sırtıyor. "Ya öyleysem?" Kıkırdar. Sonra gözleri ciddileşir. "O kayıp gülümsemeyi arıyordum."

Bir kolunu belime dolayıp bizi tarlada döndürmeye başladığında gülüyorum. Terliklerimden birini kaybetmem uzun sürmüyor ama umurumda değil. Durmuyorum.

"Liam, bu kadar tuhaf olduğun için teşekkür ederim." Gülüyor. "Bu bir uyum-" "Coldfox! Waters!"

Aniden duruyoruz, ayaklarımız birbirinden birkaç santim uzakta, başlarımız isimlerimizi söyleyen personele doğru kayıyor. Jericho olup olmadığını ayırt etmek için çok uzakta, ama el feneri bize tam olarak nerede olduklarını söylüyor.

Liam elimi tuttu. "Koş!" Tekrar ormanın karanlığına daldığımızda gülüyor. Ayaklarımızın yaprakları ezme sesleri ve ağır nefeslerimizden başka hiçbir şey havayı doldurmuyor.

"Terliğin nerede?" Liam'ın gözleri ayakkabısız tek ayağıma dikilmiş, terliksiz koşmama çılgınca gülüyor.

Temiz hava ve coşkulu enerji içime doluyor. "Dansımız sırasında bir terliğimi kaybettim." Nefeslerimin arasında gülüyorum. Gülümsememi azaltmadığım için yanaklarım acıyor.

Başını sallıyor ama sırtmaya devam ediyor, Harlow Sanctum'u çevreleyen alanda bizi durduruyor ve sanki ağırlıksızmışım gibi beni kollarının arasına alıyor.

"Seninle ne yapacağım ben?" Kollarıyla beni sıkıca sarıyor. Kokusunu içime çekiyorum ve kollarında ben varken Harlow'a giden yolun geri kalanını koşarak kat ederken can havliyle ona tutunuyorum.

Jericho mutlu görünmüyor, hem de hiç.

Kaşları uzun ve yorgun; bütün gece iki hayalet kovalamış gibi görünüyor.

"Liam, gece gezmelerini kesinlikle tavsiye etmediğimizi herkesten iyi biliyorsun. Özellikle de hafta içi." Danışman parmağını masaya vurur.

"Banyodaydık. Hangi *gezintilerden* bahsettiğinizi bilmiyorum." Liam omuz silkiyor, dudaklarında o lanet gülümseme oynuyor.

Jericho gözlerini benden Liam'a ve tekrar bana çevirirken gözlerini kısıyor. "Buna bir saniye bile inanmıyorum."

Liam ayağıyla beni dürtüyor ve sandalyemde doğrulup ekliyorum: "Akşam yemeğinde de aynı meyveden yedik. Bütün gece midemizi bulandırdı." Sanki karnım hâlâ ağrıyormuş gibi irkiliyorum.

Danışman bizi düşünürken sessiz. Her dakika bir önceki kadar acı verici bir şekilde garip.

"İyi, ikiniz de şanslısınız ki burası pahalı bir self-check-in tesisi." Liam kollarını kavuşturur, tüm bu yaygaradan biraz rahatsız olmuş gibidir.

"Odamızda olmadığımızı nereden biliyorsun? Bizi kontrol ettiğin falan yok ve kilit altında da değiliz, o zaman sorun ne?"

Gözlerim açılıyor - kahretsin, geri dönebilmek için kapıya sıkıştırdığım parmak arası terlik. Başımı masaya düşürmek istiyorum ama Jericho'nun söylemesini beklerken alt dudağımı ısırarak dik oturmaya devam ediyorum.

Yeşil gözleri pasif bir şekilde bana kayıyor ve endişemi anlamış gibi görünüyor. "Sadece iki kişinin gizlice dışarı çıktığını gördüm ve bunun

Sen. Gece gezmeleriniz alışılmadık değil, ama bu Bayan Coldfox'u da yanınızda sürüklemeniz gerektiği anlamına gelmiyor."

Sessizce nefes veriyorum ve gözlerimle Jericho'ya teşekkür ediyorum. O iyi bir insan. Muhtemelen ayçiçeği tarlasını ve hastaların oraya gitmek için nasıl gizlice kaçtıklarını zaten biliyordur. Burada ne kadar süredir çalıştığını merak ediyorum... Belki de onları tanıyordu.

Bizden öncekiler.

OceanofPDF.com

Wynn

LIAM BUGÜN PIYANOYU O KADAR YUMUŞAK ÇALMIYOR. ZAMANLAMASI BOZUK VE Tuşlara çok fazla duyguyla basıyor. Hafif notaları bastırıyor ve daha agresif olanları vurguluyor.

Kalbim sıkışıyor.

Onu benimle bodruma gelmeye zorlamamalıydım. Bulduğumuz şey onu gerçekten mahvetti. İki gün oldu ve hâlâ uzakta, zihninde uzak bir yerde görünüyor. Geçmişe bakmamalıyız. Belki de unutup gitsem hepimiz için daha iyi olur.

Jericho da Liam'ın bugünkü değişimini fark etmiş gibi panosuna vuruyor ama sonra benim adımları söylerken bunu görmezden geliyor. "Coldfox, sıra sende."

Ayağa kalkıp Liam'ın yanından geçiyorum. Bana bakmıyor. Gözleri çökük ve karanlık, sanki odamıza döndükten sonra gözünü bile kırpmamış gibi.

Tahta banka oturup derin bir nefes alıyorum ve melodisini çoktan unuttuğumu sandığım bir şarkının ruhumda yükseldiğini hissediyorum.

En kötü zamanlarımda benim için oynadı. Bunun onu içinde bulunduğu karanlıktan çekip çıkaracağından emin değilim ama denemek zorundayım.

Duruşumu düzeltiyorum ve parmaklarımı soğuk beyaz tuşlara doğru kaldırıyorum. Blonde Redhead'den "For the Damaged Coda".

Bu ezbere bildiğim bir parça. Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimin korkunç geçmişimin anılarıyla oynamasına izin veriyorum. Acı kaçınılmaz

olarak bunu getirir

Çünkü hiçbir büyük sanat eseri, arkasında biraz acı olmadan yapılamaz.

Ona ulaşabilecek miyim?

Göz ucuyla bakıyorum ve bana şaşkınlıkla bakıyor. Acaba o da bu şarkıyı biliyor mu? Ya da belki de son üç haftadır burada oturup çalmayı reddettikten sonra gerçekten çalıyor olmama şaşırmıştır.

Çalmayalı yıllar olmasına rağmen melodi kas hafızama kolay geliyor. Ellerim hatırlıyor ve kalbim tuşları biliyor.

Gözlerimi bir kez daha kapattığımda, annemin öfkeli yüzüyle karşılaşıyorum; bana duyduğu katıksız nefret ruhumun derinliklerine işliyor. Kaşlarını çatarak burnunu tiksintiyle kırıştırıyor ve iliklerime kadar işleyerek damarlarıma korku salıyor. Üzerimde bıraktığı çürükler zihnimde asla iyileşmiyor. Hiçbir zaman.

Yeterince iyi değil.

Asla yeterince iyi değil.

Şarkının ortasında çalmayı bırakıyorum, ellerimi kucağıma bırakıyorum ve aniden ayağa kalkıyorum, geri kalanını reddediyorum çünkü hayatımın en kötü bölümlerinden bazılarını yeniden yaşamak istemiyorum.

Çok acıtıyor. Kemikleri mezarda rahatsız edilmeden bırakmak daha kolay.

Jericho gözlerime bakmadan sıradaki kişiyi çağırıyor. Yanından geçerken mırıldandı: "Bugün iyi iş çıkardın Coldfox. Bu büyük bir ilerleme."

Koltuğuma oturmadan önce ona küçük bir gülümseme gönderiyorum. Liam bana baktı. Gözlerindeki uzak korku kayboldu ve yerini huşu aldı.

"Bu çok güzeldi, Wynn."

Omuzlarım çöktü. Güzeldi, ama içimde değil. Müzik çok güzel ama çalmanın yarattığı tahribat, kabuğumdan geriye kalanlara sızan bir zehir gibi zihnimi bozuyor.

Omuz silkiyorum.

Çenemi kavırıyor ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor, ben de isteksizce buluşuyorum. "Bana bu şarkıyı çalmayı öğretebilir misin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ama öğrenmek için yanıp tutuşuyorum: "Neden?"

Mavi gözleri en soğuk yağmur gibi içime işliyor. "Çünkü çok acı verici görünüyordu ve ben bu acıyı senden almak istiyorum. Oynaman için daha iyi anılar yaratabiliriz, sence de öyle değil mi?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve başımı sallıyorum. "Bu gerçekten hoşuma gider."

"O zaman bu bir randevu." Kolunu sandalyeme doluyor ve bunu yaparken gömleğinin altında kırmızı bandajlar görüyorum.

Kanını görmek midemi bulandırıyor. Bunu ne zaman yaptı? Daha iyiydi... En azından ben öyle sanıyordum.

Ama sanırım neden ölmek istediğimi merak ediyordur ve eminim bu onu da üzüyordur.

Belki birbirimizi tedavi *edebiliriz*. Bu bir şey olmaz mıydı...

Liam bana hüznle gülümseyerek fısıldıyor, "Sadece küçük bir kesik, Wynn.

Bu kadar üzgün görünme. Yapmamaya çalıştım... ama ben-"

Ona acımasızca sırtıyorum çünkü hastalığı hakkında bana böyle küçümseyici bir şey söylemeye nasıl cüret eder? "Sadece *ölmek* istiyorum Liam. Bu kadar asık suratlı olma."

Bir kahkaha atıyor - belki de hiç komik olmadığı için.

"Bu adil. Ama sen yoksan beni kim iyileştirecek?" Kaşları ilgiyle kalkıyor. Üzerimdeki kara gözleri tenimi gergin hissettiriyor. O kadar güzel ki acıtıyor, o kadar kırık ki felaket.

Bana hep böyle bakmasını istiyorum. Sıcaklık ve ihtiyaçla, sanki gerçekten onun ilacıymışım gibi.

Jericho bize onaylamayan bir bakış atıyor ve oturumumuzdaki bir sonraki kişi piyanonun başına otururken bizi susturuyor.

Kollarımı kavuşturuyorum, Liam'a bakmamaya çalışırken oniks yüzüğü parmaklarımın arasında ovuşturuyorum. Bu gece Lanston'la buluşmaya zihinsel olarak hazırlanmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum.

Oniks yüzükler bizi birbirimize bağlıyor. Liam, Lanston ve ben. Önceden kime ait olduklarını merak etmeden duramıyorum. Biri Monica'nın mıydı? Neden onları tarlada bıraktılar? Hangi yüzük bende?

Asla bilebileceğimizden emin değilim. Bazen merak etmek eğlencelidir.

Seansımız sona erdiğinde Jericho hepimiz dağılmadan önce dikkatimizi çekmek için panosuna vuruyor. Sanki yeniden üniversitedeymişim gibi hissediyorum ve ne kadar nostaljik olsa da orayı hiç özlemiyorum. Burası çok çok daha iyi. Aptal bir sınav yüzünden kalp krizi geçirecek kadar stresli değilim.

"Pekala millet, lütfen önümüzdeki hafta Cuma günü Güz Festivali için şehre gideceğimizi unutmayın. Küçük bir festival eğlencesi aydınlatıcı ve ilham verici olabilir. Hava soğuk olacak, bu yüzden kalın giyinin ve burada hepimizin yetişkin olduğunu biliyorum, ancak arkadaş olmanız konusunda ısrar ediyoruz çünkü... iyi-"

"Çünkü aklımız başımızda değil," diyor Poppie alaycı bir sırıtışla. Jericho ona kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor. "Evet... En azından genel güvenliğiniz için.

Herkese iyi hafta sonları dilerim. Pazartesi sabahı görüşürüz, aydınlık ve

erken."

Liam danışmana gözlerini deviriyor ve sonra dikkati beni buluyor. "Arkadaşım olur musun?"

Omuz silkiyorum ve yanaklarımda çiçek açan heyecanı görmemesi için yanından geçip gidiyorum. "Başka kim olabilir ki?" Gülüyorum. O da peşimden geliyor ve bana yetiştiğinde yavaşlıyor. "Lütfen bana hafta sonu için Lanston'ın odasında korku hikâyeleri dışında bir şeyler planladığımızı söyle."

Liam bugün ilk kez sırtıyor ve bunu görmekten memnun oluyorum, ancak sık sık koridorda beliren Crosby'yi görecekmış gibi omuzlarının üzerinden endişeyle bakıyor.

"Lanston bu hafta sonu dövme yaptırmak istiyor. Bize katılmak ister misin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Ne alıyor? Bana bundan bahsetmemesine şaşırdım." Sanırım üçümüz arasında hâlâ paylaşmadığımız şeyler var.

"Bu bir sürpriz." Beni dürttü. "Sadece bize katıl, göreceksin."

"Tamam. Buradan biraz uzaklaşmak güzel olacak." Koridorda yürürken pencereden dışarı bakıyorum. Sadece üç hafta oldu ama artık gerçek dünyaya ait değilmişim gibi hissediyorum. Geri dönmek istemiyorum.

James'i düşünüyorum, böyle bir yerde kalmam için ne kadar ödüyor olmalı. Umarım onun zamanını ve parasını boşa harcamıyorumdur. Yapmak istediğim tek şey iyileşmek ve Lanton ve Liam'la birlikte sanırım iyileştim.

James'e mesaj atmam gerekiyor; birbirimize sık sık mesaj atıyoruz ama sabahki mesajından beri ona geri dönmedim.

Bu da bana şunu hatırlatıyor: "Bu program ne kadara mal oluyor?"

Liam'ın gözleri açılıyor ve dalga geçiyormuşum gibi bana bakıyor. "Cidden bilmiyor musun?"

Ona boş boş bakıyorum.

"Kahretsin. Hastanın durumunun ciddiyetine bağlı olarak aylık altı bin dolar civarında."

Bacaklarım durdu ve kapımızın önünde durdum. Liam'a bakıyorum ve o da ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi bana bakıyor. "Özür dilerim, *altı bin* dediğini sanmıştım." Başımı sallıyorum ve gülüyorum.

Gerçekler üzerime geldikçe onun da benim de kaşlarım çatılıyor.

Ben.

"Ben yaptım."

Hayatta olmaz.

Hayır, şu an toparlanıyorum.

James bunu nasıl karşılayabilir? Neden bunu ödemesine izin vereceğimi düşünsün ki? Suçluluk duygusu beni sarıyor ve paniğe kapılıyorum. Eşyalarımı toplamam ve çıkış yapmam gerekiyor - üç hafta oldu ve şimdiden beş bin doların üzerinde.

"Wynn, ne yapıyorsun?"

"Kalamam. Tüm bunların parasını kardeşim ödüyor ve ben bunu ona yapamam," diye mırıldanıyorum dalgın dalgın komodin çekmecemi çantama boşaltırken. "Elimde kalan tek şey o ve ben ona çok büyük bir yük oluyorum. Bu kadar çok olduğunu bilmiyordum... Ona sormalıyıldm." Dolabın kapağını iterek açıp askılardan kazakları almaya başladığımda gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.

Liam kolumu tutuyor ve ondan uzaklaşmaya çalıştığımda tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Bırakın beni!" Çığlık atıyorum, yüzüne birkaç santim uzaktayım, içimde karşı konulmaz duygular kabarıyor. Kanım alev alev yanıyor ve nefesim kesiliyor. Hıçkırarak ağlıyorum ve ondan uzaklaşmak için kolumu tekrar tekrar sallıyorum. "Liam, bırak beni!"

Dişlerini gıcırdatıyor ve beni kendine çekiyor, çırpınan kollarımı sabitliyor ve beni o kadar sıkı tutuyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Wynn... sakinleşmen gerek. Lütfen," diyor yatıştırıcı bir sesle. Ama içimdeki şeytanlar savaşıyor, kalbim mantığımı duyamayacağım kadar hızlı atıyor.

Dişlerimi pazusuna geçiriyorum ama o hâlâ beni bırakmayı reddediyor.

"Bu acıttı." Ben hâlâ kollarına sarılıyken kendini yere bırakırken karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Bu çok acıtıyor, günışığım. Acıyı sevdiğimi biliyorsun ama geride bıraktığın şeyden hoşlanacağını sanmıyorum." Sesi rahatsız edici derecede alçak ve hırıltılı.

Gözyaşlarım kazağını ıslatırken çenem titriyor. Metalik bir acı tat alma tomurcuklarıma dokunuyor ve anında onu bırakıyorum, başımı geri çekiyorum ve az önce yaptığım şey karşısında büyük bir dehşetle yüzüne bakıyorum.

Liam'ın gözleri sakin ve anlayışlı bir deniz gibi, beni çılgınlığımdan geri çekiyor ve içime yeni bir korku aşıyor.

Kendimde olmadığında, aklımdan çok fazla korkunç düşüncenin geçtiği kısa anlarda yapabileceklerimden korkuyorum. İşte bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Çünkü değer verdiğim insanlara korkunç şeyler yapıyorum.

Gözlerim dişlerimi etine geçirdiğim koluna kayıyor. Kazağından kan

sızıyor ve başım dönüyor.

"Sorun yok, Wynn. Sen iyi misin?" Elini kaldırıp yanağımı usulca okşuyor ama ben koluna odaklanmış durumdayım. Neden bana kızgın değil? Yarayı görmek için kazağını kaldırmaya çalışıyorum; hemen tedavi edilmesi gerekiyor, ihtiyacı var-

"Hey." Liam beni bir kez daha onunla yüzleşmem için yönlendiriyor, gözlerim onunkilerle buluşuyor. Bana attığı bakış hem büyüleyici hem de yürek burkucu. "Sen iyi misin?"

Ruhuma bakıyor, bir cevap bekliyor. Gözlerim taze yaşlarla doluyor ve başımı sallıyorum.

"Hayır."

Her iki yanağımı da kavırıyor ve beni kendine çekiyor. Yumuşak dudakları benimkilere bastırıyor ve kalbinin her atışında benimki parçalanıyor. Meşe kokusu beni tüketiyor ve mutlu bir an için artık ben değilim. Hayatım boyunca nefret ettiğim karakter değilim.

Ben sadece bir erkeği öpen bir kadını. Wynn Liam'ı öpüyor.

Bu kadar basit mi?

Olabilir mi?

Sıcak gözyaşları dudaklarımla buluşuyor ve gözlerim çırpınarak açılıyor. Liam ağlıyor.

Geri çekilip gözyaşlarını silmeye çalışıyorum ama yine de yanaklarından aşağı süzülüyorlar. "Liam, sen-"

"Ben de iyi değilim," diye fısıldıyor, sesi titriyor. "Hiçbir zaman iyi olmadım. Ama senin parçalanışını izlediğimde, dayanamayacağım kadar çok acı çekiyorum. Lütfen o karanlık yerlere gitme, Wynn. Lütfen burada, loş ışıkta benimle kal. Sen benim son umudumsun, tedavimsin." Hıçkırırken kollarını ağır bir şekilde yanlarına sarkıtıyor, alnı omzuma yaslanıyor. "Bırak sana yardım etmeye çalışayım, *lütfe*."

Kollarımı ona doluyorum ve sanki bu son sarılışım olacakmış gibi sarılıyorum.

"Çok özür dilerim. Seni incitmek istememiştim... ama incittim." Parmaklarım onun yumuşak, siyah saçlarında dolaşüyor. "Herkeseye yük oluyormuşum gibi hissediyorum. Sana bile, bak ne yaptım." Onunla birlikte hıçkırırken omuzlarım titriyor.

Kapı çalınıyor ve ikimiz de kıpırdamadan kapı açılıyor. Lanston içeri girdi, gözleri hemen bana dikildi. "Burada neler oluyor? Çığlık sesleri duydum." Kanı ve ikimizin de gözyaşlarıyla kaplı yüzünü görünce durakladı.

Birkaç kafa daha kapı aralığından içeri bakıyor ama Lanston kapıyı tekmeleyip kilitledikten sonra yanımıza diz çöküyor.

"Sana zarar verdi mi?" Lanston'ın ela gözleri endişeyle benimkileri arıyor. Liam ona ters ters bakmayı başarıyor ama yanıt vermiyor.

Neden böyle düşünsün ki?

Başımı salladım. "Hayır. Ben... Ben ona zarar verdim." Damarlarımda dolaşan adrenalinin etkisiyle ellerim hâlâ titriyor.

Liam ayağa kalkıyor, aramızdaki hava haftalardır olmadığı kadar soğuyor. "Her şey yolunda. Çık dışarı." Lanston'a kaşlarını çatıyor, kumaştan yayılan kırmızıyı örtmek için kolunu tutuyor.

Lanston bana bir kez daha baktı ve ben başımı salladıktan sonra gitmek için ayağa kalktı. "Sonra görüşürüz, tamam mı?" Bu gece serada buluşacağımızı hatırlayarak söylüyorum.

"Evet... Sonra görüşürüz." Gözleri endişe doludur ama isteksizce ayrılır.

Başka kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için kapıyı kilitliyorum ve Liam'ın yanına, yatağına oturuyorum. Bana bakmıyor, gözleri yine yorgun ve uzak. Konuşmaya çalışmak yerine çekmecesini açıp tıbbi malzemelerini alıyorum.

Tişıörtünü dikkatlice çıkardığımda bana karşı koymadı. Isırık çok derin değil ama yine de derisini parçalamış. Yaraya merhem sürüp temizledikten sonra gazlı bez ve tıbbi bantla sararken Liam sessizce beni izliyor. Ben çalışırken gözlerimden yaşlar dökülüyor.

Bunu nasıl yapabildim? Herkesin söylediği kadar berbat biriyim. Olmak için yetiştirildiğim kadar kalpsiz ve soğuk. Tek yaptığım insanları incitmek, bunu yapmamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım. Tarafsız bir zeminde var olamıyorum. Kimse beni bazen hayal ettiğim kişi olarak görmüyor.

Hoş bir kız.

Sevgiye layık bir insan.

Cehennemden sürünerek çıkmamış bir ruh.

Artık burada olmasaydım, her şey biterdi. Acı. Dehşet. Aptal vicdanımı inciten her şey... Ölürsem, belki daha iyi bir yerde uyanırım.

Yoksa ölmüş olacağım.

Ve bununla da bir sorunum yok.

"Bu daha iyi hissettiriyor mu?" Titrek sesimden suçluluk duygusunu uzak tutamıyorum. Gözlerime bakıyor ve başını sallıyor.

Kalkmak için hamle yapıyorum ama bileğimi tutuyor. Ona bakmak için dönmüyorum. Yüzümü yatağıma dönüp yaptığım dağınıklığa bakmaya devam ediyorum. *O* geceden beri, içimde haftalardır hissetmediğim kadar büyük bir boşluk hissediyorum. İşte bu kadar hızlı karar verebiliyorum. İşte bu kadar mantıksız ve aptalım.

Artık burada olmak istemiyorum. *Kendim* olmak istemiyorum.

"Gitmeyeceksin, değil mi?"

"Ya yaparsam?" diye mırıldanmadan önce çenem geriliyor.

Bileğimi yavaşça bırakıyor ve ben de çantamı ve kazaklarımı yerden almadan önce ikimiz de tek kelime etmeden birkaç dakika öylece duruyorum.

Benden yine nefret mi ediyor?

Ben biliyorum.

OceanofPDF.com

Liam

WYNN, AKŞAM YEMEĞİ İÇİN AYRILMADAN ÖNCE KARDEŞİNE MESAJ ATTİ.

Bir sorun var.

Gözleri nihayet kuruduğunda, günler önce gördüğüm umut dallarının yerine daha karanlık bir kararlılık yerleşti.

Adam ona geri mesaj atana kadar boş gözlerle telefonuna baktı. Her ne cevap verdiyse, para konusunda daha az suçlu hissetmesini sağladı. Artık gözlerinde o savaş ya da kaç bakışı yok, bu da beni biraz daha rahat hissettiriyor.

Ama karanlık, acı, *bu* beni endişelendiriyor.

Lanston ve Yelina yemekte bizimle oturuyor. Gözleri endişeyle koluma kaymaya devam ettiği için ona her şeyi anlattığından eminim.

Yelina'nın benden hoşlandığını biliyorum - geldiğim günden beri hoşlanıyordu - ama Wynn'e kadar hiç romantik biri olmadım.

Gözlerimiz buluşuyor ve Wynn'e güven verici bir gülümseme vermeye çalışıyorum, ancak yetersiz kalıyor olmalı çünkü kaşları örülüyor ve o güzel kahverengi gözlerden ruhuma keder yayılıyor.

Lanston boğazını temizledi ve mırıldandı, "Yelina bu gece şehre gidiyor, Liam. Sen de onunla gitmelisin."

Bu dikkatimi çekti.

"Bu gece gerçekten dışarı çıkmak istemiyorum." Koltuğumda huzursuzca kayıyorum.

Şerefsiz herif, Yelina'dan vebadan kaçır gibi kaçtığımı biliyor.

Yelina'nın gülümsemesi duraksar ama tekrar doğrulur. "Wynn bu gece seninle takılabilecek gibi değil. Akşamı onunla geçirecek." Başparmağı Lanston'ın göğsüne saplanır ve adam irkilir.

Yanaklarım kıskançlıktan kızardı.

Wynn Yelina'ya kayıtsızca bakar. "O haklı, eğlenmelisin." Hışırtılı sesini duymak acı veriyor.

Isırık yarısı kolumu yakıyor, beni şefkatle sarmadan önce canımı yaktığını hatırlatıyor. Ona sarılmak istiyorum. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum. Ona bugün olan her şeyi unutturmak istiyorum.

"*Peki*, ben de seninle geliyorum Yelina." Dirseğimi masaya dayadım ve çenemi avucuma yasladım. Wynn gözlerimle buluşmaktan kaçınıyor ve Lanston kaşlarını çatıyor, endişeyle kaşlarını aşağı çekiyor.

Ona zarar vereceğimi düşündüğüne inanamıyorum... Asla vermem.

Yelina ellerini birbirine kenetliyor ve kıkırdıyor, masanın depresif ruh halini okuyamadığı belli. "Şimdi gidip hazırlanacağım! Yirmi dakika içinde beni ön taraftan al." Malikânenin yatakhane kanadına doğru aceleyle uzaklaşırken sarı saçları arkasında dalgalanıyor.

Sanırım ben de giyinmeliyim, böylece serseri gibi görünmem.

"Bu gece görüşürüz," diyorum omzumun üzerinden. Wynn'in gözlerinde gördüğüm donuk acıyı kaçırmıyorum. *Lanston, onu gülümset, ölmek istememesini sağla.* Dişlerimi sıkıyorum ve kendimi gitmeye zorluyorum.

Siyah deri montumun fermuarını çekiyorum ve en az sıkıntılı koyu mavi kot pantolonumu giyiyorum. Aklım Wynn ve Lanston'ın bu gece ne yapacakları ile dolup taşıyor. O nasıl hissediyor? Gerçekten iyi mi? Benim yapabildiğim gibi ona yardım edebilir mi bilmiyorum.

O benim için yaratılmıştı, onun için *değil*.

Yan merdivenlerden yeraltı garajına çıkıyorum ve arabamı uzaktan çalıştırıyorum. Arabayla gezmeyeli uzun zaman olmuştu. Belki bu o kadar da kötü olmaz. Yelina tamamen çekilmez biri değil.

Beyaz Camaro'm tertemiz, hâlâ yeni sayılır ve neredeyse hiç kullanılmamış. Arabaya binip ellerimi direksiyona koyduğumda kaşlarım çatılıyor. Eskiden arka yollardan çıkar ve gece geç saatlerde otoyollarda yarışırdım.

Arkadaşlarımın olduğu zamanlar.

Kendime zarar vermeden önce.

Kardeşim ölmeden önce.

Tüylerim diken diken oluyor ve içeri kaçma isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum.

Yelina dar, marigold sarısı bir elbiseyle ön tentenin altında duruyor. Kahretsin. Neden şehre gitmek istediğini sormalıydım çünkü market alışverişi ya da bar için giyinmemiști.

İçeri girip emniyet kemerini bağlarken yeşil gözleri beni ısıtıyor. Büyükanne parfümü ve ölü şeyler gibi kokuyor. *Ugh.*

"Güzel görünüyorsun," diyor yumuşak bir sesle.

"Teşekkürler. Sana da. Peki, nereye gidiyoruz?" Gözlerimi yola çevirerek sıkıca söylüyorum.

Yelina elini kalçamda gezdiriyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Şehrin kenarındaki et lokantasına gitmeyi planlıyordum."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Orası için rezervasyon yaptırman gerekmiyor mu?" Dudakları kıvrıldı. "Evet."

"Ya bu gece seninle gitmek istemezsem?"

Omuz silkiyor. "Benimle gelecek başka birini bulabilirdim. Benimle ilgilenen birini bulamayacak değilim ya. Harlow'daki erkeklerin yarısını parmağımda oynatıyorum." Lanet bir yılan gibi.

Ona sert bir bakış attım. "Evet, çünkü bu övünülecek bir şey," diye çıkışıyorum. Kaşlarını çatarak bana bakıyor, elini kucağına götürüyor ve malikaneden uzaklaşan uzun yolda ilerlerken sessizliğini koruyor.

Ağağlar önümüzdeki günlerde tüm yapraklarını kaybedecek. Cadılar Bayramı yaklaşıyor ve önümüzdeki hafta sonu Güz Festivali var. Acaba Wynn balkabağı, sıcak çikolata, rahat battaniyeler ve gece yarısı mehtaplı dans gibi şeyleri seviyor mu? *Tabii ki sever. O bir sonbahar ruhu.*

"Wynn seni gerçekten ısırıldı mı?"

Hayallerimden sıyrılıp iç çektim. "Bunu sana Lanston mı söyledi?" Yelina başını sallıyor ve yarayı göstermemi ister gibi koluma bakıyor. "Evet, söyledi."

Pencereden dışarı bakıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Onu ihbar etmeliydin. Onun gibi dengesiz insanları programımızda barındıramayız... geçen seferden sonra olmaz."

Çenemi sıkıyorum ve başımı ona doğru çeviriyorum. "Kapa çeneni, Yelina. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Dudaklarını büzüyor ve bana yaklaştırmaya çalışıyor, sanki beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi koluma dokunuyor. Kolumu sallıyorum ama o sadece daha sıkı sarılıyor.

"Bunun hakkında konuşmalısın Liam. Hastaneden döndüğünden beri eskisi gibi değilsin." Kolunu benimkinin içinden geçiriyor. Vücudumdaki her şey aşırı hızda çalışıyor. Kalbim onun mezara bırakmayacağı travmatik anılarla çarpıyor ve araba çok hızlı gidiyor.

Gözlerim hız göstergesine kaydı. *100 mph*. Lanet olsun.

Frene basıyorum ve araç aniden durunca lastikler gıcırıyor. Yelina çılgın atıyor ve kapı kolunu tutuyor, tutmazsa ön cama uçacaktı gibi.

"Ne yapıyorsun lan sen?!" diye bağıyor ve emniyet kemerini çözüyor. Dışarı çıktı ve kapıyı öyle sert çarptı ki beni ürküttü.

Ellerim direksiyonda titriyor. Gaza basıyorum. Ondan uzaklaşmam lazım. Acıya, hissetmeye *ve onun* dışında başka bir şey düşünmeye ihtiyacım var. Wynn'in gözlerinde bana ölmek istediğini söyleyen o donuk, karanlık bakış dışında herhangi bir şey.

Ben uzaklaşıyorum ve Yelina'nın üzerine çakıl taşları yağıyor. Ayağını yere vurup çantasını yere atarken dikiz aynasından onu izliyorum.

Umurumda değil. İsteddiği kadar sinirlenebilir. Umurumda değil.

Onunla ilgili değil.

Güneş batıyor ve uzaklardaki orman yangınları sonbahar gökyüzünü parlak kırmızı bir öfkeyle kavuruyor. O kadar kızgın olmak istiyorum. Herhangi bir şeye. Wynn dişlerini koluma geçirdiğinde hissettiğim kadar canlı olmak istiyorum ve o kadar çok duygu yaşadım ki, ne hissettiğimden bile emin değildim.

Bakersville'e varana kadar sürüyorum. Lamba direkleri turuncu renkte parlıyor ve halk çoktan şenlikler düzenlemeye başlamış. Saman balyalarının üzeri balkabağı ve yapraklarla kaplanmış. Mısır sapları ve korkuluklar ana cadde boyunca sıralanmış ve altlarında yarışma için numaralar var.

Yolda giderken insanlar kafalarını kaldırıp arabama ve bana aval aval bakıyorlar. Şu anda sadece görünmez olmak istiyorum. Kimsenin beni görmesini istemiyorum. Bunu istemek çok mu fazla? Kasabanın dış mahallelerine ulaşana kadar olabildiğince eğilmeye çalışıyorum.

Burada birkaç ev var ama onun dışında oldukça boş.

Gözetleme noktasına giden uzun ve dolambaçlı yolu takip ediyorum ve boş bir otoparkın ortasında duruyorum.

Harlow Sanctum'un duvarlarının sadece birkaç mil dışında olduğunu muhtemelen bilmeyen insanlarla dolu küçük kasabaya bakarken arabam rölantide çalışıyor. Uçsuz bucaksız vadiye bakıyorum ve danışmanlarımızın bize söylediği gibi ona kadar saymaya çalışıyorum.

Kendimi kesmek dışında beni rahatlatacak şeyler düşünmeye çalışıyorum.

Ama çekim dayanılmaz.

Geçen Kasım ayından beri torpido gözümde kilitli bir av bıçağı var. En büyük kardeşim Neil'e aitti. Bıçağı ellerimde döndürüyorum. Siyah çelik temiz ve keskin. Kendime bunu yapmamam gerektiğini tekrar tekrar söylerken alnımdan terler boşanıyor.

Wynn bana kızacak mı?

Yolcu tarafındaki kapıya keskin bir vuruş geliyor. Gecenin bu saatinde burada kimin olduğunu görmek için başımı kaldırdığımda kemiklerim ürperiyor.

Gülümsemesi çarpık ve çok tanıdık. Yaralarım yanıyor ve nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Gözleri benimkiler kadar mavi ama değişmiş, şeytani.

Ondan asla kaçamayacağım.

Wynn

LANSTON BENİ ÇOKTAN SERANIN YANINDA BEKLIYORDU.

tarlaya giden taş patikada yürüyor. Cam kapılara yaslanmış, beyzbol şapkasını aşağıya doğru çekmiş bir şekilde sigara içiyor, sanki birinin onu burada göreceğinden endişeleniyor.

"Erkencisin."

Başını kaldırdığında sigarasının közü yere düşüyor. Zayıfça gülümsüyor. "Sen de öylesin." Sigarasını bırakıp söndürürken gergin görünüyor. "Hadi, kimsenin bizi burada görmesini istemiyorum," diye fısıldıyor seranın kapısını açıp beni içeri buyur ederken.

"Neden bu kadar garip davranıyorsun? Sokağa çıkma yasağı 10'a kadar." *Ve o zaman bile kimse buna uymuyor.* Kollarımı kendime sarıp içeri giriyorum. Sera boş; görünüşe göre burada kimse bitki terapisine inanmıyor. Ne yazık. Potansiyeli bol olan çok güzel bir bina.

Lanston elimi tutuyor ve beni seranın arkasına götürüyor. Burası loş, bu yüzden arka tarafa ulaştığımızda telefonunun el fenerini kullanmak zorunda kalıyor. Yalnız bir kapı bizi bekliyor.

"Lanston... beni nereye götürüyorsun?" Ayaklarımın üzerinde huzursuzca kayıyorum. Malikânenen birkaç yüz metre uzaktayız ve dışarıda biri yoksa, bir şey olursa kimsenin ikimizi de duyabileceğini sanmıyorum.

Bana saldırganlık ya da tehlike içermeyen sinirli bir ifadeyle bakıyor. "Sana söylemek üzere olduğum şeyi anlayacağın bir yerde."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Lanston benim arkadaşım, ona güveniyorum.

Kapıyı açıyor ve bir ışık düğmesini çeviriyor. Onu takip ediyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Midem bulanıyor.

Oda küçük, belki de depo olarak kullanılmak üzere tasarlanmış. Zeminin ortasında bir gider var ve etrafındaki çimentoda kan lekeleri var.

Nefesim kesiliyor ve içgüdüsel olarak kapıya doğru geri çekiliyorum. Lanston ellerimi nazikçe tuttu.

"Biliyorum. Bu korkunç... Crosby hakkında bilgi edinmek istiyorsun, değil mi?" Gözlerini kapatır ve uzun bir nefes alır. "Dinlemeye hazır mısın?"

Tereddüt ediyorum. Kan görmeye dayanamıyorum. Bu X-rated korku filmi gibi. Başım her saniye daha da hafifliyor. Ama bilmek zorundayım.

Başımı salladım.

Lanston elimi sıkıca tutuyor, avuçları terli ve sıcak.

"Crosby'nin bu alanı bu kadar korkunç bir şey için kullanacağını bilmiyordum. Bana, ihtiyacımız olduğunda hepimizin bir süreliğine gizlice kaçabileceği özel bir alan yapmak istediğini söyledi." Duraklıyor ve gözlerini yerdeki kurumuş kana indiriyor. "Bu yüzden bana böyle bir yer bilip bilmediğimi sorduğunda hiç düşünmedim. Ona söyledim."

"Crosby, Liam'ın eski oda arkadaşıydı, değil mi?" Midem düğümlendi ve kusmak istiyorum. Eğer bu düşündüğüm yere gidiyorsa... Baştan sormalı mıydım bilmiyorum.

Lanston başını sallar. Gözleri uykusuz geceler ve pişmanlıklarla dolu, ağır ve acımasızdır. "Evet. Aslında birkaç ay boyunca. Başta her şey yolunda görünüyordu ama sonra Liam'ın kesikleri kötüleşmeye başladı. Aynı şekilde davranmıyordu. Ne zaman iyi olup olmadığını sorsam gülümsüyor ve başını sallıyordu... Ona gerçekten neler olduğunu hiç söylemedi." Lanston'ın gözleri yaşarır. Beyzbol şapkasının altına saklanmak için başını eğdi.

"Yani Liam'ı... buraya mı getirdi?" Ağzımı kapatıyorum ve sırtımı soğuk tuğla duvara yaslıyorum.

"Evet," diyor titrek bir nefesle. "Liam'ı buraya getirdi ve ona zarar verdi. Liam'ın bana ne ölçüde olduğunu söyleyeceğini hiç sanmıyorum ama öğrendiğim gece her şey çoktan kontrolden çıkmıştı. Her yerde kan vardı. Liam yerde yatıyordu ve... hareket etmiyordu." Lanston bana baktı,

Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Crosby çoktan gitmişti, çok ileri gittiğini biliyordu. Yelina Jericho'yu almama yardım etti ve sonra Liam yaraları için hastaneye gitti."

Şaşkınlıkla ona baktım. Denesem de kendimi konuşmaya zorlayamazdım.

"Jericho gelmeden önce Liam kendine geldi ve bana Crosby'den bahsetti; geri dönme ihtimaline karşı dikkatli olmam gerektiğini söyledi. Kimseye söylemek istemedi, bu yüzden Yelina ve ben onun sırrını saklıyorduk. Sanırım korkuyor."

Kalbim Liam için parçalanıyor. "Lanston, Jericho'ya ya da birine gerçekte ne olduğunu anlatmalısın. Bunu hemen rapor etmeliyiz!" Kapıyı açmak için hareket ediyorum, korku tenime işlerken panik ve dehşet bedenimi tüketiyor.

Kapıyı kapatıyor ve omuzlarımdan tutuyor. "Wynn, kimseye söyleyemezsin. Liam bana yemin ettirdi ve ben de Yelina'ya söz verdirdim. Bu bizim paylaşacağımız bir gerçek değil." Ben onu itip geçmeye çalışırken homurdanıyor.

Başımı salladım. "Biz çocuk değiliz! Dışarıda bir psikopat var ve her an geri gelebilir. *Şu anda* burada olabilir. Kimse onun ne yaptığını ya da neler yapabileceğini bilmiyor. Liam'ın bize ihtiyacı var."

"Yapamazsın," diye yalvarıyor Lanston, ama onu dinlemeyeceğim. Onu kenara itiyorum ve kapıyı açıyorum. "Wynn, dur! Jericho'ya söylersen Liam'ın nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz!" Boş seraya doğru koşuyorum ve cam kapılardan çıkıyorum. Lanston'ın arkamdan koştuğunu duyuyorum ama çimlere çarpar çarpmaz diğer yöne dalıp doğruca ormana gidiyorum.

Ağaç sınırına ulaştığımda, arkama bakmaya cesaret ediyorum ve Lanston'ın malikanenin yanında beni aradığını görüyorum. Uzaktan gelen sesi tekrar tekrar adımı söylüyor.

Ne yapmam gerekiyor?

Kalbim küt küt atıyor. Dünyadaki her şey çok boktan görünüyor. Çünkü öyle, değil mi? Yoksa neden Liam gibi değerli birinin başına bu kadar korkunç bir şey gelsin ki? Bununla başa çıkamıyorum.

Sadece tüm acıların bitmesini istiyorum. Artık acı çekmek istemiyorum.

Ormanda ilerlerken ayaklarım yaprakların üzerinde sürükleniyor. Dışarısı zifiri karanlık. Telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum. Saat dokuz.

Kahretsin.

Saat 10'a kadar dönmezsem James arayacak. Geri dönmezsem ya da telefona cevap vermezsem, muhtemelen yine buraya uçacak.

Daha önceki mesajlarımıza tıklıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

James: Fiyat konusunda endişelenme. Cidden, sana bahsettiğim promosyonu hatırlıyor musun? Evet, aldım. Ve bana hangi sektörde çalıştığımı hiç sormadın. Harlow birçok tesisimizden sadece biri.

Wynn: Sorun olmayacağına yemin eder misin? Yük olmak istemiyorum. Bu kadar dağınık olduğum için özür dilerim.

James: Yemin ederim. Seni seviyorum.

Wynn: Ben de seni seviyorum. Benden asla vazgeçmediğin için teşekkür ederim.

James: Sen de benim için aynısını yapardın. Bunu biliyorum. :) İyileş de İrlanda'ya bir gezi daha yapıp sarhoş olalım.

Wynn: Elimden geleni yapacağım.

James kadar nazik bir kardeşi hak etmiyorum ama ona kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettarım.

Sen sevilebilirsin. Canavar değilsin. Ölmek zorunda değilsin. Çok derine inmeyen kelimelerle kendimi deliyorum.

Öyle olanları deniyorum. James için yap. Lanston ve Liam için. Kendin için yap.

Ormanda bir açıklığa ulaşana kadar yürümeye devam ediyorum. Gözlerim açılıyor. Burası ayçiçeği tarlası. Artık soğuktan soluyorlar ama bazıları ölüme bu kadar yakinken hâlâ çiçek açıyor. Dibe vurmadan önceki son çiçeklenmelerini görebildiğim için mutluyum.

Merkeze doğru yürüyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Sonra ağlıyorum.

Bu neden Liam'ın başına geldi? Neden kimseye söyleyemiyoruz? Neden yardım almıyor?

Hafif bir kırığı tabakasıyla kaplı çiçekleri avuçluyorum ve başımı eğiyorum.

Gökyüzü benimle birlikte ağlamaya başlıyor ve dondurucu yağmur tenimle buluşuyor.

Dünya neden bu kadar acımasız?

Etrafımızı saran karanlık, kötü ruhlarla çok adaletsiz ve rahatsız edici.

"Wynn?"

Liam'ın sesiyle tüm vücudum tutuldu. Yavaşça başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözyaşlarımı ve çaresiz gözlerimi göremeyeceği kadar karanlık ve ıslak olmasını umuyorum.

Uzun bir kesik çenesinin ucundan kulağına kadar uzanıyor. Kan yağmura karışıyor ve beyaz atletini kırmızıya boyuyor. Kendinden geçmiş gibi görünüyor, bana uzun uzun ve boş boş bakıyor. Aklından tek bir düşünce bile geçmeyen birinin baktığı türden bir bakış.

"Liam?" Adını boğuk bir şekilde söyledim. Başka kelime bulamıyorum. Kalbim acıyor. Ruhum acıyor. Zihninin onu götürdüğü yerden tekrar bana odaklanırken kaşları daha da birbirine yaklaşıyor.

Yine kendine zarar verdi ve bu benim hatam. Ona bağırdım, ısırdım ve bir psikopat gibi davrandım.

"Hey, burada ne yapıyorsun?" diyor bitkin bir halde, önümde dizlerinin üzerine çökerek. Gözleri karanlık ve çökük. Onu fiziksel olarak hiç bu kadar kötü görmemiştim. Cevap vermeme fırsat vermeden kollarını etrafıma dolayıp beni sıkıca kavıyor, çaresizlik ses tonunu kırık bir adam gibi etkiliyor. "Gitmiyorsun, değil mi?"

Gerçek anlamda mı yoksa mecazi anlamda mı soruyor? Terk etmek, eşyalarımı toplayıp kaçmak gibi mi? Yoksa kendimi öldürmek gibi mi?

Başımı sallıyorum, o anda bu sonlardan hiçbirini istemediğimi fark ediyorum. Ona tekrar sarıldığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldıyor.

"Sana ne oldu Liam?"

Beni daha sıkı sıkıyor ve elini başımdan aşağı okşayarak beni susturuyor. "Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum, günışığım. *Lütfen*. Şimdi olmaz."

Onu itiyorum. Ben titrek bacaklarımdan üzerinde dururken kaşları birbirine çarpıyor, giysilerim yağmur ve çamurdan dolayı artık ağırlaşmış durumda. "O zaman ne zaman? Seni bu şekilde görmeye dayanamıyorum Liam," diyorum, niyetimden biraz daha düşmanca. Gözleri açılıyor ve elimde olmadan boynundan aşağı damlayan ve solmuş beyaz ayçiçeklerimizi kıpkırmızı yapan kana bakıyorum. Malikâneye doğru yürümeye başladım.

Birkaç dakika içinde arkamda, bileğimi sıkıca kavıyor. Yara izim acıyor ve ona doğru dönüyorum. "*Dur*, Liam. Eğer bana söylemeyeceksen, o zaman hiç konuşmak istemiyorum."

"O yüzden konuşma." Beni bir ağaca doğru itiyor ve alnını alnıma bastırıyor. Nefesi soğuk havada kıvrılıyor. Kemiklerim soğuktan ağrıyor ama göğsümde sıcaklık kıvılcımları çıkıyor.

"Neyin var senin?" Ona karşı mücadele ediyorum ve ellerinden kurtulmayı başarıyorum. Malikâneye doğru koşuyorum, Liam'ın ayak sesleri arkamdan geliyor. Yağmur gözlerimi yakıyor ve görmemi

zorlaştırıyor.

Doğu kanadındaki kapıya ulaşp açıyorum, koridordan aşağı koşuyorum ve Liam tekrar bana ulaştığında karanlık lobiye ulaşuyorum.

Tek ışık şömineden geliyor. O kadar sessiz ki iğne düşse duyarsınız.

Liam bana bakarken derin derin nefes alıyor. Beni kanepelerden birine sırt üstü yatırırken gözlerinde özlem ve azap birbirine karışıyor. Arkama yaslanıp onu dikkatle izliyorum.

"Söyle bana," diye mırıldanıyor, önümde dizlerinin üzerine çökerek. "Önce sen söyle. Sonra ben sana anlatacağım."

Beni test mi ediyor? Böyle davrandığında ona katlanamıyorum. "Sana ne söyleyeceğim?" Dikkatlice soruyorum.

Kolumu tutuyor ve parmağını hikâyemin sonu olması gereken uzun kesikte gezdiriyor. Bu sabahdan beri gözlerinin donuklaşmasında çok acı verici bir şey var. Kan boynundan aşağı süzölmeye devam ediyor ve bu midemi bulandırıyor.

Bunu yapabilir miyim?

"Artık bu karakter olmak istemiyorum." Elimi göğsüme bastırıyorum. "Uyanmaya devam edemem ve aynada gördüğüm kişiyle hayal kırıklığına uğrayamam. Kendim olmak istemiyorum."

"Hepsi bu kadar mı?" diye mırıldanıyor acımasızca.

Alt dudağım titriyor ve gözyaşlarımı uzak tutmak için yanağımı ısıriyorum. Gözlerimin arkasında öfke fırtınaları kopuyor ve içimden bir dizi öfkeli tepki dökölüyor. "Gerçek dünyada hiç arkadaşım yok. Herkes benden nefret ediyor. *Ben* de kendimden nefret *ediyorum*. Ailemden geriye bir tek kardeşim kaldı. Anne dediğim kişi tüm hayatı boyunca bana zarar verdi ve sonra öldü. Kötü bir kalbim var. Tek yaptığım insanları incitmek. Herkesi incitiyorum. *Bu senin için yeterli* mi?" Son kısmı söylemem gerekenden daha yüksek sesle söyledim ama Tanrım, bunu söylemek çok iyi hissettiriyor. Bağırarak.

"Bu uzun bir liste," diyor, kaba bir şekilde değil. Gözleri yumuşuyor.

"Sıra sende." Sakin bir nefes aldım. Aslında bunu söylemek düşündüğümünden çok daha kolaydı. Uzun zamandır üzerimde dolaşan ağırlık artık iltihaplanmayı bıraktı.

"Yüzümü kestim çünkü daha önce kendimi suçlu hissettim... ve Yelina'yı otoyolda ektiğim için. Dürüst olmak gerekirse, ona çenesini kapatmasını söyledim ama kapatmadı," diyor umursamazca, dudaklarının kenarından hafif bir sırıtma geçiyor. Gülümsemiyorum. Komik olmaya çalışmaktan vazgeçmesi gerekiyor, oysa komik olmadığı çok açık.

Hikayenin tamamının bu olduğuna inanmıyorum... ama en azından deniyor.

Kaşları çatılıyor ve yüzünü bacağıma yaslıyor. "Dönmeyi bırakabilir miyiz? Acını dindirmek istiyorum, Wynn. Yeniden yıldız çarpışması yaşayan aşıklar olmak istiyorum."

Yorgunca gülümsüyorum. "Çapraz aşıklar mı? Çok fazla aşk romanı okuyorsun."

Bana bakıyor ve çocuksu bir sırıtış atıyor. "Sadece sen uyurken Kindle'ında okuduklarım."

"Hain."

Odamıza dönüş yolu sessizdi. Önce Lanston'ın, sonra da Yelina'nın odasının önünden geçiyoruz. İkisinin de ışıkları yanıyor, sanırım ikisinin de iyi ve güvende olduğunu biliyoruz. Lanston'a böyle koştüğüm için kendimi kötü hissediyorum. Liam'a her şeyi anlatacağımdan ya da başka birine anlatacağımdan endişelenmiş olmalı. Sabah ondan özür dilemek için aklıma bir not alıyorum.

Liam banyoya yöneliyor. Kapıda duruyorum ve sırlıklam olmuş kapüşonunu çıkarışını izliyorum. Altındaki beyaz gömlek kana bulanmış. Yara izleri uzun, bazıları üzerinde durulamayacak kadar korkunç. Dövmeleri tüm göğsünü kaplıyor: kafatasları, ormanlar, baş aşağı duran şehirler ve aradaki boşlukta yüzen bir astronot. Koyu mürekkep ondan duymak istediğim hikâyeleri anlatıyor.

"Buraya gel," diye mırıldanıyor pantolonunu indirirken, iç çamaşırını da yanına alıyor. Sormadı; bu bir emirdi. Derin ve tehlikeli ses tonuyla kanım şehvetle ısınıyor. "Seni uyuşturmama izin ver."

Vücudu mükemmel, tüm kusurları ve eksiklikleriyle sadece benim için şekillendirilmiş. Aleti şimdiden yarıya inmiş durumda ve aklımı bugünün yüklerinden uzaklaştırıyor.

Banyo boş ve karanlıktır. Uzak köşedeki duşa doğru yürür, musluğu açar ve altında hareket edebileceği kadar sıcak olana kadar suyu test eder. Cildi buğulanır ve yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir.

Liam kıyafetlerimi çıkarışımı izlerken gözleri yanıyor. Meme uçlarım soğuk havaya karşı sertleşiyor; iliklerime kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Yanına gelmem için beni çağırıyor. Gözleri çıplak amımda oyalanıyor ve şişmiş siki ona yaklaştığım her adımda daha da büyüyor.

Koyu renk saçları ıslak ve alnına doğru kaymış, buhar etrafını sarıyor ve ben onun sıcaklığı tarafından tüketilmek istiyorum.

Sırtımı dikleştiriyorum ve çıplak bedenimle ilgili tüm güvensizlikleri bir kenara itmeye çalışıyorum. Zaten her yerimi gördü. Sıcak suyun altındaki kanı silmek için başparmağımla çenesindeki kesiği nazikçe silerken gözleri benimkilere kilitleniyor. Yüzünü buruşturuyor ama gözlerinde arzu ve zevk parlıyor.

"Beni uyuştur, Wynn," diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna doğru. Parmakları göğüslerimi okşarken içimden bir ürperti geçiyor.

Parmaklarımı boynundan aşağı doğru kaydırıyorum, teni ılık, akan suyun altında hâlâ soğuk. Dudaklarım omzuna yumuşakça bastırıyor. Şimdiye kadar pek çok kez seviştik ama bu ondan daha fazlasını hissettiriyor.

Sikişmekten ve uyuşturmaktan daha fazlası. İğrenç seks ve gevşek kelimelerden daha fazlası. Bu samimi.

Elini benimkinin etrafına sarar ve bileğimi dudaklarına kaldırır, kesiğimi öpücüklerle süsler ve başını elime yaslar. "Bana unutturabilir misin, Wynn? Sadece bu gece için bile olsa?" Sesi kasvetli ve boğuk, hüznü ve kalp kırıcı.

"Neyi unutturmak?" Yanağımı göğsüne yaslıyorum ve ılık su üzerimize dökülürken kalbinin pırtırtılarını dinliyorum.

"Sen olmayan her şey. Senden önceki hayatım. Bana tüm trajedileri unuttur ki-" Sözü keser ve dişlerini gıcırdatır

"Yani ne yapabilirsin?"

Beni duvara doğru yönlendiriyor. Fayanslar sırtıma buz gibi geliyor, ama onun gergin göğsü benimkine baskı yapıyor ve aleti kalçalarımın arasına girerken vücuduma ısı yayıyor.

Liam'ın dudakları dudaklarıma değiyor. Sözlerinin yumuşak karıncalanması içimde yankılanıyor.

"Böylece seni seilmeyi hak ettiğin şekilde sevebilirim."

Sonra beni öpüyor. Çekilirse ölecekmiş gibi öpüyor beni. Elleri başımın iki yanını tutuyor ve sanki dikkatli olmazsa kırılacakmışım gibi okşuyor beni. Bildiğimi sandığım ya da bilmediğim her şey pencereden dışarı çıkıyor. Bizim dışımızda hiçbir şeyin önemi yok. Beni bu kadar tatlı öperken ve kalbini itiraf ederken değil.

"Seni aklımdan çıkaramıyorum Wynn," diyor derin öpücükler arasında. "Bu gece senden uzak olmaktan nefret ettim. Lanston'ın sana yakın olma düşüncesinden nefret ettim. Sen benim içinsin, başkası için değil."

Kalbim göğsümde vahşi bir şey gibi sıcıyor, her zamanki cansız ve ağır haline hiç benzemiyor. Tek kelime etmeme bile izin vermiyor, o kadar aç ki. Tek yapabildiğim her itirafta ve inatçı öpücüklerde inlemek.

"Seni kasabaya götürmeye zorladığında Yelina'nın saçını çekmek istedim," diye itiraf ediyorum küçük bir sırıtışla.

Kıkırdıyor ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor. "Ne kadar da hırçın bir yaratık."

Ağzı yine benimkinin üzerinde ve ben onun içinde kaybolurken düşün sesi kayboluyor. Dillerimiz açlıkla birbirine sürtünüyor. Elleri açgözlü ve beni kendine çekiyor, şişmiş siki kalçalarımın arasına pompalıyor ve klitorisimi defalarca okşuyor.

Her itişinde inliyorum. Aşağı uzanıp shaftını yumruklarken, çevresini sıkarken ve ucunu girişime yönlendirirken içimde ısı havuzları oluşuyor.

"Seni parçalara ayırmak istiyorum. Adımı haykırmanı ve daha fazlası için ağlamanı istiyorum." Yavaşça içime doğru iterken inliyor. O kadar yüksek sesle inliyorum ki salonun yarısının duyduğundan eminim. Dışleri çenemin kenarına geliyor ve kulağımın dibinde duruyor. "Seni seviyorum, Wynn."

"Aklını kaçıracaksın," diyorum, dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrılırken onu gözlerinin içine bakacak kadar geriye itiyorum. "Beni karanlığa kadar takip edersen aklını kaybedersin Liam."

"Zaten oradayım, bebeğim."

Hala içimde. Birbirimize bağlıyız ve biriz ve... ve... "Ben de seni seviyorum."

Başını eğiyor ve omzuma yaslıyor. Kalçalarını hareket ettirmeye başlarken elleri tenimi morartıcı bir şekilde kavlıyor, aletini içeri ve dışarı çekiyor.

"Aklını kaçıracaksın," diye yankılanıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Kaslarım aletini daha sıkı sıkarken inliyor ve içime daha sert giriyor. "Liam," diye inliyorum ağzını tekrar benimkine yaklaştıırken.

Daha önce hiç öpüşmemiştim.

Onunki kadar soğuk ve yumuşak dudaklar. Onunki kadar ezici ve her şeyi tüketen. Onun her santimini, her şakasını ve iğneleyici sözlerini seviyorum.

"Beni asla bırakma," diyor öpüşmelerimizin arasında. "Asla," diye mırıldanıyorum.

İçimden çıktı ve eğilmemi işaret etti. İki elimi soğuk fayanslı duvara koyuyorum ve kıcımı ona doğru uzatıyorum. Sıcak su sırtımı ısıtıyor. Girişimi taçlandırıyor ve tekrar içeri itiyor. "Siktir, Wynn. Çok sıkısın." Kalçalarımı kavrayıp beni sikerken başını geriye eğip inliyor.

O amımı doruğa doğru çalıştırırken ben inliyor ve nefes nefese kalıyorum. Tüm bedenim yanıyor, uyuşmuş ve yorgun zihnim onun aşk itiraflarıyla dolu. Ona bakıyorum, beni almasını izliyorum, itişlerinin yavaşlamasını ve zevkin kaşlarını birbirine çekmesini izliyorum. Gözleri o güzel uzun kirpiklerle kaplanmış ama bu açlığın parlamasını engellemiyor.

Yetenekli parmaklarıyla klitorisimde daireler çiziyor ve bu beni uçurumun kenarına gönderiyor. İtişleri acımasız ve talepkâr.

Dudaklarım ayrılıyor ve haykırıyorum, "Liam, Tanrım, durma. Durma." "Benim için gel, Wynn. Aletimi değerli meninle yıka."

Geliyorum. Boşalıyorum ve bedenimdeki her şey coşkuyla tutuşuyor. Liam boşalmadan önce hassas bedenime birkaç kez daha pompalıyor, kendini içime boşaltıyor ve aleti zonkladıkça inliyor. Pompalamaları yavaşlıyor ve sırtım boyunca öpücükler konduruyor.

Doğruluyorum ve kolları beni sahiplenerek, sevgiyle sarıyor. Çenemi kavırıyor ve dudaklarımı kendi dudaklarına götürüyor.

"Wynn... sen mükemmelsin," diye fısıldıyor ağzıma ve bana söylediği her kelimenin tadını çıkarıyorum. "Sen benim tedavimsin."

"Vay anasını, çok ateşliydi."

Başka birinin sesini duyunca ciyaklıyorum ve göğüslerimi kapatıyorum. Buranın ortak bir banyo olduğunu ve girişin asla kilitli olmadığını unuttuğuma inanamıyorum. Aman Tanrım, biri bizi sevişirken mi izliyordu? Yanaklarım kızardı ve başım döndü. Diğer hastaların güpegündüz burada nasıl seviştiklerini aklım almıyor.

Liam'ın gözleri soğudu ve arkasını dönerek bedenimi engelledi. "Kim var orada?" diye tersliyor.

Işıklar yanıyor. Yelina ve Lanston kapı aralığında eğlenen bakışlarla dururken, tüm salon onların arkasında, parmak uçlarında durup bizi görmeye çalışıyor.

"Aman Tanrım!" Bağırıyorum, havlu askılarına doğru ilerlerken göğüslerimi örtmeye devam ediyorum. İki tane alıp kendimi sarıyorum ve Liam'a bir tane uzatıyorum. Onu alıyor ve kapıya doğru yürümeden önce alt yarısını örtüyor.

"Siz *öldünüz*," diyor o kadar alçak ve uğursuz bir sesle ki ben bile inanıyorum. Yelina gülüyor ama herkes gibi koşmaya başlamadan önce bana sert bir bakış atıyor.

O incindi. Liam'dan hoşlandığını biliyorum... Herkesi buraya izlemeye getiren o mu? İnadına mı? Yani, onu otoyolda bıraktı.

Lanston herkes gibi kaçmıyor. Sadece omuz silkiyor. "Bana kızma, daha yeni geldim. Hiçbir şey görmedim. Sonu hariç." Bana göz kırpmıyor. Yanaklarının ne kadar kırmızı olduğunu kaçırmıyorum.

Avuçlarımla yüzümü kapatıyorum. Lanston gerçekten Liam'ın beni sikip boşaltmasını mı izledi? *Aman Tanrım*.

Liam ıslak saçlarını hayal kırıklığıyla karıştırır ve inler. "Çok üzgünüm, Wynn. Sen iyi misin?" Mavi gözleri beni dikkatle inceliyor. Yardım edemem ama

Tüm bu olanlara gülmek.

"Evet, aslında
gülüyorum."

Lanston da rahatlamış görünüyor. Bu gece serada bana gösterdiklerini Liam'a anlatmadığımı anlamış olmalı. Ayrıca en iyi iki arkadaşını duşta sevişirken görmesine çok üzülmediğimi de.

"Merak etme, hepimizi şova davet ettiği için Yelina'nın canına okuyacağım." Liam'ı dürtmeden önce göğsünü şişiriyor ve banyodan çıkıyor.

Liam başını eğip iç geçiriyor. "Bazen buradan nefret ediyorum."

Islak giysilerimizi yerden alıp çamaşır kutumuza koyuyorum. "O kadar da kötü değil. Seninle ve Lanston'la burada tanıştım." Elini tutuyorum ve onu odamıza götürüyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ama eli benimkini sıkıca sıkıyor ve sanırım bu yeterince şey anlatıyor.

Liam

HİÇ KİMSENİN ŞU ANDA BENİM HİSSETTİĞİM KADAR AĞIRLIKSIZ HİSSETMEYE HAKKI YOK.

Wynn elimi sımsıkı tutuyor, havlularımız üzerimizde aceleyle odamıza dönüyoruz. Davranışlarıyla kendimi bir suçlu gibi hissediyorum; bu çok heyecan verici.

Odamıza gider gitmez kapıyı kapatıp kilitledi.

Dudaklarımda beliren sırıtış çenemdeki kesiği sızlatıyor. "İnsanların orada her zaman seviştiğini biliyorsun. Daha bu hafta birkaç kez girdin." Bir çekmeceyi açıp bir çift boxer ararken gülüyorum. O geceliklerinden birini alıyor ama benim başka bir planım var.

Çekmecemin dibinde ona çok yakışacak büyük siyah bir gömlek var. Onu giydiğini düşününce yanaklarım ısınıyor.

"Hey... bunu denemelisin."

Gömleği ona doğru fırlatıyorum ve zar zor yakalıyor. Açtığında kahverengi gözleri geniş ve sıcaktı.

"Bunu bana mı veriyorsun?" diyor temkinli bir şekilde, bana şaka yapıyormuşum gibi bakarak.

"Evet. Yani, bana yakışmıyor, anlıyor musun?" Gömleğin ardındaki duyguyu anlamayacağını umarak yalan söylüyorum.

Neil'den bir hediye idi ve ona değer veriyorum. Burada geçirdiğimiz zamandan sonra onu bir daha göremeyecek olsam bile. Ama kalbim bana Wynn'in gitmeyeceğini söylüyor.

Yakın zamanda hiçbir yere, en azından benim olmadığım bir yere.

Gömleği üzerine çekiyor ve kalçasının ortasına kadar düşüyor. Yanakları kızarıyor ve utangaç bir şekilde bana bakıyor. "Nasıl görünüyor?"

Ona doğru yürüyorum ve ıslak pembe saçlarını omzunun üzerinden tarıyorum. "Mükemmel."

Bana sahte bir şekilde kaşlarını çatıyor ve Tanrım, gülümsemesi beni mahvetmeye yetiyor.

"Sence danışmanlara orada ne yaptığımızı söylerler mi?"

Bence bu kadar masum olması çok şirin. Mesai saatleri dışında ne yaptığımızın umurlarında olduğunu mu sanıyor? Hatta mesaideyken bile.

"Wynn, biz oda arkadaşıyız. Bence insanların kapalı kapılar ardında ne yaptıklarını biliyorlar. Dürüst olmak gerekirse, bunu beklediklerini düşünüyorum. *Tedavinin* bir parçası."

Buraya tamamen inanmıyormuş gibi burnunu kırıstırıyor.

"Pekala, hadi çeneni yamalayalım. Sonunda kanaması durdu," diyor biraz acıyla.

Bana kızgın ve onu suçlamıyorum.

Merhemi kesiğime sürerken parmakları yumuşak ve nazik. Yanma yavaşça kayboluyor, geriye zihnimin arkasında daha fazlasını isteyen o bitmek bilmeyen kaşıntı kalıyor.

Çenemi hızlıca hallediyor ve sonra yatağıma giriyoruz ve ona sarılıyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve alnına öpücükler konduruyorum.

"*Remedium meum*," diye fısıldıyorum dudaklarım teninde gezinirken. Saçları leylak gibi kokuyor. Onu çıplak göğsüme doğru çekiyorum. Bacakları sıcacık. Kalbimin en son ne zaman bu kadar dolu ve zihnimin bu kadar huzurlu olduğunu hatırlayamıyorum.

Yaklaşıyor ve boğazımı hafifçe öpüyor. "Beni hayal et." Sesi alçak ve uykulu.

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Sadece sen."

Cumartesileri benim favorimdir. Uyumak, yürüyüş yapmak, amaçsızca araba kullanmak. Günün ne getireceğini kim bilir.

Ama bugün planlarımız var. Dövmeler.

Telefonum durmaksızın titriyor ve komodinin üzerinden almak için döndüğümde inliyorum. Kim bana bu kadar erken mesaj atıyor?

Anne:

Kardeşin ziyarete geldi.

Ona iyi davran. O seni seviyor.

Yüce İsa.

Telefonumu komodine geri atıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Sorun yok. Bunun günümü mahvetmesine izin vermeyeceğim. Perry son zamanlarda çok sık ziyaret ediyor. Evde her şeyin yolunda olup olmadığını merak ediyorum... Daha kötüye gidiyor olamaz. Annem de bana bir şey söyleyecek değil ya. Sadece aynı üç şeyi söylüyor. *O geliyor. Nazik ol. Seni seviyor.*

Deli olabilir ama o benim annem. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Yatakta yalnız olmadığımı hatırlayarak doğrulup geriniyorum ve Wynn'e bakıyorum. Battaniyeye sarılmış ve hala derin uykuda. Geç bir gece geçirdik. Onu uyandırmamalıyım. Bakersville'deki randevumuzdan önce hala çok zamanımız var.

Ayakkabılarım hala ıslak, bu yüzden rehabilitasyonun verdiği terlikleri giyip eşofman ve kapüşonlu bir tişört giyerek odadan çıkıyorum. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum; saat daha sabahın yedisidir. Bu saatte kalkan var mı?

Lanston'ın odasına doğru gidiyorum. Burada oda arkadaşı olması gerekmeyen birkaç kişiden biri, muhtemelen programını bitirdiği için. Yine de gitmesini istemiyorum. Wynn'den başka tek arkadaşım o.

Kapısının altındaki ışık yanıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve kapıyı birkaç kez çalıyorum. Kapının açılması ve dışarı bakması birkaç saniye sürüyor. Şaşkınlıkla gülümsüyor.

"Hey, dostum, buraya gel," diye fısıldıyor, sanki çoktan uyanmış gibi neşeyle bağırıyor.

İçeri giriyorum ve kahvenin kokusu bir tuğla duvar gibi çarpıyor yüzüme. Küçük bistro masasına oturuyorum ve acı, siyah ruh nektarı kabını işaret ediyorum.

"Lütfen ve teşekkür ederim."

Lanston gülüyor ve sırtımı sıvazlıyor. Beyzbol şapkasını yatağından kaldırıyor ve iki kupa alırken geriye doğru takıyor.

"Her zaman bu kadar erken mi kalkarsın? Bok gibi görünüyorsun," diyor daha ciddi bir şekilde bana bakarken, gözlerinde endişe okunuyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, genellikle Cumartesi günleri öğlene kadar ölmüş oluyorum." Ona yorgun bir sırıtış atıyorum. "Bunu biliyorsun."

Lanston kıkırdar ve başını sallar. "Evet, bu yüzden randevuyu öğleden sonraya aldık. Tanrı korusun, Cumartesi sabahı biri sizi uyandırmasın."

İki fincanı da masaya koyuyor, yanında da bir şişe krema. Kupayı alıyorum ve kahvemi sade içiyorum. Acı kahveden nefret ederim ama bu şekilde içmek zihnimdeki kaşıntıyı hafifletiyor.

"Tamam, bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" O bilgili bakışıyla bana bakıyor.

Bir yanım gerçekten bu konuda konuşmak istemiyor ama niyetim olmasa buraya kadar zavallı kıcımlı kaldırıp gelmezdim. Yine de... Kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum.

Bardağı geri koydum. "Sence ben ve Wynn birlikte çalışabilir miyiz? Buradan çıktıktan sonra mesela?"

Burada her şey kontrol altında. Çevre, programlarımız, yiyeceklerimiz. Gerçek dünya böyle değil. Ve bu beni çok korkutuyor.

Lanston'ın gözleri büyür ve o da kupasını yere bırakır. "Çift olarak mı?"

Bu konuyu onunla ya da herhangi biriyle konuşmak tuhaf ama danışmanlıktan öğrendiğim bir şey varsa o da bu konuyu konuşmak zorunda olduğudur. "Evet."

"Yani... belki. İkiniz çok farklısınız. O benim kız versiyonum gibi; üzgün, umutsuz ve güzel." Ona kaşlarımı çatıyorum ve o da masumca omuz silkiyor. "Ben sadece bariz olanı söylüyorum. Her zaman çok duygusuz ve düşüncelisin. Ona ne düşündüğünü sordun mu?"

Korku göğsümün derinliklerine iniyor. Hayır, yapmadım. Reddedilmeyi kaldıramıyorum. Bir şeylerle doğrudan yüzleşmektense onları görmezden gelmeyi ve onlardan kaçınmayı tercih ederim. "Tabii ki hayır."

Lanston sırıtır, kahvesinden uzun bir yudum alır ve yavaşça nefes verir. "O özel biri, Liam. Ondan hoşlandığını biliyorum ama dikkatli ol. Zihni onun en büyük düşmanı ve aşk onunki kadar ince bir kumaş üzerinde fazla zorlayıcı olabilir."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Kumaş onunki kadar ince mi?"

"Evet, onun ruhu şifon gibi, bir sürü yırtık ve sökük var. Ruhlarımızın kumaşı ince ve yıpranmış. Nazik olmalı ve yorulmadan sevmeliyiz."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve parmaklarını birbirine geçiriyor. Yüzüne sıcak bir gülümseme yayılıyor ve o zaman onun da onu sevdiğini anlıyorum. "Onunki o kadar güzel yırtılmış ki bizim gibi kurtlar bile ona çekiliyor."

Ela gözleri uzaklara, kupasına bakıyor. Nasıl cevap vereceğimden emin değilim, vermeli miyim ondan da emin değilim.

"Her neyse, ona karşı dikkatli ol, tamam mı?" İki bardağı da alıp lavaboya koyuyor. Omuzları düşünceleriyle birlikte çöküyor.

"Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerim kısık. Dönüyor, bana tam olarak bakmıyor. "Öyle mi?"

"Ve umurumda değil. Seni seviyorum kardeşim." "Ben de seni seviyorum, dostum."

OceanofPDF.com

Wynn

KAFETERYADA TEK BAŞIMA OTURUYORUM.

Uyandığımda Liam yatakta değildi ve onu hiçbir yerde bulamadım. Şeffaf plastiğe sarılı jambonlu sandviçe bakıyorum, beklerken hevessiz bir şekilde patates cipsi paketine uzanıp bir tanesini ağzıma atıyorum.

Biri otururken yanımdaki sandalye gıcırıyor. Başımı kaldırıyorum ve Lanston'ın sıcak bakışlarıyla karşılaşıyorum. Ela gözleri yumuşak ve rahatlatıcı, gülümsemesi daha da öyle.

"Günaydın, Wynn. Nasıl uyudun?" O da en az benim kadar yorgun görünüyor. Bana kâğıt bir fincan kahve uzatıyor ve dudaklarımda kocaman bir gülümseme oluşuyor. O ve ben benzer ruhlarız.

"Sen en iyisisin. İyi uyudum, sanırım. Sen nasılsın? Liam'ı gördün mü?"

Lanston beyzbol şapkasını çıkarıp masanın üzerine koyar. Parlak açık kahverengi saçları küçük dalgalar halinde alnının üzerine mükemmel bir şekilde düşüyor.

"Evet, bu sabah benim odama uğradı. Seninkine geri dönmedi mi?" Kaşları endişeyle çatılıyor ve güvence için gözlerimi arıyor.

Başımı salladım. "Hayır, yapmadı. Sence iyi midir?"

Derin düşüncelere dalmış gibi ellerine bakıyor. Sonra tekrar ayağa kalkıyor. "Eminim çoktan şehre gitmiştir. Randevumuz birkaç saat içinde."

Yeraltı garajı beklediğimden daha temiz. Çimento çatlamamış ve pürüzsüz. Buradaki her araç, eski kurumsal işimde bir yılda kazandığımdan daha pahalı. Üzücü.

O işte ruhumu sattım ve bu bana ne kazandırdı? Daha fazla depresyon ve daha fazla kalp hapi.

Lanston siyah deri ceketini giyiyor. Keskin kokusu topraksı ve hoş. Çocuksu bir sırıtişla bana bakıyor.

"Ata biniyorsun, değil mi?" Başıyla iki siyah kasık roketini işaret ediyor. Biri benim, gümüş saplarından ve yan tarafındaki küçük, pembe kalp şeklindeki çıkartmadan anlayabiliyorum. Diğer de onun olmalı.

"Benim modelimin aynısı sende de var." Güldüm. Motosikletimi sürmeyeli uzun zaman olmuştu. Lanston siyah kaskımı koltuğun üzerinden alıp bana uzatıyor, ama ben ondan almaya çalıştığımda bırakmıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bana ayak uydurabileceğini mi sanıyorsun?"

Kaskı elinden çekip alıyorum ve gülümsüyorum. "Kimin kime ayak uydurduğunu göreceğiz."

Gülüyor ve gülüşü gözlerine kadar ulaşıyor. "Sen benim sonum olacaksın" diye mırıldanmadan önce birkaç dakika bana baktı.

Kaskılarımızı emniyete alıyoruz ve bana bir çift yedek eldiven atıyor. Onun kaskı da siyah ama ortasından beyaz bir çizgi geçiyor. Motorunu çalıştırıyor, bana takla attırıyor ve garajdan çıkıyor.

Kaskımın altından gülümsüyorum ve sersemlik tüm bedenimi kaplıyor. Uzun zamandır bu kadar heyecanlı hissetmemiştim. Motosikletim kalçalarımın arasında mırıldanıyor ve gazı köklediğimde Lanston'ın peşinden pistte yırtınırken lastiklerim gıcırıyor.

İçimden kimsenin duyamayacağı kahkahalar dökülüyor ve soğuk hava beni tamamen karşılıyor, bitkin ruhuma yeni bir hayat üflüyor.

Lanston ben onu geçene kadar garaj yolunda birkaç tur atıyor, sonra gaza basıp peşimden koşuyor. Ciyaklıyorum ve önünde kalmak için hızlanıyorum.

Bunlar etrafta dolaşmak için mükemmel yollar, uzun ve trafiksiz. Otoyola ulaştığımda sağa dönüyorum. Bakersville'e doğru gaz pedallarını kendimize doğru çekip tehlikeli seviyelere hızlanarak ilerliyoruz. Lanston gaz pedalını sonuna kadar açmış, yanımdan pervasız bir hızla geçiyor, elini kaskına götürüp bana öpücük atıyormuş gibi hareket ettiriyor.

Ukala pislik. Gülümsemekten yanaklarım acıdı.

Hayatımda onun gibi bir insana çok uzun zamandır ihtiyacım vardı. O ve Liam.

Kasabaya varıyoruz ve ana caddedeki küçük bir dükkânın önünde duruyoruz. Kaskımı çıkarıp motosikletimin koltuğuna yerleştiriyorum. Lanston motosikletinden indi ve kaskını çıkardığında bana parlak bir gülümsemeyle bakarak mırıldandı, "Kahretsin, Wynn. Lanet bir psikopat gibi sürüyorsun."

"Kapa çeneni, yanımdan yüz kilometre hızla geçen sendin!"

Kıkırdıyor ve bir kolunu omzuma doluyor. "Şimdi, şimdi, en ince ayrıntılara girmeyelim." Bu büyülü küçük masal kasabasının kaldırımında yürürken ikimiz de gülüyoruz. Buranın büyük bir turist merkezi olmamasına şaşıyorum. Her lamba direği ve dükkân vitrininde sonbahar dekoru asılı. Yapraklar, balkabakları, cadı şapkaları, saman balyaları.

Burası beni çağırıyor, biraz oturup insanları seyretmek istiyorum. Kükreyen bir ateşin yanına kıvrılmak ve yaprakların düşüşünü izleyip insanların kahkahalarını duyarken kahvemi yudumlamak. Lanston bana bakıyor ve anlamış olmalı.

"Bir kruvasan alıp oturmak ister misin? Kahvaltımızı yapmadık, değil mi?" Omzumu bırakıyor ve caddenin karşısında, bir kitapçı ile bir barın arasına sıkışmış şirin bir kafeyi işaret ediyor.

"Aklımı okudun. Yine de önce Liam'ı bulmalı mıyız? Sanırım bu onun da hoşuna gider." Liam'ı görebilmek için dükkânların etrafına bakıyorum.

Lanston iç geçiriyor ve bana kederli bir sırıtış atıyor. "Evet, tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

Bir tepenin dibine gelmeden önce bizi birkaç sokak aşağıya götürüyor. Yamaçtan yukarıya doğru kıvrılan beton merdivenleri tırmanmak için acele etmiyoruz.

Bakersville'e bakan bir gözetleme yeri.

Zirvedeki küçük park yerine ulaştığımızda, ortada beyaz bir Camaro'nun park ettiğini ve birinin kaputun üzerinde oturarak vadiye doğru baktığını görüyoruz.

"Liam mı o?" Emin olamadığım için soruyorum, çünkü adamın kapüşonu yukarı çekilmiş. "Evet," diye cıvıladı Lanston. "Bizim üzgün küçük Liam'ımız."

Göğsüm daralıyor. Neden üzgün? Harika bir gece geçirdiğimizi sanıyordum. Onu rahatsız eden bir şey mi var?

"Liam?" Arabaya doğru koşarken ona sesleniyorum. Başını çeviriyor ve ikimizi gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyor.

"Hey," diye mırıldanıyor. Gözleri günlerdir uyumamış gibi çökmüştü.

Lanston onun yanındaki kaputun üzerine oturur ve kolunu omzuna atar. "N'aber? Dövme dükkanına gitmeye hazır mısınız?" Liam her zaman yaptığı gibi arkadaşımıza omuz silkmiyor. Sadece çökmüş bir şekilde duruyor. Onu bu halde görmek kalbimden bir parça koparıyor.

"Bugün çok kaşınıyor."

"Ne yapar?" Düşünmeden söyledim. Anında kendimi aptal gibi hissederek "Oh" diye mırıldandım.

Kendine zarar vermek istiyor.

Ama... neden? Yardım edemem ama bunun dün geceyle bir ilgisi olduğunu hissediyorum. Beni sevdiğini söylediği için pişman mı? İstenmemenin acısı içimi kavuruyor.

"Benim yüzümden mi?" Ona açıkça sordum.

Lanston'ın gözleri bana doğru açılıyor ama Liam sadece ilgisiz ve acımasız gözlerle bana bakıyor.

"Evet, sanırım bir bakıma."

Gözlerim doluyor ve onları orada tutmaya çalışmak için ellerimi sıkıca yumrukluyorum.

"Neden böyle davranıyorsun? Düşündüm ki-"

"Ne gibi davranıyorsun, Wynn? Ben *hastayım*. Bazı günler yalnız kalmaya ihtiyacım oluyor, tamam mı?" diye tersliyor beni. İrkildim ve ona inanamayarak baktım. "Siz ikiniz gitmelisiniz. Bugün kendim gibi hissetmiyorum."

Lanston, Liam'ı Camaro'nun kaputundan itti. Kıcı yere çarptı ve ayağa kalkmaya zahmet etmedi.

"Siktir git, Liam. Erkek gibi davranıp özür dileyene kadar geri gelme. Arkadaşlarınla böyle konuşamazsın. *Onunla* böyle konuşamazsın. Bahanenin ne olduğu umurumda değil," diyor alçak bir sesle ve tüylerim diken diken oluyor.

Liam çenesini göğsüne yakın tutuyor, başını kaldırıp bize bakmak istemiyor.

"Hadi, Wynn. Buradan çıkalım." Lanston elimi tuttu ve beni merdivenlere doğru çekti.

Lanston'ı takip etmeden önce gözlerim Liam'da birkaç dakika oyalanıyor. Rüzgâr etrafımızdaki yaprakları karıştırıyor. Bu tepe, rüzgâr için bir çeşit cep oluşturuyor.

Güncel. Manzara nefes kesici ama içim parçalanıyor.

"Lanston?"

"Evet?"

İkimiz de gözlerimizi önümüzdeki adımlardan ayırmıyoruz. Yıkılıp ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sanırım tek başıma döneceğim. Biraz hava almak güzel olacak."

Ela gözleri bana kayıyor ve elimi sıkıyor. Geri dönüp dönmeyeceğimden emin olmadığımı söyledim. James'e bir telefon etsem bu gece uçağa atlayıp buradan gidebilirim. Ya da rastgele bir kasabaya varana kadar yoluma devam edebilirim.

Burası dışında herhangi bir yer.

"Tamam, ama önce bir şeyler atıştırmak ister misin? Bir fincan kahve içelim ve kitapçıya gidelim. Sonra, eğer hâlâ istiyorsan, tek başına dönebilirsin." Aşağıya indiğimizde duruyor ve ceketimin fermuarını biraz daha çekiyor. Lanston'ın dünyada başka hiç kimseye benzemeyen bir nezaketi var. Tarçın kokusu ve kalıcı gülümsemesi o kadar bulaşıcıdır ki, en soğuk kalp bile erir.

"Kulağa oldukça hoş geliyor." Yarım yamalak, kalbi kırık bir sırıtışla idare ediyorum. "Hangi türden hoşlanırsın?"

Bana göz kırpmıyor. "Kahramanın psikopatlar tarafından becerildiği karanlık romantizm."

Bir kahkaha patlattım ve o da geniş bir gülümseme attı. "Ben de öyle. Sen bana tavsiye verirsen ben de sana veririm."

"Anlaştık."

Wynn

KAHVE DÜKKANINDA SÜSLÜ MATCHA ÇAYINDAN BUZLU ÇAYA KADAR HER ŞEY VARDI.

ama Lanston ve ben hemen balkabağı baharatlı latte istediğimize karar verdik. Boston hakkında konuştuk. Lanston'ın hayali bir gün oraya taşınmaktı ve o bundan bahsettikçe benim de hayalim haline geldi.

Akraba ruhlar ve hepsi.

Kitapçıdan çıktığımızda ikimizin de çantasında beş kitap vardı. Birbirimiz için kitap seçmenin eğlenceli olacağını düşündü, ben de beğendiklerimi ve henüz okumadığım birkaç yeni kitabı seçtim.

Odalarımıza dönene kadar kitaplara bakmamaya yemin ettik, bu yüzden çantalarımızın ağzı bağlı ve bu bekleyiş beni öldürüyor. Benimkini bisikletimin arkasına takılı çantaya koydum. "Teşekkür ederim."

Lanston bana bakıyor ve kaskını takıyor. "Ne için?"

"Günümün berbat geçmesine izin vermediğin için. Liam beni incitti... ve ben her şeyden kaçmaya hazırdım."

Başını eğiyor ve yüzünü göremesem de dudaklarında tatlı bir gülümseme olduğunu biliyorum. "Biliyorum... ve hâlâ istiyorsan sorun değil. Sadece sana güzel bir öğleden sonra yaşatmak ve gülümsediğini görmek istedim. Bugün seninle yıllardır eğlenmediğim kadar eğlendim." Sesi savunmasız ve kalbim çarpıyor. "Yalnız mı dönüyorsun yoksa dövme dükkanına gelmek ister misin? Liam orada olabilir," diye uyarıyor ama sesi yumuşak.

İkimiz de Liam'ın altın gibi bir kalbi olduğunu biliyoruz. Benim bile anlayamadığım şeytanlarla uğraşıyor.

"Yolu göster."

Dövme dükkânı birkaç blok ötede ve Liam'ın beyaz Camaro'sunu park edilmiş halde gördüğümde midem bulanıyor.

Lanston bana sempatik bir bakış atıyor ve kolunu uzatıyor. "Eğer buradaysa, özür dilemeye hazır demektir. Onu nasıl ittiğimi gördün mü? Özür dilemeye hazır değilsen geri dönmezsin," diyor alaycı bir tavırla.

Ben de onunla birlikte umutla gülümsüyorum. Ama Liam'ın daha önce yaptığı şey yüzünden hâlâ incinmiş durumdayım.

Dükkâna girdiğimizde boş olduğunu görünce rahatladım. Birisi arkadan geri dönmemiz için sesleniyor ve Lanston rahatça yolu gösteriyor.

Buraya kaç kez geldiğini merak ediyorum. Lanston her zaman kapüşonlu sweatshirt ve uzun pantolon giyer, bu yüzden kaç tane dövmesi olduğundan bile emin değilim. Öte yandan Liam'ın vücudunu haftalardır saplantılı bir şekilde araştırıyorum. Hatırlayamayacağım bir tane bile olduğunu sanmıyorum.

Bir adam Liam'ın başına eğilirken dövme tabancası mırıldanıyor. Kulağının arkasına bir dövme yapıyor. Yüzümü buruşturuyorum. İnanılmaz derecede acı verici görünüyor ama Liam'ın yüzü kayıtsız, en azından kafasını kaldırıp ikimizi görene kadar.

Lanston kollarını kavuşturdu. "Biz olmadan mı başladı?"

Liam sırtıyor ama cevap vermiyor. Dövmeciyi rahatsız etmek istemediğimiz için beklerken oturuyoruz. Liam'ın derisini silmeden ve şeffaf bir örtü takmadan önce birkaç mürekkep darbesi daha yapıyor.

Liam'a odaklanmamaya çalışıyorum. Ona bakmaya ve bana daha önce attığı o soğuk bakışı bulmaya hazır değilim.

"Pekala Nevers, sıra sende."

Lanston ayağa kalkıyor ve Liam'la yer değiştiriyor.

Liam yanıma otururken gözlerimi kaçırıyorum ve kitapçı ve kahve dükkânı dışında bu öğleden sonrayla ilgili hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum.

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve ben yarı ağlamak yarı da ona pislik olduğu için çıkışmak üzereyim. Ama başımı çevirip gözlerimiz buluştuğunda, özür dileyen bir sırtışı ve yorgun gözleri var.

"Daha önce olanlar için özür dilerim, Wynn."

İçgüdülerim onu hemen affetmemi ve bir daha bu konu hakkında konuşmamamı söylüyor.

Ama söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor, ben de sözünü kesmiyorum.

"Biraz kendimi kaybettim. Şimdi çok daha netim... Sana öyle baktığım ve söylediklerim için özür dilerim." Gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmıyor.

"Özür dilediğin için teşekkürler," diyorum gönülsüzce. Hâlâ acıyor ve kalbinin nerede yattığı konusunda kafam karışık.

Lanston dövmesini yaptırırken yaklaşık on beş dakika sessizce oturuyoruz. Kolunun iç tarafında, dirsek kıvrımının hemen üzerinde bir Roma rakamı III. Orada zaten iki rakamı vardı.

Dövmeciyle konuşmayı bitirip parasını ödüyorlar. Kapıdan çıktığımızda, gecenin geri kalanında uyuyabilirmişim gibi hissediyorum.

Liam önümde yürüyor ve dövmesinin Lanston'ınkiyle aynı şekilde değiştiğini görüyorum. İki yerine bir üç.

"Bana üç numaranın ne olduğunu söyleyecek misiniz?" Her birine bakarak soruyorum.

"Yarışsak ve bizi yenersen sana söylesek nasıl olur?" Lanston bana hınzırca gülümsüyor.

Liam motoru çalıştırır ve güler. "Sanki Coldfox *bizi* bir yarışta yenebilirmiş gibi."

"Sizinle paspas yapacağım." Kaskımı taktım ve havalandım.

Lanston göğsünün derinliklerinde bir kahkaha atarak bir şeyler bağılıyor ve Liam motorunu çalıştırıp Camaro'suyla peşimden geliyor.

Otoyolda sorumsuzca hızlı gidiyoruz ve üçümüz de ceza yiyoruz. Polis memuru bizi azarlarken kalemini Lanston'ın kaskına bile vuruyor, o kadar sinirli ki.

Polis uzaklaştığında ve başka bir aracın gelmediğinden emin olduğumuzda, tekrar yola çıkıyoruz. O kadar çok gülüyorum ki gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor. Lanston'ın da motorlarımızın gürültüsü altında güldüğünü biliyorum. Liam için bir şey söyleyemem çünkü o bizden çok önde.

Tanrı'nın lütfuyla garaja sağ salim varıyoruz ve belirlenen yerlere park ediyoruz. Liam'ın beyaz Camaro'su karşımızda boş bir şekilde park edilmişti,

ama motor hala çıtır çıtır sesler çıkarıyor, yani en azından tozun içinde çok geride değildik.

"O polis aslında bizi oldukça kolay bıraktı." Lanston hız cezasını tekrar okuduktan sonra cebine soktu. "Yine de pisliğin teki."

"Bizi tutuklayabilirdi," diye mırıldanıyorum kitap çantamı bavuldan çıkarırken. "O bir *aziz*."

"Sırf o güzel gözlerini ona diktiğin için! Sen olmasaydın beni ve Liam'ı asfalta kelepçeleyecekti." Lanston iki bileğini de arkasına koyarken üzgün numarası yapıyor.

Kaskımı ona doğru fırlatıyorum ve ellerini kaskı yakalayacak kadar hızlı hareket ettiremiyor. "Bir şey değil." Sırıyorum ve kitap çantamla merdivenlere doğru koşuyorum.

"Hayır, yapamazsın!" diye arkamdan bağılıyor ama ben çoktan köşeyi dönüp iki adım atmaya başlamıştım bile. Birinci kata ulaştığımda kapıyı iterek açıyorum ve birine çarpıyorum.

Kitaplarım plastik poşetten kurtuluyor ve yere saçılıyor. Nefesim kesiliyor ve Tanrı'ya dua ediyorum, az önce yaşlı resepsiyonistimiz Bayan Abett'i ezmedim diye, ama neyse ki sadece Liam'ı ezmişim.

Başını ovuşturuyor ve gülüyor. "Tanrım, oraya geliyordum çünkü siz ikiniz çok uzun sürüyordunuz. Bir kaza falan geçirdiğinizi sandım-"

Lanston arkamızdaki kapıdan içeri dalıyor, ayağıma takılıyor ve inleyerek Liam'ın yanına düşüyor.

Üçümüz de aptallar gibi yere yayılmıştık.

"Ayaklarına mı kapanıyorsun?" Lanston, Liam'ın koluna zayıf bir yumruk atarak şaka yapar.

"Liam? Sürünüyor musun?" Gözlerimi devirip ayağa kalkıyorum ve pantolonumu fırçalıyorum. Lanston ayağa kalktı ve gözleri büyüdü, çılgınca bana ve sonra tekrar yere baktı.

Kaşlarımı kaldırıp ağzımı *Ne?* Ama artık çok geç.

Liam kitaplardan birini eline alıyor ve kapağını gördüğümde ruhum bedenimi terk ediyor. Neredeyse çıplak iki insan resmedilmişti ve sarılmıyorlardı.

"Aman Tanrım." Geri kalanları almak için acele ediyorum ve hepsini almak için çabalarken Lanston bana gülmekten kendini alamıyor.

Liam suçlu suçlu gülümsüyor ve elindeki kitabı bana uzatıyor. "Gerçekten de Lanston'ın senin okuman için kitap seçmesine izin mi veriyorsun?" Çenem düşüyor ve Lanston daha sert gülüyor.

"Nereden biliyorsun?" Hepsi ilkin benzeyen diğerkitaplara bakarken söylüyorum. Yanaklarım dün gece duşta sevişirken yakalandığımız zamanki kadar sıcak.

"Çünkü aynı ahmak tarafından hediye edilen aynı kitap bende de var."

Lanston omuz silkiyor, hâlâ gülmesini engellemeye çalışıyor. "Bu iyi bir kitap, tamam mı? Susturulamam."

Üçümüz de kahkahalarla patlamadan önce karışık ifadelerle birbirimize bakıyoruz. Kitaplarımızı topluyoruz ve Liam çantamı odamıza kadar taşımakta ısrar ediyor.

Lanston bize katılıyor ve plastik torbasını çözerken yatağıma oturuyor. Şapkasını yastığımın üzerine atıyor ve yığını aramıza koyuyor. Liam yatağına uzanmış, ne seçtiğimi görmek için beklerken eğlenerek başını yukarı kaldırıyor.

"Nedir bunlar?" Lanston kaşlarını çatarak birkaç sayfayı çevirdi ve bazılarının arkasını ilgiyle okudu.

"Cinayet gizemi ve karanlık romantizm. Sizi *bütün* gece ayakta tutacaklar. Bundan sonra zar zor uyuyabildim." Ona kapağında kurukafa olan bir tane uzatıyorum ve gözleri dehşetle doluyor.

"Wynn, gizemli cinayetlerden nefret ederim." Lanston inliyor ve benim için seçtiği yığını almak için arkasına yaslanıyor.

"Ve *bunları* sevmem mi gerekiyor?"

"Sadece dene."

"Ben de sana," diyorum sivri bir bakışla. Liam şeytanca sırıtıyor. Çok geç saatlere kadar oturuyoruz.

Uzun zamandır böyle bir gece geçirmemiştim. Sonunda benim gibi insanları bulmak için neden bir rehabilitasyon enstitüsüne gelmem gerekti? Benimle aynı şekilde acı çeken ve anlayan insanlar. Her şeyden çok değer verdiğim insanlar.

Liam bir film öneriyor ve bir gerilim filmi açıyor. Tam bir çocuk gibi davranıyoruz ve hep birlikte oturabilmek için tüm yastık ve battaniyeleri bir yatağın üzerine atıyoruz. Lanston odasından kağıt bardakta patlamış mısır ve kahve getirirken ben de bir paket cips almak için mutfağı gizlice giriyorum.

Film oynamaya başladığında, ikisinin arasında oturuyor ve o kadar kolay gülümsüyorum ki sanki bir rüyadaymışım gibi geliyor. Mutlu olmak gerçekten bu kadar basit olabilir mi? Öyle olmasını umuyorum. Bunu sonsuza dek istiyorum.

Lanston olması gerekenden çok daha fazla yaklaşıyor ama sanırım korku filmlerinden oldukça korkuyor. Yüzünü ellerinin altına sakladığını görmek çok sevimli.

Öte yandan, Liam ve ben aynı fikirdeyiz. Gözlerimiz fal taşı gibi açık ve her korkutucu ve kanlı sahnede gülümsüyoruz. Beni dürtüyor ve Lanston'a doğru başını sallıyor. Başını battaniyeyle tamamen örttüğünü görüyorum.

"Seni tavuk." Onu korkutmak için yanından tutuyorum ve bir çığlık atıyor. "Çok zalimsin!" diye şaka yapıyor ve gülerek kucağıma düşüyor.

Liam gülmekten kırılıyor ve muhteşem gülümsemesini gizlemek için ağzını kapatıyor. "Dostum, bu sadece bir film. Bunların hiçbirisi gerçek değil."

"*Gerçek bir hikâyeden uyarlandığı* yazıyor." Lanston DVD kutusunu buldu ve görmemiz için havaya kaldırdı. *Gerçekten de* öyle yazıyor. Ama çoğu filmde böyle bir şey yazmıyor mu?

Yirmili yaşlarınızın ortasındaiken, kahve iki türlüdür. Ya gecenin tüm saatlerinde vızıldarsınız ya da bir saat boyunca aşırı miktarda enerjiniz olur ve sonra çöker gidersiniz.

Liam tamamen uyanıkken, Lanston omzuma yaslanmış, tamamen kendinden geçmiş durumda. Başka bir film koyuyor ve telefonunu kontrol ediyor, başka bir mesaja kaşlarını çatıyor - tahminimce annesi.

"Umarım sen de slasher filmlerini seviyorsundur." Bana yaklaşırken gülümsüyor. Gözleri Lanston'ın omzuma yaslanmış başının üzerinde ama yine de neşeli havasını koruyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Ben onlar için yaşıyorum."

Sırtışı büyüyor ve oynat tuşuna basıyor. Lanston devrilip yastığının üzerine uzanmadan önce yaklaşık on dakika boyunca sessizce izliyoruz.

Liam alaycı bir tonla, "O tam bir aptal," diyor.

"Bugün beni gerçekten korkuttun... Sana neler olduğunu bilmiyordum ve Lanston da endişelendi. Sahip olduğumuz tek şey sensin Liam."

Mavi gözlerini elime indirdi ve mırıldandı: "Aklım başımdan gitti... Hayatındaki en yakın iki insanın ölmek istemesinin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Gözlerim anında yanıyor. Kötü niyetli olmadığını biliyorum ama bunu yüksek sesle duymak korkunç. Gerçek dayanılmaz.

"Bu yüzden buradayız, değil mi? İyileşmek için." Elimi yanağına sürüyorum ve gözlerimle buluşması için onu teşvik etmeye çalışıyorum ama yapmıyor.

"Peki ya iyileşmezsen, Wynn? Ya-" Çenesi gerilir. "Ya ikinizi kurtaramazsam? O zaman ne olacak? Her gün uyandığında burada olacağımı biliyorsun. Ama siz ikinizle... Kalbimi korumak zorundayım çünkü yarın burada olup olmayacağınızı bilmiyorum."

Göğsüm ağırlı bir düğüm halinde kıvrılıyor.

Bunların hiçbirini Liam'ın bakış açısından düşünmemiştim.

Lanston ağır ağır uyuyor, filmdeki kurban çılgılık atana kadar aramızdaki tek ses onun yumuşak horultuları. Ya yarın uyandığımda Lanston'ın intihar ederek öldüğünü öğrenseydim? Bu dünyadaki en kötü duygu. O kadar acı verici ki düşünemiyorum bile.

Nefret ediyorum.

Ama üçümüz birbirimize çarpmadan önce de böyleydik, değil mi?

"Benim ya da Lanston'ın düzeldiğini söylemiyorum." Açık kahverengi saçlarını Lanston'ın alnından çekiyorum ve Liam'a bakmadan önce dudaklarındaki tatlı gülümsemeye hayran kalıyorum. Kalbinin en karanlık kısımlarını çekiştiren bir acıyla bana bakıyor. "Ama ben artık hastanede tesadüfen bulduğun o kırık dökük insan değilim. Ve Lanston da onu duşta kurtardığın zamanki kayıp adam değil. Kimyamız değişti. Ve bunun sebebi hepimizin burada tanışmış olması. Harlow berbat olsa da, her şeyden çok değer verdiğim iki insanla burada tanıştım."

Gözleri yumuşar ve dudaklarından rahatlamış bir nefes geçer.

"Tedavimizin *Nevers* adında gizli bir bileşeni olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Gülüyorum ve Liam'a yaklaşıp başımı omzuna yaslayarak şöyle diyorum: "Evet, sanırım öyleyim. *Nevers*, *Coldfox* ve *Waters*." Parmaklarını soluk pembe saçlarımdan arasından geçirirken gözlerimi kapatıyorum. Çok sıcak ve dokunuşu kalbimin çarpmasına neden oluyor.

"Seni sevdiğini biliyorsun, değil mi?"

Yanaklarım kızardı. Bir şey söylemiyorum. Ne söyleyebilirdim ki? Biliyorum... Nasıl söylemem?

"Benim de istediğimi biliyorsun." Gözleri benimkileri arıyor, dudaklarımdan söylemeyi reddettiği cevapları arıyor. Mükemmel bir dünyada, üçümüz her şeye rağmen en iyi hayatlarımızı yaşıyor olurduk. Ama gerçek bu, elbette benim seçim yapmamı istiyor.

Kalbimin nerede olduğunu bilmek istiyor, gerçekten. Bu bir soru bile değil.

"Liam," diye başını eğiyorum ve onu öpmek için kendime çekiyorum. Dudakları yumuşak ve elini boynumun arkasına doladığında tüm varlığım onunla birleşiyor. Sadece bir anlığına öpüşüyoruz ama bu, bir uçurumdan atlarken ya da bir dağın tepesinde çılgılık atarken aldığınız mükemmel, sonsuz kalp çarpıntısı adrenalini gibi hissettiriyor. İsteyebileceğim tek kişi o. "İkinizi de tamamen seviyorum, ama farklı şekillerde. Sadece *seni seviyorum*."

Liam başparmağını alt dudağımda gezdiriyor ve şöyle diyor: "Dövme üçümüz için. Daha önce sadece ben ve Lanston'dı ama sen de iyileşmemizin bir parçasısın, bu yüzden seni de eklemeye karar verdik."

Yavaşça nefes alıyorum ve Lanston'ın kolundan Liam'ın kulağının arkasındaki deriye bakıyorum.

Onlar için gerçekten bu kadar çok şey ifade edebildim mi?

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, Wynn. *Hiçbir şey.*"

OceanofPDF.com

Liam

WYNN PIYANONUN SOĞUK TUŞLARINA BAKIYOR.

Pazar sabahı ve Lanston'ın bize getirdiği kahveyi yudumluyoruz. Kanepede kamburunu çıkarmış oturuyor, cumbalı pencereden kasvetli manzaraya bakıyor. Yağmur sabahın erken saatlerinden beri durmamıştı.

Wynn'in dün gece uykuya dalmadan önce beni nasıl tatlı tatlı öptüğünü düşünürken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Kabulünden sonra pek konuşmadık. Konuşmamıza da gerek yoktu. Kollarımda kıvrılıp korku filmi izlerken uykuya dalması beni çok mutlu etti.

Uyurken çok huzurlu görünüyor.

Hiç de şimdiki gibi görünmüyor. Gözleri acı çekiyor, çenesi söndürmeyi reddettiği uzak bir yarayla dolu.

"Pekala, bana bir kez daha göster."

İç geçiriyor ve parmaklarını tekrar yerine yerleştiriyor, sanki bu duruşu hatırlaması için dövülmüş gibi parmaklarını her tuşa mükemmel bir şekilde geriyor.

"Bekle, dur." Ellerimi alt bölümdeki tuşlara doğru kaldırıyorum ve ona rahat bir pozisyon gösteriyorum. "Şöyle deneyin. Çalma rahat ve doğal olmalı. Müziğin ruhunuzdan, varlığınızın her zerresinden akmasına izin verin ve sonra parmaklarınızın tuşların üzerinde kaymasına izin verin." Tuşlara hafifçe vuruyorum ve piyanodan yankılanan müzik hafif ve kasvetli.

"Onu dinle, Wynn. Tuşlara ne kadar sert vurduğundan içindeki şeytanları duyabiliyorum. Liam çaldığında içim gıdıklanıyor." Lanston sırtıyor, bir yastığın üzerine eğiliyor ve kahvesini onsuz ölecekmiş gibi geri atıyor.

Wynn inliyor ve ellerini tekrar anahtarların üzerine koymadan önce birkaç kez sallıyor. Hala gergin. Bu düşündüğümde daha zor olabilir.

"Ellerim seninkiler kadar büyük olmadığı için benim için o kadar kolay değil. İhtiyacım olan anahtarlara ulaşamıyorum."

Yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Tamam, şunu deneyelim. Normalde çaldığınız gibi çalın ve ben birkaç oktav daha alçaktan çalacağım. Sesin havadarlığına uymaya çalışın ve hayal gücünüzün devreye girmesine izin vermekten korkmayın. Eğer birkaç tuş eklemek isterseniz, ekleyin. Eğer çuvallarsanız, kimin umurunda."

Açık kahverengi gözleri başını sallamadan önce kararsızca benimkilerle buluşuyor.

Ben çalmaya başladım ve bir mısradan sonra o da katıldı. İlk başta biraz sertti. Tuşlara hala çok sert basıyor ve her vuruşu mükemmel yapmaya kararlı.

Pekala, falsolu top zamanı.

Her akorun sonuna birkaç nota ekliyorum ve gözleri parlıyor. "Bu değil-"

"Şşş, müziği hisset, Wynn." Sırtıyorum ve bu güzel melodinin sesinin beni ele geçirmesine izin vermek için gözlerimi kapatıyorum. "For the Damaged Coda," ne şaheser ama. Bu melodiye sadece bu an için ne kadar çalıştığımı itiraf etmekten utanıyorum.

Bir dize daha bildiği şekilde çalışıyor ve sonra büyülü bir şey oluyor.

Akorları normalde çaldığından bir oktav daha yüksek ve her dizeyi biraz doğaçlama ile süslüyor. Ses çok değerli ve ilk kez gerçekten onun ruhunun şarkısını duyduğumu hissediyorum.

Parmaklarım tuşların üzerinde dans etmeye devam ederken gözlerim yavaşça açılıyor. Cumbalı pencerelerin camlarına yağmur damlaları serpiştirilmiş. Bulutlar ormanın içinde alçak ve ağır, çam ağaçlarının uçları sadece tepelerinden görünüyor.

"Vay anasını," diye mırıldandı Lanston, sonra koltuktan kalkıp arkamızda durduğunu duydum.

Şarkı sona ererken ellerim yavaşlıyor ve kucağıma düşmelerine izin veriyorum. Wynn şarkıyı bitiriyor ve sonra yanakları kıpkırmızı olmuş bir şekilde bana bakıyor.

kalbim daha hızlı atıyordu.

"İşte bizim Wynn." Pembe saçlarını kulağının arkasına süpürüyorum, ama umduğum gibi gülümsemek yerine dudakları titreyerek kaşlarını çatıyor. Anahtarların üzerine dökülmelerine izin vermeden önce gözlerinde büyük yaşlar birikiyor.

Lanston benimle endişeli bir bakış paylaşıyor ama sonra mırıldanıyor: "Oynamayı neden sevdiğimi hatırlamama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Parmaklarım huzursuzca dizlerime doğru kıvrılıyor. Kaşıntı dünden beri yok ve bu beni rahatsız ediyor.

Ama onun ağırlıksız gülümsemesi bu yeni rahatsızlığı çok hoş karşılıyor.

OceanofPDF.com

2W

Wynn

LIAM VE LANSTON İLE TEMBEL ÖĞLEDEN SONRALARI VE AKŞAMLARI HAYATI rahat hissediyorum.

Buradan ayrıldığımızda ne olacağını merak ediyorum. Kaçınılmaz olarak tekrar hastalanana kadar birbirimizden kopacak ve hayatlarımıza devam mı edeceğiz? Yoksa iç içe kalıp aklımız başımızda mı kalacak?

Merak ediyorum.

Jericho bugün özellikle rahat görünüyor. Sonbahar Festivali'ne kadar bütün hafta huysuz ve stresliydi.

"Herkes hazır mı? Eşlerinizle birlikte güney otoparkında buluşun. Saat altıya kadar tam sayıma ihtiyacım var, o yüzden geç kalmayın," diye tersliyor danışman, ama gerçekten heyecanlı görünüyor.

"Kahretsin Jericho, bu akşam bir randevun falan mı var?" Liam, danışmanımızın işiyle gerçekten ilgileniyormuş gibi kaşlarını kaldırarak şaka yapıyor.

"Bu seni ilgilendirmez," diye yanıtlıyor Jericho başını panosundan kaldırmadan, ama yanaklarında beliren kızarıklığı fark etmiyorum.

Lanston kolunu omzuma atıyor ve beni kendine çekiyor. Kocaman bir gülümsemesi ve gözlerinde bir parıltı var. "Yine kasabaya kadar yarışacak mıyız?"

Liam ona pis bir bakış atarak homurdanır: "Wynn benim ortağım. Yelina ile gitmiyor musun?"

Lanston inleyip ellerini boynundan aşağı kaydırmadan önce beyzbol şapkasıyla oynar. "Evet, yine de bundan kurtulabileceğimi umuyordum."

Omzunu ittim. "Bu korkunç."

"Bazen tam bir sürtük oluyor." Gözlerimi kaçırıyor.

Liam da onu şakacı bir şekilde itiyor. "Sen bir pislüksin. İnsan avına çıkmadan önce git onunla tanış."

Lanston omuzlarını düşürür, yenilgi ve korku ruhunu gözle görülür biçimde aşağı çeker.

"Liam ve ben de orada olacağız. Zaten hep birlikte takılacağız," diyorum ona.

Ela gözleri benimkilere dikiliyor. "Bana bir dans sözü verir misin?" Gülümsüyorum ve serçe parmağımı uzatıyorum. "Söz veriyorum."

Liam suratını asar ve homurdanır, "Bir dans. Gerisi benim."

Bu Lanston'ın ruh halini hafifletmeye yeter. O yakışıklı gülümseme dudaklarına geri döner ve Yelina ile buluşmak üzere malikâneye geri döner.

Liam elimi tutuyor ve beni garaja doğru çekiyor. Kapının şifresini giriyor ve bana dönüp baktığında kalbim yerinden fırlıyor. Mavi gözleri bugün parlak ve ağırlıksız. "Sen de arabalarla hızlı gitmeyi seviyor musun, yoksa sadece motosikletlerle mi?" Arabasının anahtarlarını işaret parmağının etrafında sallıyor ve meraklı bir kaş kaldırıyor. Benimle alay ediyor.

Omuz silktim. "Bırak ben süreyim, sen de öğrenirsin." "Evet, doğru."

Kilidi açıp bana yolcu kapısını açarken Camaro'nun ışıkları yanıp sönüyor.

"Korkuyor musun Waters?" Yanından geçip yerime otururken elimle yanağını okşuyorum.

Kıkırdıyor ve başını eğiyor. "Hayır. Ama olacaksın, günışığım."

Aman Tanrım.

Korkuyorum.

Liam yüzünde daha önce hiç görmediğim manyakça bir sırıtışla şarkıyı çalıyor. Müziğin sesini yükseltiyor ve LSD'den "Thunderclouds "u çalıyor. Bana bakıyor, o adrenalin pompalayan enerji gözlerini dolduruyor ve bir hız yarışçısı gibi otoyola dönüş yaptığında ciyaklıyorum. Motor kükrüyor ve tekerlekler asfaltta çılglık atıyor.

"Liam!"

Müziğin üzerinde gülerek bağıyor, "Hızlı gitmeyi sevdiğini sanıyordum?" "Sen tam bir psikopat gibi sürerken değil!" Yapıştım umutsuzca kapının üstündeki tutamağa. Liam'ın sırtışı daha da artıyor ve sonunda uygun bir hıza yavaşlıyor. Derin bir nefes alıyorum ama kalbim hâlâ göğsümün içinde hızla çarpıyor.

Korkunun verdiği coşku hala damarlarımda dolaşıyor. Kafayı bulmak için güzel bir duygu.

"Pekâlâ, seni korkuttuğum için özür dilerim." Elini kalçamın üzerinde gezdiriyor ve diğer elini direksiyonda rahat bir şekilde tutuyor. "Yine de oldukça eğlenceliydi, değil mi?" Mavi gözleri önümdeki yolda sabit duruyor ve bu anda onu incelemekten kendimi alamıyorum. O mükemmel, kalp durdurucu. Batan güneş keskin yüz hatlarını ortaya çıkarıyor ve boynundaki ve bileklerindeki dövmeler bu gece giydiği koyu gri kazağın aksine göze çarpıyor. Siyah yüzükleri parlıyor ve bana kendi yüzüklerimi hatırlatıyor. Başparmağım işaret parmağımdaki mat yüzüğün üzerinde geziniyor. Lanston dışında, Liam bana yaşadığımı hissettiren tek kişi.

"Evet, öyleydi." Eğildim ve yanağından öptüm.

Bakersville o kadar kalabalık ki Jericho ve diğerlerinin bulunduğu buluşma noktasından birkaç blok öteye park etmek zorunda kalıyoruz. Balkabağı baharatı, tarçın, yeni dökülmüş yapraklar ve kahve kokuları havayı dolduruyor. En sevdiğim şeylerin hepsi bir arada ve havadaki keskin serinlik her şeyi daha da rahatlatıyor.

Liam başımın döndüğünü fark ediyor ve sırtıyor. "Bu kadar mı sonbahar kızı oldun?"

"Sen de sevmiyor musun?"

"Evet, seviyorum. Ama senin daha çok sevdiğini görmek hoşuma gidiyor."

Yanaklarım ısınıyor ve caddeden toplanma alanına doğru yürürken ellerimi siyah kazağımın ceplerine sokuyorum. Liam'ın kolu bana sarılmış ve hayali bir an için bu bir randevu gibi hissettiriyor. Mutlu, gülümseme ve sevgi dolu.

"İşte buradasınız." Jericho elindeki panoya bir şeyler işaretliyor. Lamba direkleri ve ana caddedeki binaları birbirine bağlayan asılı ışıklar yanar.

Gece aktiviteleri için çok hevesliyim. Geçen hafta sonu dövmeler için dışarı çıkmak eğlenceliydi. Seanslardan, dedikodulardan ve Harlow'da saklı kalan sırlardan uzaklaşmak için bu ertelemeyi kullanabiliriz. Liam'ı kayıp insanlar konusunda rahatsız etmeyi uzun zamandır bıraktım. Crosby'nin Harlow'da olduğunu öğrendikten sonra

Bir şekilde onlarla bağlantılı olduğu için bodrumda bırakmanın en iyisi olduğunu düşündüm, yine de onları sık sık düşünüyorum.

Lanston ve Yelina yolun karşısından bizi fark etti. Onlarla trafiğe kapalı caddenin ortasında buluşuyoruz. Lanston her zamanki gibi beyzbol şapkasını ve siyah deri montunu giymiş. Yelina biz yürürken kaşlarını çatıyor ve kollarını kavuşturuyor. Hımbıl bordo kazağı, siyah skinny jean'ile birlikte çok güzel görünüyor.

"Hey, yolculuk nasıldı?" Liam, Lanston'ın sırtını sıvazlıyor.

"Korkunç." Yelina kaşlarını çatarak çantasından dudak parlatıcısını çıkarıyor ve dudaklarını taze bir kırmızı tabakayla kaplıyor.

Lanston'ın yüzü histerik. Kaşları birbirine o kadar yakın ki sanki tek kaşı varmış gibi görünüyor ve kaşlarını çatışı, sikine yumruk yemiş bir adamınki gibi.

"Ne oldu lan?" diye sorduğumda sesimdeki kahkahayı tutamıyorum.

"Yelina bir kuştan kaçmak için yoldan çıktı ve doğruca mısır tarlasına girdi. Artık ruhumda mısır kabukları var ve tüm bu çile hayatımdan *en az* on yıl götürdü." Lanston dramatik bir şekilde omuzlarını çökertti ve sanki onu Yelina'dan koruyacakmışım gibi arkamda durmaya başladı.

"Labirent mısır tarlası mı? Aman Tanrım, kimseye çarpmadığın için şanslısın!" Dönüp Lanston'ı yakalamaya çalışıyorum ama o arkamda daireler çizmeye devam ediyor.

Erkekler.

Yelina bizimle alay ediyor. "Eğer *arkadaşın* motosiklet yerine araba kullansaydı, tüm bunlardan kaçınabilirdik."

"Sana kaskımı ödünç verirdim," diye mırıldanıyorum ve o gözlerini Ben.

"Hadi çocuklar, yeniden toplanalım ve bu gece eğlenelim." Liam atıyor Kollarını bana ve Lanston'a dolayarak bizi Jericho'ya doğru yönlendiriyor. Yelina önümüzde yürüyor ve bana attığı soğuk bakışları kaçırıyorum.

"Bu gece ikinizle kalabilir miyim? O berbat." Lanston suratını asar ama Liam onu görmezden gelir.

Gece havasının beni sakinleştiren bir yönü var. Jericho herkese kolaylıkla emir veriyor; otoriter olmak için doğmuş ve sonuçlarla büyüyor. Siyah masa örtüleri ve mumlarla donatılmış ayaklı bar masalarının kurulmasına yardım ediyoruz. Daha fazla insan gelmeye başladı, ki bu mümkün görünmüyordu, ama sanırım bu festival bu ücra yer için popüler sayılır. Görünüşe göre, her yerden insanlar sadece bunu deneyimlemek için geliyor.

Ben gecenin programını içeren broşürleri dağıtıyorum ve Liam da yetişkinlere alkol bilekliği veriyor.

Ona bakmamak elde değil. Koyu gri kazağı dövmelelerinin çoğunu gizliyor ama yine de bazılarının bileklerine kadar uzandığını görebiliyorum. Başparmağına ve orta parmağına taktığı oniks yüzükler kehribar ışığında çok güzel görünüyor. Gözlerini benimkilere dikeyor ve her zaman yaptığım gibi gözlerimi kaçırmak yerine bakışlarını tutuyorum.

"Eğleniyor musun?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum ve *"Sanırım öyle"* diye cevap veriyorum.

Burada hayat o kadar da kötü değil. Şehirden ve karmaşadan uzak bir yer. Sanırım böyle bir yerde yaşasaydım mutlu olabilirdim. Kendimi doğanın içinde bulabilir ve uğultulu dünyanın gerçekçi olmayan standartlarından uzaklaşabilirdim.

Ben böyle bir hayat için yaratılmışım.

Ve bu sorun değil. Küçük ve saklı olmakta sorun yok. Çoğu mücevher öyledir.

Kendini onaylama.

Jericho ellerini çırpıyor ve grubumuz onun etrafında toplanıyor. Taze birasını başının üzerine kaldırıyor. "Bu gece harika iş çıkardınız millet. Şimdi gidin festivalin tadını çıkarın ve ortaklarınızdan ayrılmayın. Gece yarısı dönmeden önce sayım yapacağım. Eğer o saatten önce ayrılmak isterseniz, gelip beni bulmanız gerekecek ve ben de sizi işaretleyeceğim."

Lanston ve Yelina bize doğru geliyorlar. En azından biraz neşelenmiş gibi görünüyorlar. Yelina'nın Lanston'la neden ilgilenmediğinden emin değilim. Yakışıklı, komik ve çekici biri. Belki de sadece kara düşünceli, siyah saçlı erkeklerden hoşlanıyordur.

Hepimiz öyle değil miyiz?

"Sonbahar dansı yirmi dakika içinde başlıyor, siz önce gece pazarına gidip neler varmış bir bakmak ister misiniz?" Liam sordu. Yelina ve ben anında aydınlandık.

O kadar da kötü değil; sanırım sadece üçümüz çok yakın olduğumuz için kendini dışlanmış hissediyor. Bir iyi niyet göstergesi olarak onunla kollarımı birleştiriyorum ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Bir şey söylemiyor ama dudaklarından rahatlamış ve minnettar bir gülümseme geçiyor.

"Haydi çocuklar!" Sarı saçlarını savuruyor ve beni kardeşmişiz gibi kendine çekiyor. "Wynn ve benim çantalarımızı tutacak birine ihtiyacımız olacak."

Liam ve Lanston, Yelina'ya olan ani sıcaklığım karşısında şaşkın görünüyorlar. Ama hemen silkiniyorlar ve gözlerinde heyecan pırıltılarıyla arkamızdan geliyorlar.

Gece pazarı harikadır.

Küçük stantlar cadde boyunca sıralanıyor. Ahşap stantların üzerinde turuncu, sarı ve kahverengi pankartlar asılı ve tepedeki peri ışıkları binaların tuğlalarını kızartacak kadar ışık saçıyor. Müzisyenler içten şarkılarını çalıyor ve insanların kahkahalarının sıcaklığı soğuk kalbimi eritiyor.

Kasabanın en tatlı yaşlı kadınları tarafından örülen el yapımı takılara, tabloları, kazaklara ve battaniyelere bakarken göğsüm nostaljik duygularla kıvrılıyor. Ama en sevdiğim stand, kurutulmuş çiçek demetleri satan stand. Yelina hemen ilgisini kaybediyor ve Lanston'ı da yanına alarak çantalara bakmaya gidiyor.

Liam kurutulmuş bebek nefesi demetlerinin etrafında oyalanıyor. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, daha önce kurutulmuş buketler gördüğünü sanmıyorum. Şakayıklar her zaman favorim olmuştur. Soluk renklerini çok değerli bir şekilde koruyorlar.

"Bunları neden bu kadar çok seviyorsun?" Liam göğsünü sırtıma bastırarak soruyor ve omurgamda bir sıcaklık yaratıyor.

"Biraz ürkütücü, değil mi?" Kuru yapraklardan birini okşarken söylüyorum. "Sanırım bir zamanlar yaşarken bu kadar güzel olan bir şeyin ölünce de aynı güzellikte, hatta daha da güzel olduğunu görmek beni mutlu ettiği için. Sonsuza kadar güzel."

"Haklısın. Bu çok ürkütücü." Ona bakmak için dönüyorum ve çenemi soğuk parmaklarının arasında hafifçe yakalıyor. "Ama zihnin bu kadar karanlık, sevimli, kötücül bir şey olmasaydı Wynn Coldfox olmazdın."

Wynn

LIAM WATERS.

Gerçekte kim o? Tüm bunların dışında. Geçmişiyle ilgili çok az şeyden bahsetti. Kurumsal işler, üniversite, parçalanmış ailesi. Ama *iyileştikten* sonra kim oluyoruz?

Artık kendimi bile tanımıyorum.

Ama kendimle yeniden tanışma fikrine alıştım.

-En içteki düşüncelerimi dinlemek ve hasarlı ve çürük parçamla ilgilenmek.

Liam bir demet şakayık ve bebek nefesini arabasına taşıyor. Birlikte trajik bir şekilde çekici görünüyorlar. Bu çift için ısrar etti. Ölü çiçeklere olan hastalıklı sevgimin onu da büyülemesine sevindim.

Birlikte güzel şeyler yapıyoruz.

"Bu gece onları taşıyabilirdim. Arabaya kadar yürümemize gerek yoktu." Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor. Birkaç blok ötede ve sonbahar dansı birkaç dakika içinde başlayacak.

"Hayır, bunları tutarak dans edemezsin. Labirenti de unutma. Seni tanıyorum, birkaç saniye içinde ezilirler," diyor yolcu kapısını açıp buketi arka koltuğa fırlatırken umursamazca.

Beni geçip bakıyor ve gözleri büyüyor. Yolcu koltuğuna oturuyor ve kapıyı kapatıp arabasını kilitlemeden önce beni kucağına çekiyor. Zorlu nefes alışları içime korku salıyor.

"Sorun nedir?" Pencereden dışarı bakmak için başımı sallıyorum.

Yalnız bir adam kaldırımında yavaşça yürüyor. Beyzbol şapkası ve siyah bir palto giyiyor. İlk başta Lanston olduğunu düşünüyorum ama şapka çok koyu ve sokak lambasının loş ıřđı altında adamın saçlarının sarı olduğunu görüyorum. Özellikle korkutucu bir şey değil, ama sonra Lanston'ın bana Crosby hakkında anlattıklarını hatırlıyorum.

Adam kendi içine bakarak kaldırımında ilerlemeye devam ediyor ve Liam'ın omuzları gevşiyor. Beni göğsüne yakın tutuyor ve başını eğip kokumu içine çekerken kazağımı yumrukluyor. Aramızdaki sıcaklık kalbimi kavuruyor. Korku kaybolurken, elini gevşetiyor.

"Sen iyi misin?" Geri çekilip mavi gözlerine bakarak soruyorum. "Pek sayılmaz," diye itiraf ediyor ve dudaklarıma bakıyor. "Wynn, bilmiyorum eğer benim yanımda g vendeysen." Elini saçlarımın arasına sokuyor ve alnını alnıma bastırıyor.

Kalbim hızla atıyor, dudaklarının dudaklarıma değmesiyle zihnim bulanıklaşıyor.

"Ama hâlâ seni istiyorum, uzak kalamam." Beni sahiplenircesine öpüyor, bir eliyle saçlarımı avularken diğer eli sırtımdan aşağı kayıyor ve kıcıımı kavırıyor. Kalalarımla onun iki yanında, tiş rt m itiş kakış yüzünden yukarı çekilmiş. "Neden güvende olmayayım ki?" diye soruyorum. Cevabı zaten biliyorum.

Lanston, ama Liam'ın bana açılmasını istiyorum. Bana nedenini söylemesini istiyorum.

Dili ağzıma giriyor ve kıcıımı aşağı doğru iterken inliyorum, böylece kotunun altındaki sert ereksiyonunu hissediyorum. Ben ona s rt n rken inliyor, ellerim gri kazağının altını keşfediyor ve gergin göğsündeki her bir oluğun üzerinde geziniyor.

" nk  benim uğursuz bir geçmişim var."

Nefesim kesiliyor ve gözlerinin içine bakmak için arkama yaslanıyorum.

"Anlat bana."

Liam çenesini sıkmadan önce bir an için gözlerimi arıyor. "Bu gece odamıza döndüğümüzde sana anlatacağım. Biraz kahve yaparız ve konuşmaya devam ederiz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Daha çok seveceğim bir şey yok," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Yine de böyle devam edersek dansı kaçıracağız." Kalalarımla ona sürtünüyor, sert siki amıma sürtünüyor.

Bana derin bir inilti veriyor ve elini pantolonumun önünden aşağı kaydırıyor. Parmakları soğuk, sırlıklam olmuş klitorisimin üzerine özür dilemeden sürttüğünde irkilmeme ve çığlık atmama neden oluyor.

"Siktir, şimdiden benim için çok ıslak ve ateşlisin, Wynn." Omzumu ısıyor ve bir parmağını içime sokuyor. Parmağını çekip ağzına sokmadan önce beni birkaç kez pompalarken saçlarını avuçluyorum ve titriyorum.

Yanaklarım utançtan kızarıyor. Daha önce hiç Liam gibi davranan bir adamla birlikte olmamıştım, bu kadar acımasız, aç ve merhametsiz. Kutsal olmayan.

Ateşin pervanesi gibi ona çekildim.

"Tadın çok güzel." Parmağını emiyor ve tekrar dudaklarımı almak için öne eğiliyor. Onun ağzında kendimin tadıyla inliyorum.

Beni kaldırıyor ve pantolonunun düğmelerini açıp hızla aşağı indiriyor. Aleti serbest kalıyor ve göbek deliğime kadar geldiğinde sertçe yutkunuyorum. Bu pozisyonda çok ölümcül.

Her zaman peşinde olacağım bir uyuşturucu.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, nefes nefeseyiz ve camlar buğulanıyor. Beni kaldırıyor ve sikini amıma bastırıyor. Kalçalarımı kavrayıp tamamen içime gömülene kadar beni aşağı indirirken kollarımı omuzlarına doluyorum.

Boğazımdan yükselen çığlığı susturmak için omzunu ısıyorum ve o da kulağımda inliyor.

"Sen benimsin, Wynn. Gitmene asla izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde, delirmiş bir adam gibi içime pompalıyor. Aleti her itişte rahim ağzıma çarpıyor.

Etime tapınma şekli karşısında sessiz kalmak imkânsız. Ona sıkıca tutunuyorum ve kıcıma bastırıp aletini sürtmeme yardım ederken kokusunu içime çekiyorum.

"Hasta olmama rağmen mi?" Fısıldıyorum.

İtişlerini yavaşlatıyor ama içimdeki her hareketi coşku verici. "Ben de hastayım, hatırladın mı? Ve birlikte, eskisi kadar hasta değiliz. daha önce." Gözlerimin içine bakmak için geri çekilirken duraksıyor. "*Remedium meum*," diyor ve dudaklarından kırılğan bir gülümseme geçiyor.

"Tedavim," diye mırıldanıyorum ona ve sonra dudaklarımız tekrar birbirine çarpıyor. Beni tutkuyla beceriyor -bir arabada ne kadar tutkulu olunabilirse o kadar tutkulu. Göğüslerime öpücükler kondururken ve dilini etime hafifçe vururken dudakları yumuşacık.

"İçine boşalacağım, günüşiğim. Umarım hala haplarını alıyorsundur."

Gülüyorum ve onu derinden öpüyorum, dillerimiz birbirini keşfederken fısıldıyorum: "Yirmi yaşımdan beri RİA'm var."

"Hiç içinden bir tane çıkarıldı mı?" diye soruyor karanlık bir şekilde. Başımı sallıyorum, başım dönüyor ve şehvetle sarhoş oluyorum. Dişleri hassas meme ucuma sürtünüyor ve ona karşı nefes alıyor. "Eğer bir gün çocuğumla şişmek istersen bunu senin için yapabilirim. Yavaşça çıkaracağım ve sonra çığlık atana kadar seni becereceğim. Bebeğime hamile kalana kadar seni beceririm." Tekrar dudaklarıma yapıştı.

Lanet olsun.

"Liam," diye inliyorum. Buna söyleyecek bir şey bile bulamıyorum. Ağzı pis ve kirli ve söylediği şeyler beni çok ateşli ve rahatsız ediyor.

"Hoşuna gitti mi, Wynn? Seni hamile bırakmaktan bahsetmem hoşuna gidiyor mu?" "Evet," diye haykırdım.

Beni daha sert ve daha hızlı pompalıyor, beni kenara götürürken parmaklarıyla klitorisimi ovuyor ve o kadar sert boşalıyorum ki görüşüm bulanıklaşıyor ve tüm vücudum titreşiyor.

Başımı geriye atıyorum ve son orgazmımı yaşarken inliyorum. Liam kısa bir süre sonra boşalıyor, aleti içimde zonkluyor ve ölmek üzere olan bir adam gibi inerken kaşları birbirine çarpıyor.

Göğsüne yaslanıyorum ve burada keyifli bir an boyunca oturuyoruz, nefes nefese ve kalplerimizin birlikte atmasına izin veriyoruz.

"Sence dans etmek için hâlâ vaktimiz var mı?" diye soruyor masumca, mavi gözleri vaatler ve şefkatle dolu.

Gülüyorum ve onu öpüyorum. "Evet, sanırım öyle."

Liam

UTANMADAN FESTIVALIN İŞİLTİSİNE DOĞRU YÜRÜYÖRÖZ. BİLİYÖRÖM.
Wynn'i sevmek tehlikeli ama onun her nefesini özlemekten kendimi alamıyorum.

Telefonum çalıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ama elimden geldiğince görmezden geliyorum. *Bu gece olmaz. Bu gece bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim.*

Gölgelerden çıkarken Lanston bize sesleniyor.

"Nereye gittiniz?" Yüzlerimizi inceliyor ve kaşlarını çatıyor. "Ve neden arabanızda sevişmeyi yeni bitirmiş gibi görünüyorsunuz?"

Wynn kısa bir nefesle ağzını kapatır ve Lanston'ın omzunu iter. İkisi de gülüyor ama Lanston'ın gözlerindeki acıyı kaçırmıyorum.

Bu boktan bir durum.

Bu iki insan benim için her şeyden daha önemli, ama ne yaparsam yapayım onlardan birini incitiyorum. Suçluluk duygusu içime işliyor ve kendime zarar verme isteği kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

"Bana dans sözü vermiştin." Lanston, Wynn'in elini tuttu ve Wynn özür dileyen bir gülümsemeyle diğer çiftlerin arasından onunla birlikte sokağa fırladı. Lanston ona bir şeyler fısıldıyor ve o da gülüyor. Gözleri ona şefkatle parlıyor. Yelina'nın yanındaki banka oturuyorum.

Harlow'dan birçok kişinin bu gece burada dans ettiğini görüyorum. Personel, hastalar. Jericho'nun kollarında genç ve güzel bir kadın var.

sırıtmama neden olan yanaklar.

Lanston ve Wynn'in yavaş hareketlerle dans edişlerini izliyorum. Gülümsüyorlar, kendilerini tamamen o ana kaptırmışlar.

"O kadar kötü,
ha?" "Ne?"

Yelina bir sigara çıkarır ve yakar. Gözleri donuk ve bu geceyi yeterince yaşamış gibi görünüyor. "Ona aşıksın," diyor kayıtsızca, içine çektiği duman kadar emin bir şekilde.

"Evet... öyleyim." Lanston'ın elleri belinde ve Wynn'in kolları onu asla bırakmayacakmış gibi omuzlarına sarılmış. Kalbim belirsizce çarpıyor.

"Ne kadar şanslı, değil mi? İkiniz de onu beceriyor
musunuz?" Yelina'ya soğuk ve uyarıcı bir bakış
attım. "Hayır."

Zalimce gülüyor. "Bunu göreceğiz."

Kalbimde, Lanston'ın bunu asla yapmayacağını biliyorum. Ama gözlerim ve beynim bana farklı söylüyor. Birbirlerine öylesine gelişigüzel, şefkatle sarılıyorlar ki. Yelina kafamdaki karanlık fısıltılara yardımcı olmuyor.

İşte böyle, şüphe tohumu ekildi. Ve içimdeki karanlık kaşınmaya başladı.

Wynn

LANSTON'IN ELLERİ SICAK, SEVİMLİ GÖZLERİ DAHA DA SICAK.

Şarkı yavaş ve nostaljik. Favorilerimden biri. Lord Huron'dan "The Night We Met".

Lanston beni kendine çekiyor ve "Tanıştığımız geceyi hatırlıyorum," diye fısıldıyor, sesi ve gözleri melankolik.

"Ben de öyle. Yaklaşık bir ay önceydi ve bir danışmanın etkisi altındaydım." Ortamı yumuşatmak için sırtıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

Gözleri yumuşuyor ve başını sallıyor. "Evet. Sanırım onu bu kadar farklı kılan da buydu. Sen, pembe saçlı ve gözlerinde hüznün olan kız. *Sen*, benim gibi kırılmış olan kişi."

Kalbim sıkışıyor.

Ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Liam'ın geçen geceki sözleri kafamın içinde dönüyor. *Seni sevdiğini biliyorsun, değil mi?* Bir adamla ilk kez tanışmış olsaydınız onu hiç şüphe duymadan seveceğinizi bilmek, tedavisi olmayan bir acıdır. Ama Liam ruhumun o kısmına sahip. İkisini de şiddetle seviyorum ama farklı seviyorum.

"Bu dünyada beni senden daha iyi anlayan biri olduğunu sanmıyorum, Lanston." Başımı göğsüne yaslıyorum ve o da beni nazikçe okşuyor. Kucaklaması, yıldızların altında sıcak bir battaniyeye sarılmak gibi.

"Ama her zaman o olacak, değil mi?" diye fısıldar.

Çenemi sıkıyorum ve başımı sallıyorum. "Ama sen her zaman tedavimizin bir parçası olacaksın." Kısa, alçak bir kıkırdama çıkarıyor. "*Neyinin?*"

"Tedavimiz. Üçümüz. Her zaman üçümüz." Ona bakıyorum ve gözlerindeki hüznün kaybolana kadar parlıyor.

"Demek sana dövmelelerden bahsetti, ha? Düşündüm de, siz ikiniz beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde iyileştirdiniz. İkiniz sayesinde yaşamak istiyorum. Her gün." Alnıma bir öpücük konduruyor ve ben de avucumla yanağını okşuyorum.

"Sizin sayenizde ben de yaşamak istiyorum."

Şarkı bitene ve herkes eş değiştirmeye başlayana kadar birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Göz ucuyla Liam'ın bize doğru yürüdüğünü görüyorum ve "Yarın tekrar yarışalım mı?" diye mırıldanıyorum.

"Bundan daha çok zevk alacağım bir şey yok." Dönüyor ve Liam'a ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Bir sonraki dansa yetişebilir miyim?" Liam'ın mavi gözleri yumuşak ve benim

Elimi tutarken yanakları sıcacıktı.

Lanston sahte bir gülümsemeyle, "Tamamen senindir," dedi.

Bir sonraki şarkı başlarken Liam pozisyonunu alıyor, bir centilmen gibi eğiliyor ve elimi öpüyor. Damien Rice'dan "9 Crimes". Doğruluyor ve beni göğsüne çekiyor, ayaklarımız birlikte hareket ediyor.

"Dans etmek için çok vahşi bir şarkı," diye mırıldanıyor dudaklarını alnıma bastırırken. Dönüyor ve beni geriye yatırıyor. Gözlerimiz birleşiyor. Güneş doğana kadar çarşafırlara dolanarak onu öpmeyi arzuluyorum.

"Liam?"

"Hm?" Gözleri o güzel koyu kirpiklerle kaplanmış. Burunlarımız birbirine değene kadar yaklaşıyor.

"O gün hastanede neden odama geldin?"

Liam şüphe arar gibi ruhuma bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, tam olarak emin değilim. Seni görmek istedim. Ben yatakta yatarken hemşirelerin ve doktorların birkaç gün boyunca seninle ilgili konuştuklarını duydum ve duydukça merakım daha da arttı. Seni görmem *gerekliyordu*. Ve gördüğümde-Tanrım. Çok kızmıştım. Kızgındım çünkü sen mükemmeldin, Wynn. Güzeldin, pembe saçların vardı, yüzünde en yumuşak kaşların vardı ve gözlerin benimkilerle buluştuğu an seni sarsmak istedim. Yaşamamı istiyordum ve öleceğini düşünmek..." Soğukkanlılığını yeniden kazanmak için derin bir nefes alıyor. "O gün sana geldim çünkü yaşamamı istiyordum. Ve bunun için bir neden bulmana yardım etmek istedim. Burada oda arkadaşısı olacağımızı bilmiyordum ama lanet olsun, kaderin bu şekilde işlediğine sevindim."

Beni tekrar kaldırıyor ve kıpırdamadan durarak dansı bitiriyoruz. Diğer herkes sanki sadece o ve ben bir zaman baloncuğuna hapsolmuşuz gibi etrafımızda akıcı bir şekilde hareket ediyor. Saçımın tellerini parmağının etrafında kıvrıyor ve sırtıyor.

Başka hiç kimse Liam'inki gibi bir aşk yaşamadı. Kaotik. Saf. Bu en basit, en katartik haliyle aşıktır.

Liam dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Hayatımın en mutlu anları için teşekkür ederim."

Görevli adam Lanston ve Yelina'nın biletlerini aldıktan sonra labirente girmeleri için başıyla işaret etti.

Heyecan ve korku havada uçuşuyor ve tenim beklentiyle kaşınıyor. Perili bir labirentte iyi bir korkuyu kim sevmez ki?

Lanston hemen çığlık atıyor, ardından Yelina ona aptal olduğunu haykırıyor. Liam homurdanıyor ve ben de geniş bir sırıtışla ona dirsek atıyorum.

"Elinde değil." Kahkahamı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum ama korkunç bir şekilde başarısız oluyorum.

"Pekâlâ, siz ikiniz hazır mısınız?" Görevli biletlerimiz için elini uzatıyor ve biz de uzatıyoruz. Bizi başıyla onayladı. Liam önden gidiyor, her ne kadar ben önden gitmeyi teklif etsem de, önce benim korkmamın bir sakıncası yok.

Labirent karanlık, sadece cep telefonu fenerleri ve ara sıra serpiştirilmiş fenerlerle aydınlatılıyor. Bu kasabanın böylesine büyük bir festival düzenlemesi etkileyici. Atmosfer mükemmel ve çığlıklar ve kahkahalar da buna katkıda bulunuyor.

"Korkuyorsan koluma yapışabilirsin." Liam alaycı bir şekilde sırıtıyor.

"Bunu, terk edilmiş bir bodruma girerken neredeyse altına işeyen adam söylüyor."

Gözlerini bana dikeyyor ve kollarını göğsüme doluyor. "Güzel dudaklardan böyle acımasız sözler."

Ellerinde sahte bıçaklar ve baltalarla bizi kovalayan maskeli görevlilerden kaçarak ve çığlıklar atarak labirentte yolumuza devam ediyoruz. Liam'ın başlangıçtaki cesareti, her atlama korkusunda kavgacı kahkahalara ve bağırışlara dönüştü.

"Kaç Wynn!" Önümde ilerlerken kıkırdıyor ve beni slasher-film kötü adamı Jason ve palasının ellerinde ölüme terk ediyor.

"Seni pislik!" Jason'dan kaçarken gülererek çığlık atıyorum. Bana yetişip yetişmediğini görmek için hızla arkama bakıyorum ama maskeli adam kıpırdamadan duruyor, uğursuz bir şekilde, başını kemiklerime ürkütücü bir korku dalgası gönderecek kadar eğmiş. Liam labirentin bir köşesinden fırlıyor ve beni yakaladığında çığlık atıyorum. Beni yanına çekmeden önce boynumu öpüyor.

"Sanki seni arkamda bırakacaktım gibi."

Bir rüzgâr siyah saçlarını yana savuruyor ve bir fenerin sıcak ışıltısı figürünü gölgeliyor. Kendimi bu anı ezberlerken buluyorum. Gri kazağının karnını gösterecek şekilde kalkışını, meşe kokusunun her bir parçamı tüketmesini.

Sonra Lanston'ın çığlığını duydum.

"Yanlış yol, yanlış yol! Geri dön!" Beni Liam'ın elinden kapıyor ve ben de onun yanında koşarken gülüyorum. Liam hemen arkamızda, Yelina da onu takip ediyor, Yelina geride bırakıldığı için kızgın görünüyor. *O duyguyu bilirim.*

Dördümüz labirentin karanlık merkezine doğru ilerliyoruz. Buradaki tek ışık kaynağı telefonlarımız. Balkabağı ve saman balyalarıyla kaplı bir sandığın arkasına saklanıyoruz ve el fenerlerimizi kapatıyoruz. Hışırtı duymadan önce dakikalar sessizce geçiyor.

Çalışanlardan biri sandığın yanından koşarak geçiyor ve sonra ürkütücü bir sessizlik oluyor. Çok karanlık ve kimin kucağında oturduğumu anlayamıyorum. Dördümüz sıkışık bir haldeyiz ve Yelina ayağa kalkana kadar kendimizi çözmeye başlamadık.

"Bu korkunçtu. Bu artık eğlenceli değil ve sanırım kaybolduk," diye fısıldıyor.

Lanston arkamdan konuşup kollarıyla beni kavrayınca yanaklarım ısındı. "Kahretsin, geldiğimiz yoldan geri yürümeye devam edelim. Eninde sonunda çıkış yolunu buluruz," diye mırıldanıyor.

"Tamam, ama hangi yoldan geldik?" Yelina susuyor. Haklı, sadece el fenerlerimiz ve bize rehberlik edecek başka hiçbir şeyimiz yok, kaybolduk.

Liam ekranına dokunuyor ve konumumuzu bulmaya çalışıyor. "Burada iyi çekmiyor, bu yüzden harita uygulamasında nerede olduğumuzu tam olarak söyleyemiyorum." Gözleri bana ve Lanston'a takılıyor. Yelina'nın yanında ayağa kalkıyorum ve gecenin soğuşuna karşı kollarımı kavuşturuyorum.

"Jericho'yu arayıp o tarafa dönelim," diye önerdim, el fenerimi açıp Lanston'ın kalkmasına yardım ederek. Hâlâ çok korkmuş görünüyor.

"Kasabanın ışıkları nerede? Festival çoktan bitmiş olamaz, s a a t kaç?" Yelina paniklemiş görünüyor.

Hepimizin başı gökyüzüne kalktı. Şehir ışıkları yok.

"Ne?" Liam mırıldanıyor, nefesi soğuk havada kıvrılıyor.

"Elektrikler mi gitti?" Lanston rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Omuz silkiyorum. Tamam, bu iş garipleşmeye başladı. "Hadi geri yürüelim. Eminim sorun olmaz."

Labirente sessizce yürüyoruz. Mısır tarlasında tek bir kişi bile kalmamış, en azından biz duyamıyoruz. Daha önceki çığlıklar ve kahkahalar çoktan kayboldu ve gergin enerjimiz havaya nüfuz ediyor.

Liam Jericho'yu arıyor ve üçüncü çalışta telefonu açıyor. Hepimiz sesli bir şekilde rahatladık.

"Herkes nerede? Burası cehennem gibi karanlık." Liam'ın sesi keskin ve sinirli.

Jericho'nun sesi hepimizin duyabileceği kadar yüksek. *"Kasabada elektrikler kesildi; sarhoş bir sürücü ya da onun gibi bir şey elektrik hattına çarptı. Festival erken kapandı, bu yüzden herkes evine gidiyor. Sen neredesin? Yanında kim var?"*

"Yelina, Lanston ve Wynn. Hepimiz hâlâ mısır tarlasındayız."

"Peki, çıkış yolunu bulun ve kafeye vardığınızda bana mesaj atın. Sizi bekleyeceğim çocuklar."

Liam aramayı bitiriyor, bize bakıyor ve omuz silkiyor.

"Elektrikler kesildi." "Duyduk," diye homurdandı Lanston.

Arkamızda bir mısır sapı kırılıyor ve dördümüz de ölüm sessizliğine bürünüyoruz.

Biri sıranın arasından çıktı ve bir pala tuttu. Telefonumun fenerini tutuyorum ve daha önce Jason kostümü giyen adam olduğunu görüyorum. Kafası hâlâ o ürkütücü, rahatsız edici şekilde eğikti.

"Festival bitti dostum. Dönüş yolunu bulmamıza yardım eder misin?" Yelina sesini gereğinden fazla ısıyor. Lanston bir adım geri atıyor ve elimi sıkıca kavırıyor. Teni soğuk ve yüzündeki tüm kan çekilmiş.

Jason bize doğru bir adım atıyor ve elindeki palayı mısır saplarına doğru savurarak beş tanesini kolayca kesiyor.

"Kesin şunu! Artık labirente katılmıyoruz, gitmek istiyoruz. *Şimdi*," diye çıkışır Liam adama. Bir adım öne çıkıp palayı almaya çalışıyor ama Jason elini geri çekip Liam'ın suratına dirsek atıyor. Adam yere düşüyor ve hepimiz bir ağızdan soluk soluğa kalıyoruz.

Liam başını kaldırıyor, alnından kan damlıyor. Jason ona doğru eğilip kıkırdıyor, o kadar karanlık ve hınzır bir ses ki tüylerim diken diken oluyor.

Jason alçak, bozuk bir sesle fısıldar, "Hadi Liam. *Bırak onlarla oynayayım.*"

Yelina korku dolu bir ses çıkarıyor, dehşete düşmüş, ağzı açık bir ses, midesinden sürünerek geliyor.

Maskeli adam başını ona doğru çeviriyor ve ona doğru hamle yaparak kolunu kesiyor. Çığlıklar ve panik kanımı bir narkotik gibi tüketiyor.

Liam o kadar dalgın bir şekilde "Aman Tanrım," diyor ki tüylerim diken diken oluyor. Gözleri kocaman açılıyor ve kalbim anında karnıma iniyor. "Bu *Crosby.*"

Wynn

TARLADA ÇARPIŞIRKEN MISIRLAR ŞİDDETLE SALLANIYOR.

Labirenti siktir et.

Sapların arasından körlemesine koşuyoruz, kırbaçlanan kabukların yükünü çekiyoruz.

Nasıl bu kadar çabuk ayrıldık bilmiyorum. Liam, Crosby'nin adını söyledikten sonra her şey çok hızlı oldu. Hepimiz içgüdüsel olarak mısırların arasına daldık. Neyse ki Lanston bileğimi ölümüne kavramıştı ama Yelina ve Liam'ı kaybettik.

Kanınız damarlarınızda düzensiz bir şekilde pompalanırken, size arkanıza bakmamanızı söyleyen davul sesi dışında hiçbir şey duyamazsınız.

Öleceğiz. Öleceğiz.

Liam mı arkamızda yoksa Crosby mi emin değilim ama biri bizi takip ediyor.

Onların ayak sesleri bizimkilerden daha hantal ve daha gürültülü.

"Koşmaya devam et," diye emrediyor Lanston. Bileğimi bırakıyor ve ben *hayır* diyemeden aniden duruyor. Ela gözleri bana parlıyor, onu dinlememi söylüyor.

Ve biliyorum.

Bunun için kendimden
nefret ediyorum. Ama
koşmaya devam ediyorum.

Birkaç dakika sonra mısır tarlasından kurtuluyorum, bundan sonra ne yapacağımdan emin değilim. İlk içgüdüm polisi aramak oldu.

Ellerim titriyor, parmaklarımı düğmelere basmak için zorluyorum. Nefesim kesiliyor ve başım dönüyor. Göğsümde bir baskı var ve kalbim acıyla çarpıyor. Sakinleşmezsem bayılacağımı biliyorum. Kan basıncım kesinlikle kontrolden çıkmış durumda ve ilaçlarım enstitüde. Uzun, titrek bir nefes alıyorum ve üç saniye boyunca tutuyorum, 911'i ararken yavaşça nefes veriyorum.

Baş dönmesi büyüğü korkunç dönüşlere dönüşürken eğilmek zorunda kalıyorum. Telefon çalarken kulağıma tutuyorum ve mısır labirentinin kalın duvarını kırpmayan gözlerle izliyorum.

Yelina diğer girişten fırlıyor, gözleri acı verici bir şekilde geniş ve nefesleri kesik kesik. Yüzü saplardan kaynaklanan kesik ve çiziklerle delik deşik. Ana caddedeki ilk binanın arkasında kaybolana kadar koşmaya devam ediyor, umarım Jericho onu orada bulur.

"911, acil durumunuz nedir?"

"Maskeli bir adam arkadaşlarıma zarar vermeye çalışıyor," diyorum kısık ve hırıltılı bir sesle. "Elinde bir pala var ve bizi öldürmeye çalışıyor."

"Hanımefendi, mısır tarlasında mısınız?"

"Evet."

"Bu gece çok sayıda telefon aldık. Bunun şenliklerin bir parçası olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Hayır! Bu bir personel değil. Lütfen hemen buraya birini gönderin!" Telefona o kadar yüksek sesle bağıriyorum ki sesim çatlıyor. Vücudum öfke ve korkuyla şiddetli bir şekilde titriyor.

Görevli duraksıyor ve sonra birini göndereceklerini söylüyor ama bana inanmadıklarını anlayabiliyorum.

Liam ve Lanton'un mısırların arasından çıkmasını beklerken çenemi huzursuzca sıkıyorum.

Telefonum elimde titriyor. Liam. Derin bir nefes alıp rahatlıyorum ve hemen cevap veriyorum.

"Liam? Neredesin?" Çılgılık atmaktan sesim kısılmıştı. Hat ürkütücü bir şekilde sessiz.

Midem bulanıyor ve göğsümdeki her şey duracakmış gibi hissediyorum. Ciğerlerim. Kalbim.

"Crosby," diye fısıldadım.

"Nereye gittin, küçük tavşan? Gel bakalım." Sesi bozuk ve gürültülü.

Daha önce hiç hissetmediğim bir umutsuzluk beni ele geçirdi. Tek yapabildiğim burada bir aptal gibi durmak ve titremek.

"O benim cezalandırmam gereken biri." Sesi aniden rahatsız edici bir şekilde alçaldı - ve öfkелendi. *"İncitmek için benim."*

Telefonu kapatıyor ve telefon elimden düşüyor.

Solumda birkaç adım ötede mısırlar hışırıyor ve Liam, Lanston'ın kolunu omzuna atarak topallayarak dışarı çıkıyor. Dizlerinin üzerine çöküyorlar ve onlar çökerken tüm ışıklar tekrar yanıyor.

Korku, vicdanımı zehir gibi kemiriyor.

Lanston'ın saçları ıslak ve kanla keçeleşmiş. Liam'ın kalçasının ön tarafında uzun bir kesik var; ayakkabısı kıpkırmızı ve kan altındaki toprağa dökülüyor.

Söyleyecek söz bulamıyorum.

Sirenler başlamadan önce ancak yanlarına düşmeyi ve ikisini de sıkıca kendime çekmeyi başarabiliyorum. Lanston'ın gözleri hâlâ kapalı. Bilincinin yerinde olup olmadığından emin değilim ama kanlı yanağını nazikçe okşuyor ve onu rahatlatmaya çalışıyorum. Liam'ın nefesleri titriyor, her biri soğuk havada kıvrılıyor. Bana dehşetle bakıyor ve kalbim parçalanıyor. Hepimiz için kırılıyor.

Çünkü bir daha asla eskisi gibi olacağımızı sanmıyorum.

Kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıklar mısır saplarının örtüsünü aydınlatıyor ve Jason'ın o korkunç baş eğişiyle ayakta durduğunu görüyorum. Palasını bana doğrultuyor ve eldivenli elini dudaklarına götürerek bana bir öpücük konduruyor. Sonra dönüp labirentin içinde kayboluyor.

Polis memuru silahının kılıfını çıkarmadan önce bizi kontrol ediyor ve işaret ettiğim labirentin içine doğru koşuyor. Birkaç polis memuru daha geldi ve kısa süre sonra bir sağlık ekibi geldi.

Liam ve Lanston'la ilgilenip ikisini de ambulansa bindirirlerken sessizce oturuyorum. Biri bana yardım ediyor ve beni de bindiriyor.

Liam bana karanlık, boş gözlerle bakıyor. O biliyor.

Bana her şeyi anlatmak zorunda kalacak.

Liam

WYNN, LANSTON'IN BAŞUCUNDA OTURUYOR, ELİNİ TUTUYOR VE Uyanması için.

Kalçama birkaç dikiş atmak zorunda kaldılar ve ağrı şimdiden kemiklerime kadar zonkluyor. Bunu hak ediyorum; kaşıntımı hafifletiyor ve travma geçiren arkadaşlarıma bakmanın daha az yürek burkucu olmasını sağlıyor. Bu benim hatam... Ağırlaşmış gözlerle telefonuma bakıyorum. Annemden üç cevapsız mesaj, her zaman gönderdiği aynı üç mesaj.

Wynn'in yanına bir sandalye çektim.

"Crosby ne istiyor?" diye fısıldarken bana bakmıyor. Artık sır yok, Liam. Artık yalan yok."

Rahatsız koltuğumda geriye yaslanıyorum ve parmağımı boynundaki küçük bir çizimin üzerinde gezdiriyorum. İrkiliyor ve gözlerinde güvensizlik titreşerek bana bakıyor. Nedense bu, bacağıma kesen paladan daha çok acıtıyor.

"*Liam*." Bana soğuk bir şekilde bakıyor, belli ki kelimelerden başka bir şey istemiyor.

Sahip olmadığım kelimeler.

"Wynn... Yapamam."

Sandalyesinden kalkıyor, kapıyı işaret ediyor ve buz gibi, kısık bir sesle "O zaman defol git" diyor.

Lanston kıpırdanır, inler ve elini yavaşça başına götürür.

"Wynn? Oh, Tanrıya şükür, iyisin." Kadın kollarını Wynn'in omuzlarına doladığında Wynn gülümsüyor ve usulca iyi olduğunu mırıldanırken hıçkırarak ağlıyor.

"Neden geride kaldın? Birlikte çıkabilirdik." Sesi çatlıyor ve çenesinden düşen her gözyaşıyla birlikte suçluluk duygusu içimde daha da derinleşiyor.

Lanston ona sıkıca sarılır. "Hayır, yapabileceğimizi sanmıyorum." Lanston onun gözyaşlarını silerken Wynn yatağın kenarına oturur. "Bana ve Liam'a birkaç dakika izin verir misin, Wynn?" diye usulca sorar.

Başını sallamadan önce tereddütle bana bakıyor. Lanston tekrar konuşmadan önce kapının arkasından kapanmasını bekliyor.

"Crosby'nin gittiğini sanıyordum."

Sandalyemde öne doğru eğildim ve başımı eğerek sırtımı ovuşturdum ve yere baktım.

"O hiç gitmedi. Asla da gitmeyecek."

Lanston irkilerek doğruldu. "Ne demek istiyorsun?"

Parmaklarımı birbirine geçiriyorum ve ona bakıyorum. "Bana karşı Harlow'da geçirdiğim zamandan çok daha öncesine dayanan bir kini var... ama şimdi gözünü başka birine dikmiş olmasından endişeleniyorum-" Crosby'nin soğuk ellerinin Wynn'in boğazına dolandığını düşününce midem bulanıyor.

"Hayır. O değil."

Başka ne söyleyebileceğimi bilmeden başımı sallıyorum.

"Bir polis raporuna ihtiyacımız var. Artık güvende değiliz." Lanston battaniyesini atıyor ve yataktan kalkmaya çalışıyor. Bacakları tutmuyor ve düşmeden önce onu yakalıyorum. Ela gözleri ıstırapla doluydu ve onu bu kadar korkmuş görmek acı veriyordu.

Bu benim hatam. *Hepsi* benim hatam.

"Anlattım zaten. Onlara her şeyi anlattım." Onu yatağa geri koydum. Lanston'ın gözleri ihtiyatla benimkileri aradı. "Onu yakaladılar mı?"

Başımı salladım. "Henüz değil." Onun gibi bir canavar yakalanabilir mi? Bundan ciddi olarak şüpheliyim.

Benim için umut yok, ama Wynn Lanston'la kaçabilir. Benden uzakta oldukları sürece, Crosby onları takip etmeyecek. Onları sadece yakın oldukları için istiyor, çünkü benim için bir anlam ifade ediyorlar.

Mutlu olabilirler.

Bensiz de yaşayabilirler.

"Geri döndüğünde onunla ilgileneceğim... Eminim birkaç hafta içinde tekrar burada olacak." Uzun zamandır peşimi bırakmayan adamı nasıl öldüreceğimi düşünerek gözlerimi indiriyorum.

Lanston'ın yüzü soldu. "Sık sık geri geliyor mu?"

"Evet." Gözlerimi yerden ayırmıyorum. "Saat gibi. Yine de ikinize zarar vereceğini hiç düşünmemiştim... Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum. Wynn'e göz kulak olacağına söz vermeni istiyorum."

Lanston'ın gözleri büyür ve çarşafı yumruklar. "Hayır. O sana aşık, Liam. Üçümüz bundan kurtulabiliriz. Hadi gidelim; bizi bulamaz."

Başımı salladım. "O bilir. Beni her zaman bulur."

"Ona Crosby'den bahsettim." diye mırıldanmadan önce birkaç dakika sessiz kaldı.

Başımı öfkeyle kaldırdım. "Sen yapmadın."

Ela gözleri kararlılıkla sertleşiyor. "Yaptım."

Şaşırmamalıyım. Çok yakınlar ve ona kendim söylemeyi reddettim. Eminim işler, cevapları başka yerde araması için yeterince garip olmuştur.

Crosby.

Lanston da en az onun kadar karanlıkta. Kalmaları gereken yer orası.

"Beni orada kurtardığın için teşekkürler." Lanston başındaki yaraya dikkatle dokunuyor. Ağrı kesici ilaçlar muhtemelen acısının çoğunu dindirmiştir ama elini tutup yarayı daha fazla incelemesine engel oluyorum. Lanet olası bir palayla vurulmuş, kafatası tamamen yarılmadığı için şanslı.

"Onu öldürmeliydim," diye mırıldanıyorum akılsızca, Lanston'ın başının etrafına sarılmış kanlı bandajlara bakarak. Yara alnından başlayıp kafatasının arkasında bitiyordu. Dikiş atmak için kafasının bir kısmını tıraş etmek zorunda kaldıklarını ona söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

Daha sonra hediyelik eşya dükkanına uğrayıp ona yeni bir şapka almayı aklıma not ediyorum. "Yapmadığım için üzgünüm... *yapamadığım* için." Ellerim titriyor

Bacaklar. Neden kendimi bunu yapmaya zorlayamadım? Ona sahiptim... Yapabilirdim.

"O senin için tam olarak kim? Artık sır yok Liam. Artık yalan yok." Lanston elini benimkinin üzerine koyuyor ve hak etmediğim halde bana her zaman gösterdiği nezaketten dolayı kalbim sızlıyor.

"O benim kardeşim."

OceanofPDF.com

Liam

On İki Yıl Önce

MARISSA KUCAĞIMA OTURDU VE ÇOK SARHOŞ OLDUĞUM BİR ŞEYE GÜLDÜ. söylediğimi hatırlamıyorum. Biramdan uzun bir yudum daha aldım ve telefonuma baktım.

Lanet olsun.

Neil'den gelen dört aramayı cevapsız bırakmıştım.

Partiden ayrıldım ve karanlıkta sokakta yürüdüm, onu geri çağırırken tökezledim ve küfrettim.

"Liam? Hangi cehennemdeydin sen? Yine mi sarhoşsun?"

Güldüm ve elimdeki bira kutusunu komşunun sokağın kenarına bıraktığı çöp kutularından birine attım. "Üzgünüm, Neil. Özür dilerim. Şimdi yürüyorum. Gelip beni alabilir misin?"

Neil cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu. Ama o iyi bir kardeşti.

Her zaman beni almaya gelirdi.

Gösterge panelindeki saate baktım. "Kahretsin, saat sabahın biri mi olmuş?"

Neil bana ters ters baktı ve kemerimi bağlamamı söyledi. Perry arka koltuktan bana pis bir bakış attı. Tanrım, sadece bir partiydi. Sanki sokağa falan sıçmışım gibi davrandılar.

"Evet, çok geç oldu ve annem çoktan endişelenmeye başladı. Bu hiç yardımcı olmuyor Liam. Anlamıyorum..." Durakladı, söylemek istediği şeyi daha iyi düşündü. Benim aksime o her zaman düşünceli biriydi.

Göğsüm öfkeden yanıyordu. Ne söylemek istediğini biliyordum. "Neyi anlamıyorsun?" Bastırdım.

Neil dişlerini sıkı ve sanki ailemizin tüm sorunlarının kaynağı benmişim gibi bana baktı. Babamın neden gittiğini. Annemin ruhsal durumunun neden bozulduğunu. Neden Perry ve benim sorumluluğumu almak zorundaydı.

"Neden bu kadar bencilsin anlamıyorum. On yedi yaşındasın ve ben sana çocukmuşsun gibi bakmak zorundayım. Perry daha genç ve senden daha yetişkin!" Neil alnındaki damarlar kabarmış bir halde bana bağırdı.

Bunların hepsi olduğumu biliyordum. Berbat biri olduğumu biliyordum.

Perry Neil'in omzuna dokundu ve sessizce mırıldandı, "Lütfen bağırma. Liam sadece üzgün... Yarın daha çok çabalayacak, değil mi

Liam?" Göğsüm çöktü. "Evet, çalışacağım. Özür dilerim."

Neil bana baktı ve sonra uzun, yorgun bir iç çekti. "Sorun değil. Bağırдың için özür dilerim."

Kardeşlerim olmadan ne yapardım bilmiyordum. Sahip olduğum tek şey onlardı, ihtiyacım olan tek şey.

Annem bana mesaj attı. Mesajı çabucak okudum.

Anne:

Kardeşin seni almaya geliyor. Ona

karşı nazik ol. O seni seviyor.

Harika, annem bile dışarıda sarhoş olduğumu ve Neil'in beni kurtarmaya geldiğini biliyordu.

Neil dağ geçidine dönerken kaşlarını kaldırdı. Kestirme yol dik ve yer yer dardı.

Annemin bana mesaj attığını bilmesini istemedim. Zaten hepimiz onun ruhsal durumu hakkında çok endişeliydik. Bu yüzden sadece gülümsedim, telefonumu kaldırdım ve ona partide çektiğim bir fotoğrafı gösterdim.

"Bu sadece partinin aptalca bir fotoğrafı." Neil sadece bir saniye baktı.

Sadece bir saniyeydi.

Sadece...

Uyandığımda hastane odasında yalnızdım.

Kimse elimi tutmuyordu. Kimse gözlerimin açılmasını beklemiyordu.

Perry? Neil?

Bir hemşire içeri girdi ve hayati değerlerimi aldı. Annemin beni görmeyi reddettiğini, ağabeyimin öldüğünü ve küçük kardeşimin durumunun kritik olduğunu söyledi. Ve son olarak, birkaç gün içinde taburcu olacağımı söyledi.

Neil lmşt.

O günlerde ruhum öldü. Annemi görmek ve ona zgn olduğumu söylemek istedim. Benim hatam olduğunu. Ama o beni ziyaret bile etmedi.

Yalnız geçirdiğim o süre boyunca içimde bir şeyler bozuldu. Acım çok büyüktü, kahrediciydi, tıpkı taşkın kapıları açılana kadar iten ve iten dalgalar gibiydi.

Ve sonra sanki biri kafamdaki ağrı merkezini silmeye tıklamış gibi durdu. Gitmişti. Hiçbir şey hissetmiyordum. Korkunç, çürüyen bir hiçlik.

Sululuktan başka bir şey yok.

Taburcu olduğum gün beni hastaneden taburcu ettiler ve ben altı saat boyunca giriş kapısında annemi bekledim. Beni almaya gelmedi ve Neil de artık burada değildi.

Bir benzin istasyonuna gittim ve bir akı aldım. Kendimi öldürmeyi düşündüm ama doğru gelmedi.

lmek istemiyordum, cezalandırılmak istiyordum.

Kirli bir köprünün altında ellerim titreyip bıçağı kaldıramayacak hale gelene kadar kendimi kestim. Ve ağladım. Yoldan geçen biri polisi arayana ve bir polis memuru beni almaya gelene kadar ağladım.

Uzun bir süre bana baktı. Yüzünde arpık ve şaşkın bir ifade vardı.

Sonra beni eve götürdü. Annem kapıyı açtığında bana bakmadı. Onun yanından odama doğru yürüdüm. Perry gelene kadar konuşmadık.

Haftalar sonra evde.

Okula yürüyerek giderdim. Kendim için yemek yaptım. Kendime baktım. Kendimi cezalandırdım.

Perry farklıydı.

Kazayı hatırlamıyordu. Annem ona Neil'in öldüğünü söylediği halde duymamış gibi davrandı.

İlk olayının gerçekleşmesi sadece birkaç saat sürdü. Bir şeytana dönüştü. Beni cezalandırmak için gönderilmiş, ete kemiğe bürünmüş bir iblis. Bunu memnuniyetle karşıladım.

Kendine Crosby diyordu.

İlk kez o zaman doğru dürüst tanıştık. Crosby kazayı ve neden o yola çıktığımızı hatırladı. Benim yüzümdendi.

Haftalarca bana işkence etti. Bunun doğru olduğunu düşündüm. Aldırmadım çünkü benim hatamdı.

Crosby beni cezalandırmaya geldiğinde annem izler ve gülümserdi. O zalim sesiyle tekrar tekrar "Bu senin hatan" derdi. Başımı sallar ve acıyı kabul ederdim. Sonra Perry geri döndüğünde, odasına gider ve yine akılsızca yatağına uzanırdı.

Perry'nin neden sürekli yaralandığım konusunda kafası hep karışık. Kaburgalarım kesildi, başım ezildi, ayak parmaklarım kırıldı. Anlayamazdı. Beni sarıp sarmalar ve benim için ağlardı. Kalbi çok hassas ve kırık.

"Neden kendine zarar verip duruyorsun?" diye sorardı. Buna asla cevap veremezdim. Asla.

Neil'i sık sık aradı. Ve okul onun davranışlarındaki değişimi fark ettiğinde, bir rapor hazırladılar ve onu gönderdiler. Bir yıl boyunca gitmiş.

On sekiz yaşıma bastığım an, veda bile etmeden evimi terk ettim.

Gideli sadece bir yıl olmuştu.

Sonra mesajlar tekrar başladı.

Anne:

Kardeşin seni almaya geliyor. Ona

karşı nazik ol. O seni seviyor.

İlk başta anlamamıştım. Sadece üzölmüştüüm çünkü bu beni rahatsız eden bir mesajdı. Ama kısa sürede anladım.

Crosby beni bulmaya geldi. Ve beni her zaman buldu.

Akıl hastanesine gittiğini bilmiyordum. Yıllar sonra benim de aynı yere gideceğimi bilmiyordum.

Birkaç ay güzeldi, ta ki tekrar mesaj alana kadar. Sonra hayatım cehenneme döndü.

Crosby oda arkadaşım oldu. Garipti. Tapınakta, asla Perry'ye geri dönmedi. Crosby olarak kaldı. Nefret dolu ve kızgın.

Kayıp insanlarla ilgili eski söylentiler bana şüpheli geliyordu. Lanston'in şu garip ipucu oyunu vardı. Crosby'nin bu kurumda bulunduğı sırada kaybolmalarının tuhaf olduğı hissinden kurtulamıyordum.

Bir gün bir yerde karşıma çıkacaklarını umarak onlar hakkında makaleler biriktirdim ama hiç çıkmadılar. Jericho bir akşam anahtarlarını resepsiyonda unutmuştu ve ben de gece yürüyüşüm sırasında fark ettim. Güvenlik görevlisi turunu atıyordu ve ben tamamen yalnızdım.

Dosya dolabını açtım ve kardeşimin adını aradım. Gerçek ismini unuttuğumu fark edene kadar bu isimle karşılaşmamıştım. Perry Waters. O buradaydı. Ve kalbimde, onlara bir şey yaptığını biliyordum.

Belki de bu yüzden o gece benimle ilişkisini bitirmeye karar verdi.

"Daha derine," diye tısladı bana.

Bıçağı kaburgalarımın daha derinlerine soktum ve kesmesi için salladım. Ellerim titriyordu ve kan sapı kayganlaştırmıştı. Ben beceriksiz olduğum için Crosby bıçağı daha da itti.

Bunun son cezam olabileceğini düşünmüştüm. Diğerlerinden daha çok acıttı.

Sonra Lanston bizi buldu. Tanrım, o bulunduğunda ruhumun paramparça olduğunu hissettim.

Crosby kaçtı. Hastaneye gittim. Ölmedim. Cezam devam edecekti.

Ama sonra onu gördüm.

Ve bazı nedenlerden dolayı, belki de artık cezalandırılmaya ihtiyacım olmadığını düşündüm.

Benim tedavim.

Liam

LANSTON'IN GÖZLERİ DEHŞETLE AÇILIR.

Bana bakışı değişti. Canavar benim kardeşim, benim bedenim. Aynı lanet anneden ve kalpsiz babadan doğmuş.

"Ama... o-" Lanston'ın gözleri yaşlarla doldu ve Crosby'nin beni derinden kestiği, bıçağın saplanmasına yardım ettiği tarafıma baktı. O gece cehennem gibiydi ve cezamın sınırını bulmuştum. Bir oturuşta hiç bu kadar cömertçe kanamamış, kendi kanımla yıkanmamış ve o kadar derin hissetmemiştim.

kemiklerimde soğuk.

"O hasta. Ben de hastayım," diye itiraf ediyorum sıkılı yumruklarımla.

Crosby'nin sözleri zihnimde yankılanıyor. *"Cezalandırılman gerekiyor Liam. Neil'in ölümünün cezasını çekebilmek için hayatta kaldın."*

Lanston bileğimi sıkıca kavradı ve beni kucaklamak için kendine çekti.

Zayıfça gülümsemeden ve ona aynı şekilde sarılmadan önce bir an için şok oldum.

"Yeterince uzun süredir acı çekiyorsun. Sen benim en iyi arkadaşımsın, Liam. *Kardeşimsin*. Buradan gitmeliyiz, seni bir daha bulamayacağı bir yer bulmalıyız. Sen, ben ve Wynn. Üçümüz bunu başarabiliriz."

Tereddüt ediyorum.

Onun ve Wynn'in bahsettiği gibi üçümüzün mutlu bir şekilde Boston sokaklarında yürüdüğümüzü hayal edince dudaklarımda acı bir gülümseme belirliyor. Biz

çok rahatlamış ve... düzelmiş görünüyor. Wynn'in pembe saçları kıvrılmış ve bilekleri yeni dövmelele kaplı, sevdiği kitaplardan alıntılar. Lanston'ınkiler de öyle, ejderhalar ve kafataslarıyla. Mutlu görünüyorum. Ağırlıksız. Bahar yapraklarının altında yürüyoruz ve sıcaklık kalbimin en karanlık odalarına yayılıyor.

Ama Crosby'den kaçamayız.

Beni tekrar bulacaktır.

Herkesi öldürecek.

Gülümsemem soluyor ve üçümüzün güzel görüntüsü gri ve korkunç bir hal alıyor. Mezarlarının önünde duruyorum.

"Önce Wynn'i alıp güvenli bir yere gitmeniz gerekiyor. Ben Crosby ile ilgileneceğim ve o gittikten sonra... İkinizi bulacağım."

Lanston geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. Korkmuş. *Kahretsin*, ben de korkuyorum.

"Tamam. Ama ona her şeyi anlatmak zorundayız. Onu daha fazla karanlıkta bırakmayacağım."

Başımı sallıyorum ve göğsümü sıkıyorum.

Eğer bu kadar acı vermeseydi gerçeği söylemek çok daha kolay olurdu.

Wynn

LIAM'IN BANA AÇILDIĞI GECE LANSTON'IN HASTANE ODASINDA UYUYORUM. Bana her şeyi anlatıyor. Acı verici. Üçümüz de travma geçirmiş çocuklar gibi ağlıyoruz ama kendimizi toparladıktan sonra nasıl hayatta kalacağımızı planlıyoruz.

Lanston iki gün sonra taburcu oldu. Harlow'a döndüğümüzde hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Duvarlar artık farklı görünüyor. Crosby gibi yozlaşmış birinin on yıl önce burada olduğunu bilmek ağızda acı bir tat bırakıyor. Kayıp insanlar... Onlara ne yaptığını merak ediyorum. Şimdi neredeler. Liam, Crosby'nin onlara *bir şey* yaptığından emin görünüyor.

Liam, Lanston'ın odasında kalmam için ısrar ediyor. Beni ondan olabildiğince uzak tutuyor; nedenini anlasam da, bu beni çok derin bir ıstırapla baş başa bırakıyor.

Lanston beni sıkıca göğsüne bastırıyor, elini başımın üzerinde sakinleştirici hareketlerle gezdiriyor. Beni rahatlatmaya çalışıyor. "Her şey yoluna girecek."

Başımı sallıyorum. Saat gece yarısını çoktan geçti ama zihnim dinlenmiyor. Liam için korku, dehşet ve endişeyle dolu.

Şeytana karşı tek başına ve bundan nefret ediyorum.

Bir zamanlar kırık bir adamın neye benzediğini bildiğimi sanırdım. Gözlerinde ne olduğunu bildiğimi sanırdım.

Yanılmışım.

Liam'ı bütün sabah görmedim. Hatta Lanston bazı seansları atlayıp onu bulabilmek için Bakersville'e gitti. Öğleden sonraki müzik seansına kadar onu bulamadık.

Kırılmış bir adam ölü bir çiçek gibidir.

Sanırım öleceğim, Liam'a bakarken olabildiğince sessiz oturuyorum. Sırtını dikleştirmiş, piyano sehpasında oturuyor, tuşların üzerine eğilmiş, boş boş onlara bakıyor. Her iki eli de sargılı, parmak eklemlerinin üzerindeki kumaştan kan sızıyor ve çoğunu kırmızıya boyuyor.

"Bugün oynayamam," diyor öyle titrek bir sesle ki yanına gidip onu her şeyden çok ama çok uzağa götürmek istiyorum.

Jericho gözlerini Liam'a diker. "Orada birkaç dakika daha oturmanı ve kendine ne yaptığını düşünmeni istiyorum Liam. Bugün neden oynayamayacağını ve bunun kimin hatası olduğunu anlamanı istiyorum."

Göğsüm öfkeyle kavruluyor ve aniden ayağa kalkıyorum.

Poppie birkaç sandalye aşağıdan nefes nefese kaldı. Ve odadaki tüm gözler bana doğru kayıyor.

"Bu onun hatası değil."

Kanım o kadar kaynıyor ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Yumruklarım yanlarımda sıkıca kenetleniyor. "Bu onun suçu *değil*."

Jericho bana bakıyor ve başını sallıyor. "O zaman kimin Coldfox? Bugün konuşmaya bu kadar hevesli olduğuna göre. Kimin suçu bu? Parmak eklemlerini *sen* mi kestir? Serçe parmaklarını mı kırdın?"

İçimde karanlık bir canavar gibi büyüyen öfke taşmaya devam ettikçe nefeslerim daha da zorlaşıyor. Çılgılık atmak ve sandalyemi danışmana fırlatmak istiyorum. O anlamıyor. Bilmiyor.

Liam'a bakıyorum.

Piyano bankında oturuyor, kamburu çıkmış ve yorgun. Gözleri bugün o kadar donuk ki ona bakmak kalbimi paramparça ediyor.

Kalkmasına yardım ediyorum.

Ve birlikte odadan çıktık.

OceanofPDF.com

Wynn

GERÇEKLIĞİNİZİN BU KADAR ÇABUK DEĞİŞMESİ ÇOK TUHAF.

Sadece bir ay önce ölmek istiyordum. Şimdi, hayatım için kaçıyorum.

Lanston'ın dikişleri bu hafta başına göre daha az görünür durumda. Havalar soğumaya başladığı için siyah bir bere takıyor. Kasım şimdiden acımasız oldu.

Yanına oturuyorum ve Harlow'dan ayrılma planlarımız hakkında fısıldaşıyoruz. Göğsümde bir bıçağın ucunu hissediyorum. Burayı sevmiyor olabilirim ama burada vakit geçirmeyi özleyeceğim. Elbette burada geçireceğim zamanın sınırlı olduğunu biliyordum, ama şimdi kendimi her anı, malikânenin taşları arasında geçirdiğim her son anı el üstünde tutarken buluyorum.

Lanston bana yaslanıyor ve ben de onun sıcaklığıyla gözlerimi kapatıyorum.

"Motosikletinin yanı sıra burada bir araban olduğunu bana hiç söylememiştin." Tabletime bakarken kıkırdıyorum. Taşınacağımız daireyi hazırladık.

"Mercedes kullanmayı sevmiyorum. Kendimi çok havalı hissettiriyor."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Yelina bir tane olduğunu ve onu festivale götürmeyi reddettiğini öğrenirse seni öldürür."

Zavallı Yelina. Mısır tarlası olayı yüzünden çok üzgün. Polis buna *mısır tarlası olayı diyor*. Yelina'nın konuşmadığı

ve hafta sonunda başka bir enstitüye transfer olacağını duydum. Onu suçlamıyorum.

Lanston omuz silkti. "O öğrenene kadar biz çoktan gitmiş olacağız."

Gözlerim ellerime iniyor ve Liam'ın bana verdiği oniks yüzüğe bakıyorum.

Başta keşke bilseydim dediğim şeyleri şimdi anlıyorum. Liam'ın kardeşi hayatının yarısı boyunca peşini bırakmamış. Gerçek ve mecazi anlamda ondan kaçıyordu. Hastalığı şimdi bana daha anlamlı geliyor... Böyle trajik bir kaza ve sonrasındaki ortamı? Hayal bile edemiyorum.

"Nereye gittin?"

"Ha?" Başım Lanston'a doğru eğildi.

"Az önce bir yere gittin. Ne düşünüyorsun?"

Başım çok ağırlaştı, göğsüm daha da ağırlaştı. "Bize eziyet eden deli adam." Parmaklarım yüzüğe sürtünüyor. Jericho'nun ofisinin kapısına bakıyorum. Liam şu anda orada Harlow'dan ayrılışını tartışıyor.

Bir hafta.

Biz gidiyoruz. Lanston ve ben Boston'a taşınıyoruz, Liam ise Harlow'da kalıp Crosby yakalanana kadar onu burada tutacak... ya da Liam onun icabına *bakacak*.

Bu cinayet değil, diyorum kendime. Liam onu öldüreceğini açıkça söylemedi... ama sanırım ima etti.

Bunu kendime tekrar tekrar söylüyorum. Crosby bize zarar verecek, *verdi* de. Bizi öldürmeye çalışıyor... Liam sadece bizi ondan koruyor.

"Seni koruyacağım, Wynn." Lanston kolumu yatıştırıcı bir şekilde ovuyor. "Her zaman."

Gözlerim şömineye kayıyor ve kanepeye yığılıyorum. "Peki, o zaman seni kim koruyacak?"

Bir kahkaha atıyor ve ben de kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Belli değil mi? Liam, tabii ki."

TW

Wynn

SON DANIŞMANLIK SEANSIM TRAVMATIKTI. BÜTÜN KARTLAR
Masa.

"Seni neyin ayrıştırdığını bize söyleyebilir misin? Seni ne incitti?"

Jericho'ya soğuk gözlerle bakıyorum. Dr. Prestin bacak bacak üstüne
atmış, onun yanında oturuyor.

"Biliyorum. Ama bunu söylemeni ve kelimelerin ağzından çıktığını
hissetmeni istiyorum. Canını yakan şeyleri itiraf etmek önemli, Wynn.
Özellikle de bizimle geçirdiğin zaman sona erdiğinden beri."

Beni ayrıştıran neydi?

Parmakla göstermek adil mi? Adil olsun ya da olmasın, sanırım bu

Be

n. "Kelimeler."

"Kelimeler seni incitiyor mu? Detaylandırabilir misiniz?" Dr. Prestin
bana baskı yapıyor. Onun beyaz

Kaşları düşük. Gözleri odadaki insanlara değil, elindeki panoya odaklanıyor.

Çemberin öbür ucundaki Lanston'a tereddütle bakıyorum. Ela gözleri
sıcak ve güven verici. Liam bugün burada değil ve iyi ki de değil.

"Beni ölmeye ikna eden sözler."

"Peki bu sözleri kim söyledi? Neydi bu sözler?" Dr. Prestin kesin bir
dille soruyor.

"Beni sevdiğini iddia eden herkes." Her kelime boğazımın derinliklerine bıçak gibi saplanıyor. *En karanlık zamanlarımda benimle ilgilenmesi gerekenlerin ihaneti.* "Masum ve nazlı davrandılar, beni temiz hava gibi içlerine çektiler. Beni neyin rahatsız ettiğini bilmek istiyorlardı. Ve insanlara açıldığımda öğrendiğim tek şey, bana neyin zarar vereceğini tam olarak bilmek istedikleriydi, sadece bıçağı geri çevirip kendileri isyankar, geri dönülmez bir hasar vermek için."

Herkes sessiz kalıyor, Jericho ve şimdi başını kaldırıp bakışlarımı karşılayan Dr. Prestin bile. Danışman elindeki panoyu indiriyor ve gözlüklerini çıkarıyor. Kendimi Jericho'ya bakmaya zorluyorum ve gözlerindeki yaşları silmesini izlerken kalbimin donmuş olan kısmı biraz çözülüyor.

Ve bir şekilde omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Yanağımdan süzülen gözyaşı öfkeyle dolu ya da dünyayı küçümsemekten sıcak değil.

Kendim için üzülüyorum.

Bana karşı işlenen günahlar için hissetmeme izin vereceğim ilk keder.

Kendimize merhamet göstermek neden bu kadar zor? Bir parçam tıpkı Liam gibi yaşadıklarımı hak ettiğime mi inanıyordu? Neden kimse bana yardım etmedi? Birden fazla kez sormadım mı? Gözlerim, beni bu kadar duygusuzca izleyenlerin durması için yeterince yüksek sesle haykırmadı mı?

"Coldfox, seni en çok ne incitti ve bu inançsızlığı nasıl reddettin?" Jericho boğazını temizliyor ve gözlüklerini burnunun kemerine yerleştiriyor. Yeşil gözleri bana daha yumuşak bakıyor, sempati ve kederle dolu.

Zor bir işi var. Eminim ruhu yoruyordur.

Bir an düşünmek zorundayım. Çok uzun süre acı veren çok fazla şey var. *Canavar. İblis. Şeytan. Çekilmez çocuk. Sefil sürtük.* Hepsi beni benzersiz şekillerde incitmiş ve zarar vermiş olsa da, sanırım biri daha kötüydü. Biri beni kırdı, diğerlerinin aksine. Biri, belki de duyulacak kadar yüksek sesli tek çığlığın ölüm olabileceğini fark etmemi sağladı.

Kimse beni duymadı. *Hiç* kimse beni duymadı.

"Bana kaçınılmaz olarak insanları öldüreceğimin söylenmesi. Ruhumun içindeki uğursuz kötülüğü görebildiklerini söylediler. Bana bakmak onları *hasta ediyordu.*" Gözyaşlarıma boğuluyorum ve sertçe yutkunuyorum, duyguları göz kırparak geçiştiriyorum ve kelimeleri çıkarmak için tüm iç güvenlik duvarlarımla savaşıyorum. "Ölsem daha iyiydi. Çünkü varlığımın tek yaptığı ölmek istemelerine neden olmaktı."

Lanston sandalyesinden kalkıp bana doğru yürüyor, gözyaşları yanaklarından süzülürken benim seviyeme iniyor. Kelimeler ondan kaçıyor; ağzı açılıp kapanıyor ama konuşmak için doğru kelimeleri bulamıyor. Beni sıkıca kucaklıyor ve bu, söyleyemediği her şeyi anlatıyor.

Kollarımı gövdesine dolayıp hıçkırarak hıçkırarak gömleğine sarılıyorum.

Sonunda Lanston aklına getirmeye çalıştığı sözcükleri buldu. O kadar alçak sesle konuşuyor ki, onu yalnızca benim duyabildiğimi biliyorum. "Ölmek istedin, böylece kendilerini ölmek zorunda hissetmeyeceklerdi."

Başka birinin söylediğini
duymak... Beni kurtarıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

OceanofPDF.com

Wynn

LANSTON SIYAH SPOR ÇANTAMI BAGAJINA ATIYOR. GÜLÜMSEMESİ GEVŞEK ve umutlu.

Garip bir şekilde benimki de öyle.

Çantalarımız fazla bir şey almıyor ama bunda heyecan verici bir şey var.

Boston'da yeni bir hayata başlayabiliriz. Buradan çok uzak ve farklı. Yeni giysiler ve mobilyalar almak, yeni bir başlangıç yapmak, yeni bir dünyanın simgesi gibi.

Liam boş bir ifadeyle arkamızda duruyor.

Son bir haftadır ayrılışımız için kendini hazırlarken çok üzgündü, ama bundan daha fazlası var. Sanki bizim iyiliğimiz için duygusal olarak kendini geri çekiyor. Bu yüzden onu ne kadar incittiğini göremiyoruz.

Tekrar düşünmesi ve bizimle Boston'a gelmesi için ona yalvardık. Liam, tüm inatçılığıyla reddetti.

Crosby'nin her şeyi bilmesine imkan yok. Bizi o kadar uzakta bulamazdı, değil mi?

Artık o kadar emin değilim.

"Siz ikiniz dikkatli sürün. Yarışmak falan yok," diye mırıldanıyor Liam, tıpkı bir babanın çocuklarına yaptığı gibi. "Benden sorun olmadığını duyana kadar bana adresi mesaj atmayın. Çok dikkatli olamayız."

Lanston elini uzatır ve Liam onu sıkar. "Dikkatli olacağız. Ve yakında görüşeceğiz." Birbirlerini kardeşçe kucaklıyorlar ve Liam'ın kaşlarının acıyla bir araya gelişi kalbimi sızlatıyor.

Bunların hiçbiri adil değildi.

Liam bana öyle şiddetle sarılıyor ki fikrini değiştirdiğini düşünüyorum ama sarılmasını gevşetiyor, beni usulca öpüyor ve gitmeme izin veriyor.

Lanston sürücü koltuğunda öne doğru eğilmiş, gözlerinde heyecan ve endişe parıltılarıyla dikiz aynasına bakıyor. Camlar yarıya kadar açılmış; havadaki soğukluk ön kolumda geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Ona yalan söylediğim için kendimi bok gibi hissediyorum," diyor Lanston isteksizce, bana bakarak. Başımı salladım. Yalan söylemek beni hain gibi hissettiriyor. Sevdiğim adama yardım etmek için bile olsa.

Başka ne yapabilirdik ki? Crosby ile tek başına yüzleşmesine izin veremedik. Kalmamıza izin vermedi. Biz de arkasından iş çevirip onsuz planlar yapmak zorunda kaldık. Boston'ı ve Doğu Yakası'nda olmayı içermeyen planlar.

"Ben de öyle. Ama bu geçici bir durum," diyorum, ondan çok kendimi rahatlatmak için ama Lanston'ın omuzlarının gevşemesinden işe yaradığı anlaşılıyor.

Bakersville'e gidiyoruz ve son dakikada kiralayabildiğimiz stüdyo evin arkasındaki sokağa park ediyoruz.

Liam'a söylediğimiz her şey yalan değildi. Boston'daki dairemiz hazır. Motosikletlerimiz, depolarımızdaki tüm eşyalarımızla birlikte oraya doğru yola çıktı. Kardeşim, James'in bu hafta olacağını düşündüğü varışımız için dairemize bir yatak döşenmesini sağlıyor. İstedğimden daha fazla kişiye yalan söylemek zorunda kaldık ama eğer Crosby'nin gözü gerçekten üzerimizdeyse herkesi kandırmamız gerekiyor.

Lanston Mercedes'ini park ediyor ve ara sokakta arabası için ayrılan küçük alana bakarak kaşlarını çatıyor. Bagajdan çantamı almak için yanından geçerken omzunu okşuyorum.

"Burası iyi olacak."

"Sen öyle diyorsun." Suratını asıyor ama dudaklarının ardında bir gülümseme gizleniyor.

Sırıyorum ve çantasını ona fırlatıyorum. Zar zor yakaladı. "Ben diyorum." Gülüyorum ve yanından geçip gidiyorum.

Stüdyo daha çok kiralık bir alana dönüştürülmüş bir garaj gibi. Aslında, öyle olduğundan eminim. En ufak bir şüphem yok. Duvarlar çıplak, yıllarca sigara içmekten bronzlaşmış.

Mobilyalı bir kiralama olduğu düşünöldüğünde oldukça iğrenç. Perdeler lekeli ve halının her yerinde yanık delikleri var.

Lanston çantasını kanepeye bırakır ve kaşlarını çatarak etrafına bakınır. "Planlar değışti. Boston'a gidelim," diye takılır ve kapıya doğru yürür.

Gölüyorum, çantamı onunkinin yanına koyuyorum. "Liam kardeşıyle tek başına mı uğraşsın?"

Bana göz kırpmadan önce dramatik bir şekilde inliyor.

Lanston olmadan ne yapardım bilmiyorum. Varlığımın boşluğunda bir kaya oldu. Beni yere bağılıyor ve onun varlığında çok özgürce nefes alabiliyorum. O etrafımızdaki her şeyi aydınlatırken dünya o kadar da korkutucu ve umutsuz değil.

Öğleden sonranın geri kalanını elimizdeki azıcık eşyayı boşaltarak geçiriyoruz. Yatak en azından temiz. Kanepeden o kadar emin değilim. Lanston telefonunun şarj aletini takıp takvimi kontrol ediyor.

Planımız oldukça boktan. Ama elimizdeki tek şey bu.

Bugün Salı. Liam iki gün içinde Crosby ile serada buluşacak, geçen hafta yaptığı gibi... elleri çok kötü hasar gördüğünde. Silahlarımızla pusuya yatacağız. Gelmeleri için polisi isimsiz olarak arayacağız ama işler planladığımız gibi gitmezse doğaçlama yapacağız. Crosby yakalanmadan ya da *icabına bakılmadan* o gecenin bitmesine imkan yok.

Akşam yemeğinde mikrodalga erişte yiyoruz ve gece yarısı ikiz yatakta toplanıyoruz. Bu ev çok soğuk. İkimiz de aptal eski ısıtıcıyı nasıl çalıştıracığımızı bulamadık ve birkaç saat Google talimatlarını denedikten sonra başarılı olamayınca pes ettik.

"Hey, uyuyor musun?" Lanston kulağıma yakın mırıldanıyor, kollarını bana dolamış.

"Henüz değil," diye fısıldıyorum usulca, başparmağımyı sıcak ellerinin üzerinde gezdirerek.

Her zaman çok sıcaklar.

Derin bir nefes alır. "Söylediğın şeyi düşünüp duruyorum."

Tereddüt ediyorum. Beynim anında en kötü şeye atlıyor. Terapi seansımızdan bahsediyor.

Ben cevap vermeyince devam etti. "Senin yaşadıklarına asla tam olarak katlanamayacağım ama sanırım anlıyorum. Babam bana karşı her zaman çok acımasızdı. Yine de bilişsel olarak kendimi bunun nedenini kabullenmeye ikna edemedim. Benden nefret ediyordu. Benden nefret etmekten de öte, gitmemi istiyordu." Sertçe yutkundum ve ellerim sıkıştı.

onun etrafında. "Bunu anlamadım... ve asla iyi olamayacağım. İtiraf etmek acı veriyor. Yüksek sesle söylemek acı veriyor. Asla iyi olamayacağım. Ve bu onun hatası. Uzun bir süre kendimi suçladım. Kendime, "Keşke daha iyi bir evlat olsaydım. Bu kadar çekilmez olmasaydım. Daha çok çabalasaydım. Bunu fark etmem çok uzun zaman aldı. *Lanet olsun*, ben sadece bir çocuktum."

Gözlerimden yaşlar dökülüyor ve yastığımı ıslatıyor. Devam ederken sesi duygusallaşıyor:

"Tek istediğim beni sevmesiydi. Ben sadece bir *çocuktum*. Ama o beni suçladığı her şey için bir yetişkin gibi yargıladı... Yani hayır, ne hissettiğini tam olarak anlayabileceğimi sanmıyorum ama Tanrım, bunu söylediğini duymak canımı yaktı. Çünkü ölmeyi istemenin yükünü biliyorum. Sırf senin varlığının ağırlığı olmadan yaşayabilsinler diye ölmek."

Çenem titriyor ve Lanston'a bakmak için yatakta kayıyorum. Ela gözleri sulanmış ve iliklerime kadar hissettiğim acıyla parlıyor. Gözlerim alnına kadar uzanan dikişleri takip ediyor.

Parmakları yanağımı usulca okşuyor. "Kimse bana senin baktığın gibi bakmıyor, Wynn. Sen bana baktığında binlerce kuşa dönüşüp uçacaktım gibi hissediyorum. Ruhumu omuzlarıma doladığım zincirlerden kurtardın." Lanston yorgun bir şekilde gülümsüyor. Çok yorgun görünüyor. Acaba baba dediği o korkunç adam rüyalarına da giriyor mudur? Ondan nefret ediyorum. Hiç tanımadığım birinden hiç bu kadar şiddetle nefret etmemiştim. Lanston tanıdığım en nazik insan. Bana asla zarar vermeyecek biri.

Diğerleri gibi değil. Pek çoğu gibi değil.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, Lanston. Kendime en yakın ruhum. Bu hayatta birbirimizi bulmamız ne kadar nadir. Hastalıklarımızın böyle korkunç bir yerde karşılaşmamıza izin vermesi ne kadar güzel. Seni seviyorum. Seni her zaman çok seveceğim."

Gözleri kapanıyor ve alnıma bir öpücük kondururken dudaklarından hüznü bir gülümseme geçiyor. "Sen de benimsin, Wynn. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Liam bunu biliyor; sanırım seninle bana güvenmesinin tek nedeni bu. İkinize olan sevgim... Sonsuz. Üçümüzün önündeki hayata daha fazla yer açmak için derinlikleri alçalmaya devam eden bir deniz gibi."

Ağlayarak uykuya dalarız, ellerimiz kenetli ve kalplerimiz dolu. Hayallerle dolu.

Henüz yaşanmamış tüm hayatımızla dolu.

Liam

ODAM HIÇ BU KADAR SOĞUK OLMAMIŞTI. İSTENMEYEN.

Wynn'in boş yatağına bakıyorum ve göğsümde zonklayan ağrıyı bastırmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar aradığım tek şey acıydı. Acıyı sevdim.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Şimdi sadece iltihaplanıyor.

Bunun acısından nefret ediyorum. Yaptığım her aptalca şeyin geride bıraktığı izlerden nefret ediyorum. En çok da ellerimden pişmanlık duyuyorum. Gözlerim parmak eklemlerimdeki ve parmaklarımdaki kabuk bağlamış kesiklere takılıyor. Mor çürükler gittikçe koyulaşılıyor.

O gün kendimden daha fazlasını incittim. Onu incittim. Onu çok kötü incittim. Gözlerini hiç bu kadar acı ve ıstırapla dolu görmemiştim. Bunu bir daha asla yapmayacağıma tüm kalbimle eminim.

Doğrulup ayaklarımı soğuk zemine koyduğumda yatağım gıcırıyor ve ellerimi birbirine sürterek onlara biraz sıcaklık getirmeye çalışıyorum. Her zaman çok buzludurlar, tıpkı benim davranışlarım gibi.

Başımı eğiyorum ve ellerimi endişeyle ensemden birleştiriyorum.

Telefonum *çalıyor* ve gözlerimi yanan ekrana çeviriyorum.

Saat sabahın dördü. Annemden bir mesaj daha. Telefona bakıyorum. Yeni numaramı nasıl bulduğunu bilmiyorum ama eminim Crosby'nin kendi yöntemleri vardır.

Anne:

Kardeşin seni almaya geliyor. Lütfen

ona iyi davran. O seni seviyor.

Alay ediyorum ve telefonu yatağa fırlatıyorum. Hep onu seçti, değil mi? Dünyadan korunmaya ihtiyacı olan hep Crosby'ydi çünkü o onun yaşayan son oğluydu. Ben onun için ölmüştüm. Neil'den sonra, her şeyden sonra, onun için ölüydüm.

Mahallenin beş kedisini öldürdü ve bana işkence etti. Sonra buraya geldi ve muhtemelen o kayıp hastaları da öldürdü. O bir canavar.

Odamdan çıkarken kapı arkamdan sessizce kapanıyor. Crosby'nin yarına kadar gelmemesi gerekiyordu ama annemin mesajı bir göz atmamı gerektiriyor. Elimdeki bıçağı sıkıyor, kendimi onu sonsuza dek öldürmeye hazırlıyorum.

Mülkün her yerinde ışıklar karartılmış. Sadece ön girişteki nöbetçi gece boyunca uyanık kalıyor. Polis Crosby'yi bulamadığından beri yüksek alarmda. Bekçinin yanından geçiyorum ve bana başını sallıyor.

"Gece yürüyüşüne mi çıktın Waters?" Yorgun bir kıkırdama çıkardım. "Evet."

Birinin adını öğrenebileceğiniz bir zaman aralığı vardır. Bu süreden sonra, eğer siz onun adını bilmiyorsanız ama o sizin adınızı biliyorsa, bunu sormak ağza alınmayacak bir şeydir. Ya da en azından bu benim kişisel kuralım. Yaka kartına bir göz atmayı umuyordum ama bakmayı sürekli unutuyorum.

Zemin soğuk. Sıcaklık donma noktasının çok altında. Montana'da Kasım ayı çoğu yerde sonbaharda olduğundan daha gri ve ölüdür. Aslında şimdiden kış. Çimenleri kırağı kaplıyor ve uzaktaki karanlık, çıplak ağaçlar ürkütücü.

Ormanda yürümek için zaman ayırıyorum. Ayçiçekleri kış ayları için derin uykularına çekileli çok olmuş ve şimdi burası sadece hasta bir adamın her gece ziyaret ettiği boş bir tarla.

Perili, bir bakıma. Benim tarafımdan. Bu rahatsız edici bir düşünce.

Geçmişinize hapsoldüğünüzde zamanı kaybetmek kolaydır. Neil ve Perry'yi düşünüyorum ve eğer o gece

farklı bir şekilde sonuçlansaydı. Bazen gözlerimi kapatıp yeterince umutsuzca dilersem uyanacağımı ve tüm bunların bir rüya olduğunu umuyorum.

Ama tabii ki kaçınılmaz olarak gözlerimi açıyorum ve hâlâ tarlada duruyorum.

Hâlâ aklımdan çıkmıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve ormanın içinden seraya doğru yürüyorum.

Bu gece düşündüğümünden daha zor, kendimi tanıdık çit patikasıdan geçmeye ve taşlardan cam kafese inmeye zorluyorum. O süpürge dolabında ne kadar kan döktüm? Crosby için daha ne kadar yeterli olacak? Bunu öğrenmemeye karar verdim. Bu işe bir son vereceğim.

onun dehşet saltanatı.

Seranın aşağısındaki büyük çitler Harlow'un görüşünü engelliyor. Birisi uyanmış ve dinlenme odasındaki tüm ışıkları açmış olmalı, çünkü çalıların hemen üzerinde sıcak bir ışık parlıyor.

Seranın bayat, küflü kokusu burnumu istila ediyor. Bu bina kullanılmadığı için harcanmış. Toz ve ıslak çimento zeminler artık buranın sunduğu tek şey. Bedenimi arka odaya sürüklerken ruhum yoruluyor. Kapının altındaki ışık kehribar rengine parlıyor.

O zaten burada.

Çakıyı daha sıkı kavriyorum. Sendeleyerek nefes alıyorum ve elimi kapı kolunu çevirmeye zorlarken alnımdan soğuk terler akıyor. Kafamdaki her şey kaçmam için çılgın atıyor. Durmamı ve Lanston ve Wynn'le birlikte gitmemi.

Görmezden geliyorum.

Kapı açıldı ve aceleyle içeri girdim, bıçağımı çekmiştim ve adrenalinim bir mil hızla pompalanıyordu.

Ama oda boş.

Kalbim sıkışıyor ve gözlerim zeminin ortasında, çelik giderin üzerinde duran küçük bir yapışkan nota takılıyor.

Notu incelemek için eğildiğimde başım hafifliyor ve sersemliyor.

Altında tek bir kelime olan bir gülen yüz. Okudukça yüzümdeki kan çekiliyor. Dudaklarım uyuşuyor ve parmaklarım bir anksiyete krizinin başlangıcıyla kavruluyor.

Dönüyorum ve odadan çıkıyorum. Seranın cam duvarları dışarıdan aydınlatılmış parlak turuncu renkte.

Hayır. Hayır, bunu yapmaz.

Kapıdan içeri daldım ve alevlerin gökyüzünü turuncu, kırmızı ve sarı renkte öfkeli atışlarla yaladığına tanık olduğum anda donmuş zemine düştüm.

Yapışkan not elimden düşüyor.

:) *Yanmak*

OceanofPDF.com

T7

Wynn

SIRENLER SOKAKLARDA ÇINLIYOR.

Lanston bana bir fincan kahve uzatırken, sabahın dört buçuğunda ne cehennem yandığını görmek için battaniyeleri omuzlarımıza sararak dışarı çıkıyoruz.

Şehrin güney ucuna doğru gökyüzünü sıcak bir parıltı aydınlatıyor.

Lanston arabasının kaputuna oturur ve içkisini yudumlar. "Sence mısır tarlası mı? Çalı yangını için mevsim biraz geç."

Omuz silkiyorum. "Belki de biri kasıtlı olarak ayarlamıştır."

Aklıma bir isim gelince fincanım dudaklarıma ulaşmadan duruyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve aynı anda mırıldanırken Lanston'ın yüzü soluyor:

"*Crosby*."

Tüm kasaba uyanık ve biz ana caddede yarışırken dehşete düşmüş yüzlerle bizi izliyor. Yangın mısır tarlası olamayacak kadar uzakta. Kalbim göğsümün içinde düzensiz bir şekilde pompalanıyor ve boğazım kuruyor.

Lanston arabaya bindiğimizden beri tek kelime etmedi. Etrafımızdaki havayı korku sarıyor.

Lütfen Harlow olma. Lütfen.

Enstitüye giden uzun yolda hızla ilerleyene kadar bu düşüncüyü defalarca tekrarlıyorum.

Orman sınırını aşp itfaiye araçlarının sıralandığını ve Harlow Sanctum'a acımasızca su püskürttüğünü gördüğümde kalbim kucağıma düşüyor. Tüm binayı kızgın alevler sarıyor ve gökyüzüne, ateşin tırmandığını hiç görmediğim kadar yükseklerle ulaşıyor. Gırtlaktan gelen hayvani bir çığlık dudaklarımdan dökülüyor.

Lanston frene basar ve göğsünden vurulmuş gibi cehenneme bakar. Gözleri kocaman açılmış ve çenesi kontrolsüzce titriyor.

Bedenim kendi iradesiyle hareket ediyor. Kapıyı fırlatıp açıyorum ve yanan binaya doğru koşuyorum. Yirmi adım öteden bile sıcaklık dayanılmaz. Ben yanlarından geçerken itfaiyecilerin başları dönüyor, bazıları hortumlarını bırakıp tam teçhizatla peşimden koşuyor.

"Dur!" diye bağıyor

biri. Ama ben

duramıyorum.

Liam'a ulaşmamı hiçbir şey engelleyemez.

Bir an ön kapıya doğru ilerledim. Sonra yere yatıp Lanston'ın acılı yüzüne bakıyorum.

Beni yakaladı.

Aklımın başıma gelmesi birkaç saniye sürüyor, sonra ona karşı koyup var gücümle savaşıyorum.

Kavrayışı sıkılaşıyor ve bırakmıyor.

Ona öfkeyle bağıyorum, "Liam içeride! Ne yapıyorsun?"

Lanston, onu öldürüyorsun! Bırakın beni! Bırakın beni! BIRAK. BANA. GİDELİM."

Adrenalinin enerjisi içimden çıkana ve gözlerimden yaşlar akana kadar onun güçlü kollarında vahşi bir şekilde çırpınıyorum. İlk şok, daha önce hiç yaşamadığım bir kayıp hissine dönüşüyor, ruhunuzun derinliklerine işleyen ezici, umutsuz bir ağırlık.

Göğsümden çıkan feryat, hayatımda duyduğum en kötü ses, yürek parçalayıcı. Lanston da benimle birlikte ağlıyor. Birkaç itfaiyeci yanımızda diz çöküyor ve ambulanslara geri dönmemiz için bizi teşvik ediyor.

Lanston ayakta duracak ve beni taşıyacak gücü nasıl buluyor, aklım almıyor. Sağlık personeli muşambalar ve sedyeler seriyor, içlerini yaralılarla doldurmayı bekliyorlar, ancak histeri titreyen zihninden uzaklaştıkça henüz tek bir kişiyi bile çıkarmadıklarını fark ediyorum.

Jericho, Yelina, Poppie, Liam, Dr. Prestin, Bayan Abett, içerideki diğer tüm hastalar ve personel... Harlow'un içinde kolaylıkla elli ruh var. Ve henüz tek bir kişi bile kurtarılmadı mı?

Eğildim ve ambulansın arkasına kustum. Lanston beni umutsuzca tutuyor ve sakinleştirmek için sırtımı yumuşak hareketlerle ovuyor.

İniltilerimi.

Bu nasıl olabilir? Bu neden oldu?

Bir adam omuzlarında iki kişiyle birlikte binadan topallayarak çıkar. Herkes hareketleniyor ve acil durum personeline ulaşan bir ekip sedyeleri getiriyor. Birini hayata döndürmeye çalışmalarını izliyorum. Diğerini acil tedavi ve nakil için sedyeye koyuyorlar. Lanston'ın elinden kurtulup sedyeye doğru koşuyorum.

Liam değil. Ondan çok daha küçükler ama tek söyleyebileceğim bu. Önümdeki yanmış insana bakarken çaresizlik ve şok beni tüketiyor. Derisi gitmiş. Vücudundaki tüm saçlar yanmış.

Kim olduğunu bilmiyorum.

Tek bildiğim... ölümün bu zalim kaderden daha nazik olacağı.

Gözlerim diğer ikisini arıyor. Lanston yanımda, az önce Liam olmadığını doğruladığım kişiye bakarak hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor. Yanmış etin iğrenç kokusu gözlerimi yakıyor ama tekrar kusma isteğiyle gözlerimi kırıştırıyorum.

Tedirgin bir şekilde iki kişiyi dışarı taşıyan adama doğru yürüyoruz. Diz çökmüş, çoğunlukla yara almamış ama is içinde ve korkunç bir şekilde öksürüyor. Onu gece bekçisi olarak tanıdım. Bir ambulans onu hemen olay yerinden götürüyor.

Sağlık görevlileri hayata döndürmeye çalıştıkları kişinin üzerini beyaz bir çarşafla örterler.

Önümüzde duran cesede puslu gözlerle bakıyorum; şoktan mı, dumandan mı, yoksa gözyaşlarından mı, emin değilim.

Lanston ellerimi tutuyor ve başını sallıyor. "Hayır," diye fısıldıyor, sesi o kadar cılız ki benim sesimin de aynı çıkacağını biliyorum.

Dinlemiyorum. Aptalca, dinlemiyorum.

Beyaz çarşaf çoktan kandan kırmızıya dönmüştü. Köşeyi dikkatlice sıyrıyorum. Sedyede iki büküm olmuş ve ciddi şekilde yanmış bir kadın yatıyor. Diğerinden farklı olarak saçları hâlâ yerindeydi. Ve onun kim olduğunu hemen anlıyorum. Yüzündeki deri çoğunlukla zarar görmemiş ama geri kalanı...

"Yelina?" Lanston dalgın, kalbi kırık bir ses tonuyla sorar.

Midem çalkalanıyor ve gözyaşlarım yersiz yere akıyor. Dudaklarım uyuşuyor ve parmak uçlarım acıyor. Şoktan, kaybın acısından ve hastalığımın dolaylı göğsüm ağrıyor. Sendeleyerek, hırıltılı nefesler alıyorum ve kontrolsüzce titriyorum.

"Hey, dalga geçmeyi bırak," diyor Lanston, sanki uyuyormuş gibi yumuşak bir sesle. "Yarın başka bir tedavi merkezine nakledileceksin, unuttun mu? Yapamazsın... Yapamazsın-" Boğuluyor ve hıçkırıyor.

Lanston'ı göğsüme çekip onunla birlikte ağlıyorum.

"Wynn, solgunsun. Hey, sorun ne? *Wynn*?" Lanston beni omuzlarımdan itti.

"Kalbim." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Ellerim kendiliğinden kenetleniyor ve göğsümü acımasızca kavıyor. Acıyor. *Acıyor*.

Kolay bir iş olmadığını bilsem de beni kollarına öyle zahmetsizce alıyor ki. Sıcak kokusu etrafımı sarıyor ve damarlarıma sıcaklık aşıyor. Korkudan uzak, sakın ve güven verici, yumuşak, rahatlatıcı sözler mırıldanıyor. Göğsümdeki fiziksel acı azalmaya başlıyor ama kalp kırıklığı bambaşka bir tür.

Lanston beni ambulans görevlilerine götürüyor ve onlar da hayati değerlerimi kontrol ediyor. Tansiyonum nedeniyle beni hastaneye götürmekte ısrar ediyorlar ama binadan daha fazla insan çıkarılana kadar ayrılmayı reddediyorum. Tansiyonum düşecek kadar sakinleştiğim için kabul ediyorlar.

Ama dakikalar geçtikçe, saatler ilerledikçe başka kimsenin çıkmadığını fark ediyoruz.

Birlikte ağlıyoruz, sımsıkı sarılıyoruz, gözyaşı kalmayana kadar. Güneş doğana kadar Harlow'un kararmış çimenlerinde hayaletler gibi oturuyoruz. Ta ki itfaiyeciler yangını söndürene ve geriye sadece binayı çevreleyen taşlar kalana kadar.

Polis uzun süre önce bölgeyi bantla kapattı. Birkaç dedektif bizimle konuşmaya çalıştı ama sadece çukurlaşmış gözler ve hırıltılı nefeslerle karşılaştılar.

Tek kelime etmeden bizi hastaneye götürdüler.

"Kundakçıyı yakaladınız mı?" Lanston bizi izlemekle görevli memura soruyor. Adam başını sallıyor. "Crosby yaptı," diyor Lanston alçak ve nefret dolu bir ses tonuyla. Güzel ela gözleri çökmüş ve kararmış. Dün geceki gibi parlamıyorlar. Tamamen farklı bir insan gibi görünüyor. Bir yanım benim de öyle olup olmadığımı merak ediyor.

"Mısır tarlasındaki aynı adam mı?" diye soruyor memur, not defterine bir şeyler not ederken.

Lanston başını sallar, gözlerini yere indirir.

Buraya geldiğimizden beri bana bakmadı.

Hemşire gelip beni uyuşturan bir şey verdi. Crosby ile dışarıda bir yerde uyumak istemiyorum. Liam'ın öldüğüne inanmayı reddediyorum. Gitmiş olamaz. O-

Wynn

HASTANE PENCERESINDEN GÖRÜNEN MANZARA İÇ KARARTICI, ÇORAK AĞAÇLAR VE

Hüzünlü, uzun boş araziler. Lanston bir fincan kahveyi yanıma koyuyor ve sandalyesinde arkasına yaslanırken kaşlarını çatıyor.

Bütün gün buradaydık ve hala hiçbir şey bilmiyoruz. Ceset sayısını bilmiyoruz. Crosby'yi yakalayıp yakalamadıklarını bilmiyoruz.

Midem bulanıyor.

"Biraz denemelisin... O kadar da kötü değil." Lanston kahveden bir yudum almam için beni teşvik ediyor. Başımı sallıyorum ve çenemi indiriyorum.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra yaklaşıp elini benimkinin üzerine koyuyor. Ona bakma isteğini kendimde buluyorum ve o da zayıf bir gülümseme taklidi yapıyor.

"Yardıma olacaktır. Yakında bir şeyler duyacağız." Eli titriyor ve titremeyi durdurmak için elini geri çekip kendisi kavırıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve yenilgiyle Lanston'a bakıyorum. "Neden kaçtık? Neden onlarla birlikte yanmadık?"

Suçluluk duygusu, şimdiye kadar katlandığımı hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde ruhumu parçalıyor. Umutsuzca ölmek isteyen bizler neden yaşıyoruz?

Lanston'ın alt dudağı titreyerek mırıldandı: "Bilmiyorum Wynn. Ama keşke ben olsaydım... Böylece Yelina yaşayabilirdi... Böylece ölen herkes yaşayabilirdi." Başı öne eğilir ve hıçkırık tüm vücudunu sarsar.

Hiç gözyaşım kalmadı; gözlerim dayanmıyor. Bu yüzden onun kucağına sürünüyorum ve birbirimize sarılıyoruz.

"Sen olmadığın için çok mutluyum," diyorum bencilce, yüzümü gömleğine gömerek.

Birkaç saat geçiyor ve taburcu ediliyoruz, uyku hapları ve dedektifin telefon numarasıyla gönderiliyoruz. Aradığımızda, soruşturma alanına uğramamızı istedi.

Harlow'a gidiyoruz.

Küllerden hâlâ dumanlar yükseliyor. Bir zamanlar değer verdiğim taşlar ölümle kararmış.

Arabada sessizce oturuyoruz. Lanston'ın kapısını açması otuz dakika sürüyor. Bir on dakika daha sabırla benim gelmemi bekliyor.

Elini uzatıyor ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

Çakılların sesi daha önce hiç olmadığı kadar yüksek çıkıyor. Binanın çevresinde dolaşarak burada ne kadar büyük bir hasar meydana geldiğini görüyoruz. Dedektif bize sorular soruyor ve biz de ona bildiğimiz her şeyi anlatıyoruz. Bodrum, sera ve Crosby'nin her ikisine de nasıl kolayca erişebildiğini. Dedektif tüm pencerelerin çivilenmiş olduğundan ve soruşturmanın henüz başında olmalarına rağmen, cesetlerin çoğu yataklarında bulunduğu için yangından önce karbon monoksit kullanıldığından şüphelendiklerinden bahsediyor.

Alevlerin dokunmadığı sera ortaya çıkar. Lanston ona bakar ve başını sallar.

Yavaşça cam muhafazaya doğru ilerlerken, "Bir dakika sürer," diyorum. Lanston ve dedektif yokuşu çıkmaya devam ediyor. Liam'ın orada olacağına inandığımdan değil. Sadece bir şey olsun istiyorum... yangın dışında burayla ilgili son bir anı.

Seraya doğru hızla ilerliyorum, arka taraftaki kapıyı açmadan önce kısa bir süre duruyorum.

Hiçbir şey bulamadım. Buraya ilk geldiğimde de aynı korkunç, kan lekeli odaydı. Küçük alanı ezberlemek sadece bir dakika sürüyor ve sonra

Kapıyı yavaşça kapattım ve dışarı çıktım.

Lanston'ın arabasına dönmeden önce dedektif bize ciddi bir bakış attı. Bize bir rapor verdi ve başını eğdi.

Harlow Sanctum'daki trajik yangından sadece iki kişi sağ kurtulmuştur: Roman Bear ve Sydney Lawsen. Aralarında personel ve hastaların da bulunduğu elli altının üzerinde ceset çıkarılmıştır. Polis hâlâ kundakçıyı arıyor.

Sessiz kalacağız. Gözyaşı yok. Bağırarak yok.

Hiçbir şey.

Ölmeyi hiç şu an istediğim kadar istememiştim.

Liam. Çok özür dilerim.

Gece bekçisi Roman Bear ve hastalardan biri olan Sydney Lawsen.

Bu kadar.

Güneş batmaya başladığında sessiz ve yorgun bir şekilde ayrılıyoruz. İkimiz de o kiralık eve dönmek istemiyoruz, bu yüzden kahve içmek için kafede duruyoruz ve eğer midemiz kaldırabilirse belki akşam yemeği yeriz.

Crosby bir gün erken geldi. Ve o bir gün her şeyi

Bi

z. "Her zaman üçümüzün olması gerekiyordu," diyorum.

Lanston arabayı park etti ve kararmış gözlerle bana baktı. "Biliyorum." Motoru kapatmadan önce söylediği tek şey bu. "Biliyorum."

OceanofPDF.com

Liam

KESKİN BİR ŞEY BACAĞIMI DELİYOR.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, korku ve adrenalin kan dolaşımımı anında ateşliyor. Kollarımı ya da bacaklarımı hareket ettiremiyorum, bağlı mıyım? Hangi cehennemdeyim ben?

"*Nihayet.* Sen izlemeden arkadaşlarını öldürmek zorunda kalacağımı sanıyordum."

Omurgam dikleşiyor ve ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. "Crosby? Neredeyiz biz?"

Göz bağını yavaşça çözüyor. Işık gözlerimi yakıyor ve o görüş alanıma girmeden önce bu müdahalenin verdiği acıyla irkiliyorum. Başım zonkluyor ve uzuvlarım ağrıyor.

Kardeşimi hiç bu kadar dağınık görmemiştim. Daha önce hiç olmadığı kadar kötü görünüyor. Koyu kahverengi saçları dağınık ve açık mavi gözleri loş ışıktaki neredeyse gümüş renginde. Ne yapmış böyle?

"Crosby, ne yapıyorsun?" Bağlarımı çekiştiriyorum ama nafile. Beni kesilmeyi bekleyen bir hayvan gibi bağladı.

Başını arkaya yatırıyor ve sinirlenmiş gibi inliyor. "Sana söyledim ya. Dinlemiyor musun? Arkadaşlarını öldüreceğim. Beklediğim gibi sihirli bir şekilde Harlow'da olmadıkları için." Gözlerimin içine bakmak için başını eğiyor.

Alnımdan aşağı ter damlaları dökülüyor ve göğsümü korku kaplıyor. Yangın anıları yeniden su yüzüne çıkıyor ve içimi burkuyor.

"Yapmadın."

Crosby'nin gözleri o uğursuz gülümsemesiyle parlıyor ve yüzüme gülüyor. "Oh, ama ben yaptım."

Dehşete düştüm. Kaç kişinin hayatta kaldığını soracak cesaretim yok. Umursadığından şüpheliyim.

Sevdiğim insanları istiyor ama onlara sahip olamıyor. Neil'in ölümünden beri istediği tek şey bana eziyet etmek.

"Nasıl yaparsın... Bana verdiğin ceza ne zaman cinayete dönüştü? Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Bağları boşuna çekiyorum.

Crosby omuz silkiyor. Siyah kapüşonu ona bir beden büyük geliyor. "Onlar benim ilkim değil ki."

Sesimi alçaltmadan önce bir an tereddüt ediyorum. "Kayıp hastalar."

"*Ding ding ding!* Yeterince uzun sürdü."

Aldığım her nefeste kalbim daha çok parçalanıyor. "Onları nereye koydun?" Bu geceyi atlatabileceğimi sanmıyorum ama atlatamasam bile en azından birilerinin haberi olacak.

Crosby gözlerini benimkilerle aynı hizaya getirdi. Uğursuzca sırtırken soğuk bakışlarında buz titreşiyor. "Çok fazla gittiğin bir yer. Bazıları mezarlarının üzerinde dans ettiğini söyleyebilir."

Gözlerim açıldı. "Ay çiçekleri..."

Alnıma dokunuyor ve manik bir şekilde başını sallıyor. "Biri hariç hepsi. *Monica* kaçtı. Zeki ve esprili biriydi ama o kadar hızlı değişti ki onu asla bulamadım. O lanet gece çiçeklerini oraya eken oydu."

Perry... nasıl bu canavara dönüştün? Ona yeni gözlerle baktım. Bir parçam onun hâlâ orada, derinlerde olduğuna inanmak istiyordu ama Perry öldü. O gece Neil ile birlikte öldü. Onun yerine başka bir şey geri geldi.

"Neredeyiz biz?" Dişlerimi gıcırdatıyor, umutsuzca onu oyalayabilecek bir plan yapmaya çalışıyorum. Lanston ve Wynn şimdiye kadar Boston yolunu yarılamaş olmalıydılar.

Onlar güvende. Güvende olmak zorundalar.

"Bakersville'de. Onları saklayabileceğini düşünmedin, değil mi? Harlow'a geldiler ve senin zavallı kışının yangından çıkarılmasını görmeyi beklediler." Zalimce gülüyor.

Bakersville'de mi? Hayır, Boston'a gidiyorlardı... "Eğlencenizi mahvetmek istemem ama buradan çok uzaktalar," diyorum kararlılıkla.

Crosby gülmeyi bırakıp öne eğiliyor ve sanki onunla dalga geçiyormuşum gibi bana bakıyor. Gözlerimde herhangi bir dalgalanma görmeyince kendini sorguluyor. Buz gibi gözlerinde öfke parlıyor ve saçlarını sıkarak kendi kendine fısıltıyla konuşuyor. "Yalan söylüyor. Yalan söylüyor. Onları yanlış anlamamın imkanı yok. Ya da belki... öyle mi yaptım? Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Bu her şeyi mahvediyor. Her şeyi."

Kendi kendine konuşurken dengesiz sesini duymamaya çalışıyorum. Gözlerim içinde bulunduğumuz küçük odanın etrafında dolaşıyor, bir banyo. Daha önce bulunduğum bir yer değil. *Odaklan Liam*. Derin bir nefes alıyorum ve mantıklı düşünmeye çalışıyorum.

Gözlerim açılıyor ve usulca, "Crosby, annem senin ve Neil'in beni almaya geleceğinizi haber verdi," diyorum.

Crosby donakalır. Yavaşça döner, gözleri manik ve vahşi bir şekilde Ben.

"Annem sana karşı nazik olmamı söyledi. Beni seviyorsun, unuttun mu?"

Her ne kadar

Anneme kızıyorum, en azından o gelmeden önce beni uyarıyor. Bana onun tetikleyici kelimelerini hatırlatıyor. Benim de tetikleyici kelimelerim.

Bazen işe yarıyor ve bunun da o zamanlardan biri olmasını umuyorum.

Crosby'nin gözleri yere iner ve tavrı belirgin bir şekilde değişir.

Çılgın ve delirmiş tarafının yerini bir sakinlik ve istikrar dalgası alır.

Onu çok seviyorum ama bu gece ölecek. Bir daha asla kimseyi incitemeyecek. Bundan emin olacağım.

Başını eğiyor ve bana normal bir şekilde gülümsüyor. "Liam, ne tür bir oyun bu?" Perry beni çözerken neşeyle soruyor.

Sadece gergin ve yorgun bir gülümsemeye yetiniyorum.

Kan dolaşımdaki adrenalin azalıyor ve uyluğumdaki bıçak yarası şimdi acıyla zonkluyor. "Son sınıfların oynadığı aptalca bir oyun. Onları tanıyorsun Perry," diye yalan söylüyorum ve o da her zaman olduğu gibi ağabeyine inanarak kolayca başını sallıyor.

Bu onun gerçek hali, Perry Waters, kafasında lise ikinci sınıfta kalmış olan sevgili küçük kardeşim. Kaza olduğunda Neil ve benimle birlikte arabada olan kişi. Normal bir çocuk.

ciddi beyin hasarları yaşadı ve en büyük kardeşinin öldüğü gerçeğini kabullenemedi. Tutunmaya çalıştığım masum kardeş.

O gece ikisini de kaybettim.

Perry tuhaf banyoyu incelerken şaşkın ve korkmuş gözlerle bana bakıyor. Kanlı bacağımla fark etti ve panikledi. "*Liam*, bacağımla."

Onun çocuksu sesiyle konuşmasını duymak hiç kolay olmuyor. Yetişkin bir adamın yüzüne bakmak ve ses tonuna yedirmeye çalıştığı masumiyeti duymak tüyler ürpertici.

"Ben iyiyim. Hadi buradan çıkalım ve Neil'i bulalım." Hayattaymış ve bizi bekliyormuş gibi davranmak acı veriyor. Ama bir yerlerde Perry'yi beklediğini düşünmek istiyorum.

Canlandırıyor ve banyodan çıkmama yardım ediyor. Küçük bir stüdyo daire. Kalbim küt küt atıyor. Kafamın içindeki çarpıntı o kadar yüksek ki başka bir şey duymuyorum.

Bu Wynn'in spor çantası. Lanston'ın beyzbol şapkası. Boston'a gitmediler.

Nefeslerim o kadar kesik kesik ki Perry endişeyle kaşlarını kaldırıyor. "Neyin var?" Gözleri parlak mavi.

Perry'ye dönüşmesinin üzerinden birkaç dakika geçti bile. Genellikle beş ya da on dakika sonra eski haline döner -bazen günlerce dönmez ama benim paniklediğim bu gergin ortamda onu neyin tetikleyeceğini kim bilebilir.

İkisi burada olmadığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Kapıya doğru işaret ediyorum ve topallayarak çıkıyoruz. Lanston'ın Mercedes'i burada değil. Anlık bir rahatlama yaşıyorum ve uyuğum tekrar zonklamaya başlıyor, bana kanama ihtimalim olduğunu hatırlatıyor.

"Oh, oraya park ettim." Sokağın aşağısındaki gözetleme yerini gösteriyorum. Orası تنها bir yer; oraya düzenli olarak gelen tek kişi ben ve Jericho... Onun artık hayatta olmayabileceği korkusunu üzerimden atmaya çalışıyorum.

Perry gülüyor. "Neden bu kadar uzağa park ettin?"

Umursamaz bir omuz silkme numarası yapıyorum ve eğilip ayakkabımı bağlıyormuş gibi yapıyorum.

Perry etrafındaki her şeye kayıtsız bir şekilde gülümseyerek kasabaya doğru bakar.

Kemerine bakıyorum, kılıfına yerleştirdiğini bildiğim tabancayı buluyorum. Onu her yerde taşıyor.

Ayağa kalktığımda ona çarpıyorum ve silahı alıp pantolonumun paçasına sokuyorum. Perry bana garip davranıyormuşum gibi bakıyor ve onaylamaz bir şekilde başını sallıyor.

"Bu şekilde sarhoş olmaya devam edemezsin Liam. Neil seni pek çok kez korudu. Annemin kalbini kırıyorsun, biliyorsun... babamın izinden gidiyorsun."

Beklemediğim bir darbe oldu.

Dikkatsiz bir gençtim - belki de Crosby'nin bana yaptığı her şeyi hak etmiştim. Kesinlikle hak ettiğimi hissettim.

"Biliyorum," diyorum kısık bir sesle. "Söz veriyorum duracağım." Gülümsüyor. "Güzel."

Onu öldürmek beni bir canavar mı yapar? Kalbim titriyor. Crosby olmak istemiyor. O...

Merdivenlerin dibine geldiğimizde topallamayı bırakıyorum ve ondan telefonunu istiyorum. Benim de telefonumu kaybettiğime inanamıyormuş gibi gözlerini deviriyor.

911'i aradım ve telefon çalarken sabırla bekledim. Sakin ve ihtiyatlı bir şekilde operatöre Berry Caddesi ve Tallsaid'in köşesine gelmesini söylüyorum. Nedenini sorduklarında telefonu kapatıyorum.

"Taksiye binmek daha akıllıca olurdu. İçkiliyken araba kullanmamalısın," diye azarlıyor Perry beni.

İrkildim. Sarhoş araba kullanmaktan bahsetmek genelde onu tetikler.

Birkaç saniye sakince durduktan sonra yüz hatlarını karanlık kaplıyor. Gözleri buz gibi bir ateşle parlıyor ve o dengesiz öfke tekrar kontrolü ele alıyor.

Bir saniye bile kaybetmem.

Merdivenleri ikiye ikiye çıkmak bıçaklanmış bacağıma şok dalgaları gönderiyor ama korkum yeniden alevlendikçe yeni bir adrenalin dalgası da yayılıyor.

Crosby peşimden merdivenleri koşarak çıkmadan önce soğuk, ürkütücü gözlerle beni izliyor.

Sadece onu onlardan uzaklaştırmam gerek.

Wynn

ARA SOKAKTA YAVAŞÇA İLERLİYORUZ. POLİS İŞIKLARI YANIP SÖNÜYOR. ve bir memur gözetleme yerine çıkan beton merdivenlerin dibinde bir şeyin fotoğrafını çekiyor.

Lanston benimle tedirgin bir bakış paylaşıyor.

Kafede bir saatten biraz fazla kaldık. Yorgunum ve sadece yatağa uzanıp üzölmek istiyorum. Lanston'a bir bakışım onun da aynı şekilde hissettiğini söylüyor.

Memur durmamız için bize el sallıyor.

"Burada buluşmak isteyen bir adamdan telefon aldık. Siz ikiniz olağandışı bir şey gördünüz mü?"

Merdivenlerin dibinde kan gördüğümde kalbim sıkışıyor. Bu kasabanın gördüğü tek bela Crosby'nin elinden çıktı. Buna ne dersiniz deyin, ama ben bunu iliklerime kadar biliyorum.

Liam.

Ben bir şey söylemeyince Lanston arkamdan seslendi. "Hayır, görmedik. Ama gözümüz üzerinde olacak." Memur başını sallıyor ve kanın olduğu alt basamağa dönüyor.

Koltuğumda döndüm. "Lanston, sanırım Liam buradaydı."

Park ederken ve emniyet kemerini çözerken gözlerini ileriye dikeyor. Gözlerinin altındaki halkalar kalbimi sızlatıyor.

"Buna inanmak istediğini biliyorum, Wynn. Ama ben öyle düşünmüyorum. O... öldü."

Gözlerim yaşıyor. Lanston böyle zalimce bir şey söylediği için üzgünmüş gibi kaşlarını çatıyor ama yorgun olduğunu biliyorum. Umut gibi aptalca bir şeye sahip olmaktan bıkmış.

Arabadan iniyor ve içeri giriyor. Birkaç dakika oturduktan sonra aklımın bir köşesinde beliren düşüncenin peşinden gitmeye karar veriyorum.

Orta konsolun üzerinden geçip sürücü koltuğuna otururken kendi kendime "Üzgünüm Lanston," diye mırıldandım. Motoru çalıştırıyorum ve gözetleme noktasına doğru yola çıkıyorum. Anahtarlarını arabada bırakmaktan gerçekten vazgeçmesi gerekiyor; artık Harlow'da değiliz.

Park yeri boş.

Arabayı park edip dışarı çıkıyorum, dinliyorum ama sessizlik var. Tek ses rüzgârın ve yerde uçuşan yaprakların sesi.

Bunu araştırmanın aptalca olduğunu biliyordum. Lanston da biliyordu. Ama pes edemem... Gerçekten gittiğinden emin olana kadar olmaz. Vazgeçmeyeceğim.

Derin nefesler. Nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum. Bir renk parıltısı dikkatimi çekiyor.

Yere daha yakından bakıyorum ve bir damla kan görüyorum, hala ıslak ve soğuk havada parlıyor, henüz donmamış.

Şaşkın nefesim havada kıvrılıyor ve içimde umut titreşiyor. Liam'ın adını söylemekte tereddüt ediyorum. Eğer oysa, kanaması var ve bir şeyden kaçıyor.

Birinden.

Bir silah sesi patladı ve ben düşünmedim. Düşüncesizce sese doğru koştum.

Mesafeden dolayı boğuktu, bu yüzden yeterince yakın olduğunu biliyorum ama nerede olduğunu çözemiyorum.

Daha yakından bir el daha ateş edildi. Park yerinin ötesindeki ormana doğru koşuyorum. Eğimli ve yaklaşık yirmi adım sonra, görebildiğim kadarıyla geniş bir altın tarlası uzanıyor.

İki kanlı insan bir silah için boğuşuyor.

"Liam!" Çığlık atıyorum ve iki adama doğru koşuyorum.

Mantıksız olduğunu biliyorum. Yardım çağırmam gerektiğini biliyorum. Eğer mantıklı bir ruh halinde olsaydım, belki de bunu yapar ve Liam'ın ölmesini göze alırdım.

Ama Şu anda mantıklı değilim.

Körü körüne aşığım ve harcadığım her saniye onun hayatının tehlikeye girmesi demek.

İki adam da kafalarını bana doğru çeviriyor ve Liam'ın güzel yüzü ortaya çıkıyor. Gözleri korku dolu ve kanıyor. Bana arkamı dönüp kaçmam için bağıyor.

Ama o yaşıyor.

O tarif edilemez yanıklarla kaplı değil ya da ayak başparmağının etrafında bir etiketle morgda değil. Nefes alıyor, çığlık atıyor ve bana bakıyor.

O da burada. Crosby de öyle.

Crosby'yi yere yapıştırırken kalbimin çarpmasından başka bir şey duymuyorum. Liam kadar uzun boylu ve beni kolayca üzerinden atıp yere yapıştırdığında bunu hemen fark ediyorum.

Gözleri acımasız ve kötülükle dolu. Silahını çekti ve bana doğrulttu.

Daha önce hiç bir ağızlığın ucuna bakmamıştım. Bu felç edici bir şey; beyniniz yalvarmalı mı yoksa çığlık mı atmalı bilemiyor. Ben de ikisini de yapmadım ve ağızlığın ötesine bakıp Crosby ile göz göze geldim.

Bakışları ruhumu oyuyor. Harlow Sanctum'daki herkesi öldürdü, muhtemelen bizden öncekileri de.

Liam, elinde kafam büyüklüğünde bir taşla Crosby'nin arkasında duruyor. Taşı aşağı indirirken bağıyor. Her şey yavaşlıyor, tıpkı bir film gibi, ama ben sinemadaki en kötü koltuktan izliyorum.

Taş Crosby'nin kafatasına o kadar sert çarpıyor ki ses göğsümde yankılanıyor, kulaklarım acıyor.

Crosby'nin gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasını ve yan tarafına düşmesini izliyorum. Liam bana doğru sürünüyor, her nefeste acı içinde inliyor. Yanıma yığılıyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Seni bir daha asla... asla göremeyeceğimi sanmıştım," diye mırıldanıyorum. Göğsümde zonklayan derin, üzücü acı karşısında irkiliyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Bir sorun var.

Neden islandım? Hava sıcak.

Liam'ın gözleri sakın ve güven verici. Elini göğsüme bastırıyor ve canımı acıtıyor. Oraya uyguladığı ağırlığın altında kıvranmaya çalışıyorum ama o sıkıca tutuyor.

"Seni seviyorum, Wynn. Her şey için çok özür dilerim." Öksürüyor ve spreyden omzuna kan bulaşıyor.

Gözlerim açılıyor; düşündüğümde daha kötü yaralanmış. "Liam-ahh, bu... bu acıtıyor." *Hava soğuyor.*

"Beni dinle, Wynn. Uyanık kalmalısın, bebeğim. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Ha?" Mırıldanıyorum. Odaklanmak zorlaşıyor. Başım dönüyor ve üşüyorum. "Çok üşüyorum, Liam. Neden... bu kadar üşüyorum?"

Çok yorgunum ve... acıyor. Canım yanıyor.

"Acıyor," diye ağlıyorum.

"Şşt... Sorun yok, Wynn. Biz iyiyiz. Seni çok seviyorum, lütfen dayan. Her şey yolunda, bebeğim. Bunu başaracağız. Üçümüz de başaracağız. Sen, ben ve Lanston, hatırladın mı? Söz veriyorum hiçbir şey olmayacak. Seni seviyorum-"

OceanofPDF.com

Lanston

BANA SÖYLEMEDEN KAÇTI. TABİİ Kİ KAÇTI.

Gözetleme yerinin tepesine ulaştığımda göğsüm kabarıyor. Bu basamaklar birisinin iyiliği için çok dik. İşte benim Mercedes'im.

Pop.

Başım tepeye doğru sarsıldı. Silah sesi mi?!

Koşarak tepeye çıktım ve altın tarlasında yatan üç ceset gördüm.

Aman Tanrım. Hayır.

Birkaç saniye içinde onlara ulaştım. Yerde bir silah ve kanlı bir taş vardı. Crosby ya ölmüş ya da bayılmış görünüyor. Kafası ezilmiş, kan içinde.

İşte o zaman onları görüyorum.

Kıpırdamadan yatıyorlar, sanki sadece ölüm onları ayırabilirmiş gibi birbirlerine sarılıyorlar. Gözleri kapalı ve yüzlerinde gözyaşı ve kan birbirine karışıyor.

Wynn'in göğsünde bir kurşun deliği var. Liam'inkinde iki tane.

Panik içimde dalgalanıyor ama başımı dik tutmalıyım. Şu anda yaptığım her şey önemli. Her saniye önemli.

Telefonumu çıkarıp polisi arıyorum, nerede olduğumuzu ve suçlunun kim olduğunu söylüyorum, hayatta kalma moduna geçerken hoparlörden. Liam'ın gömleğini yırtıp açıyorum ve kurşunların nerede olduğunu inceliyorum. Kalbini ve aort damarını ıskalamışlar. Aşağı inip nefes alışını duyduğumda içimi bir rahatlama kaplıyor.

Wynn'e taşıyorum.

Ona bakarken kalbim paramparça oluyor. Soluk pembe saçları kan ve çamurla kaplı, yüzü çizik içinde, kir ve kırmızıyla tozlanmış. Kuru bir gözyaşı izi burnunun üzerinden ve yanağından aşağı akıyor.

Neden onunla gitmedim? Ben neden gitmedim? Kendi kendimi deliyorum. Gömleği kolayca yırtılıyor ve dünyadaki tüm acılar, göğsüne bakarken içimi parçalayan akıl almaz ıstırabı tarif edemez.

Kurşun kalbini buldu.

İşaret ve orta parmağımı şahdamarına bastırırken nefesimi tutuyorum. Zayıf bir nabız var ama hızla azalıyor.

Kazağımı çıkarıp kumaşını göğsüne bastırıyorum, inanmadığım bir Tanrı'ya dua ediyorum ve gözümü kırpmadan ona bakarken ağlıyorum.

"Lütfen gitme, Wynn. Duyuyor musun? Sirenler yaklaşıyor. Şimdi iyi olacağız. Biz-"

Acı sırtımı delip geçiyor. Bacaklarım anında tüm hissini kaybediyor. Bulanık bir görüşle başımı kaldırıyorum ve Crosby'nin bana baktığını görüyorum, yüzünden kan akıyor ve elinde silah var.

Beni vurdu. Hiçbir şey hissetmiyorum... ama beni vurduğunu biliyorum.

Sirenler yaklaşıyor ve kendi yarama ve titreyen bedenime rağmen kumaşı Wynn'in göğsüne bastırmaya devam ediyorum. *Her şey yolunda. Güvendeyiz. İyi olacağız.* Bir polis memurunun tepenin üzerine çıkıp Crosby'ye ateş etmesini izlerken ter tüm vücudumu kaplıyor.

Sendeleterek uzaklaşmaya çalışıyor ama başındaki yara onu yavaşlatıyor. Liam'ın yanına düşüyor ve Crosby'nin gözlerindeki şeytani ışığın daha yumuşak bir ruha dönüşmesini izliyorum.

Liam'ın yüzüne bakarken gözleri yuvarlanıyor. O kadar masum ve korkmuş görünüyor ki neredeyse kalbim parçalanacak. Sonra ağlamaya başlıyor. "Liam? Aman Tanrım, ne oldu? Liam? Liam? Neil, bize yardım et! Bize yardım et, lütfen!" diye bağırıyor. Bu ses midemi bulandırıyor.

Her şey çok boktan.

Polis bağırıyor ve bize doğru koşuyor. Crosby bir çocuk gibi çığlık atıyor ve ağlıyor. Dünya şu anda çok gürültülü. İçim yanmaya başladı.

Ona baskı yapmaya devam et. Sadece baskıya odaklan.

Liam'ın gözleri fal taşı gibi açılır, kardeşinin yalvarışını duymuştur. Crosby sakinleşir, gözyaşları hâlâ yüzünden akmaktadır. Büyük, yalvaran gözlerle ağabeyine bakar.

Liam belli belirsiz gülümseyerek ona güven verirken, "Seni her zaman seveceğim Perry," diye mırıldanıyor.

Pop. Pop. Pop.

Crosby'nin gözleri donuklaşıp uzaklaşmadan önce sadece bir anlığına büyür. Liam silahı arkasına koyar ve kardeşini kucaklamak için yanına çekmeye çalışır ama çok zayıftır, çok kan kaybetmiştir. Sargılı elini Crosby'nin omzunun üstünde tutuyor.

"Liam," diye ağlıyorum. İçim çok kötü acıyor. Sırtım ve bacaklarım tüm hislerini kaybetti. "Liam, ben buradayım."

"Lanston," diye hırıltılı bir nefes aldı. "Ona iyi bak." Memurlar bize ulaşıyor ve Liam'ı taşımak için acele ediyorlar.

Başımı sallıyorum ve titriyorum, onlar bize ulaşana kadar bedenimi onun göğsündeki ağırlığı tutmaya zorluyorum.

Wynn'e bakıyorum, saçlarını alnından tarıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Üstesinden gelmelisin, Wynn. Kalbim her zaman seninle olacak. Her zaman"

Wynn

SOĞUK BİR ODADA UYANDIM.

Göğsüm ağrıyor. Ve yalnızım.

Tüpler bana bağlı. Çok fazla anlam veremedim, halsiz bir uykuya dalıyorum.

Bir sonraki uyanışımda daha sıcak bir odadaydım. Bana bağlı o kadar çok tüp yok. Başka yataklar da var ama boşlar.

Hepsi boş.

Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Zihnimin bir kısmı bana bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyor.

Neredeyim ben?

Ben... birini arıyorum. Birden fazla kişiyi.

Gözlerim kapanıyor. Çok yorgunum. Hem de çok yorgunum.

Wynn

BOSTON SOKAKLARINDA YÜRÜYORUM.

Soğuk ve kasvetli bir gün, ama sorun değil-soğuk günleri severiz.

Lanston bana gülümsüyor, beresini kulaklarının üzerine indirmiş. Liam arkadaşımıza gözlerini deviriyor ama o da sırtıyor. İçinde bir kitapçı ve kahve dükkânı olan en sevdiğimiz caddede yürüyoruz. Evimizin hemen aşağısında. Birlikte hayalini kurduğumuz şey. Hep istediğimiz şey.

Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Wynn, ilk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" Lanston neşeyle soruyor.

Başımı eğiyorum. "Tabii ki. Jericho'nun danışmanlık seansı."

Başını salladı. "Bu doğru. Pembe saçlarını ve ne kadar kırgın olduğunu gördüm ve o anda anladım."

Sırtıyorum ve üzerine basıyorum, "Neyi biliyordun?"

"Seni sevdiğimi biliyordum. Her zaman seni." Beni sıkıca kucakladı.

Ben ona bakarken yağmur damlamaya başlıyor. Ağlıyor ama gülümsemesi çok sevimli.

"Ben de seni seviyorum. Bunu biliyorsun." Hâlâ önümüzde yürüyen ve bizden uzaklaşan Liam'a dönüp bakıyorum. "Hadi, yetişmemiz lazım yoksa geride kalacağız."

Lanston başını sallar. "Bu sefer olmaz, bebeğim. Bensiz devam et. İkinizle sonra görüşürüz."

Tereddüt ediyorum. Ellerimiz sımsıkı kenetlendi. Asla bırakmak istemiyorum. "Emin misin?" İşaret parmağımla yanağında gezinerek ve güzel yüz hatlarını, o nazik ela gözlerini ve yüksek elmacık kemiklerini ezberleyerek soruyorum.

"Evet. Eminim."

Gözlerim açıldı. Hastanenin tanıdık tavanı beni acımasız dünyaya geri davet ediyor.

Ayağa kalktım.

Artık bana hiçbir tüp bağlı değil, sadece kolumda bir serum var. James köşede oturmuş, kamburunu çıkarmış dinleniyor.

Göğsüm hâlâ ağrıyor. Ve bulanık, uyuşturucu etkisindeki halimin aksine, nedenini hatırlıyorum.

Crosby bizi vurdu.

Odadaki diğer yataklara baktım. Hepsi boştu.

"Liam?" Sesleniyorum, sesim kullanılmadığı için boğuk çıkıyor. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama umutsuzluk beni ele geçirirken kalbim daha hızlı atıyor.

"Lanston?"

James bağırışlarım ve kalp monitörümün bip sesiyle uyanıyor. Hemen yanıma koşuyor ve çığlık attığım için duyamadığım yumuşak sözler fısıldıyor.

"Liam! Lanston!"

Hemşireler benimle ilgilenmek için acele ediyor. Biri şırıngayı çıkardı ama biri durması için seslendi.

Ağzımı kapattığımda herkes telaşlanmayı bırakıyor.

Önce gözleri beni buluyor, sonra bana doğru koşuyor ve beni öyle sıkı kucaklıyor ki basınçtan gıcırđıyorum.

"O kadar da zor değil," diye tersliyor James öfkeyle yanımdan.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Liam kollarını benden çözüp yanağımı sevgiyle okşarken. Mavi gözleri yaşlarla doluyor ve yanağıma uzun bir öpücük konduruyor.

Alnından. "Bir daha asla gözlerine bakamayacağımı düşünmüştüm." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor ve içimde bir şok yaşıyorum. Liam'ı hiç böyle ağlarken görmemiştim.

"Lanston nerede?" Her an kapıdan içeri girmesini bekleyerek soruyorum. Ona kaçırdığı her şeyi anlatmak istiyorum. Orada olmadığı için o kadar rahatladım ki.

Liam'ın gözleri büyüyor ve başını sallayarak daha sert ağlıyor. Elleri o kadar şiddetli titriyor ki hemşirelerden biri onu destekliyor ve sakinleşmesi için zorlamaya çalışıyor.

Lanston için neden üzülüyor? O orada değildi. Orada değildi.

James elimi tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. Başını sallarken gözyaşlarını siliyor.

"Hayır," diyorum, yanıldıklarına ikna olmuş bir şekilde. "Hayır, orada değildi. Benimle gelmedi."

Liam hıçkırıklarını dizginler ve başını sallar.

"O bizi kurtardı." Gözlerinden taze yaşlar dökülüyor ve devam etmek için kendini zorlarken dişlerini sıkıyor. "C-Crosby onu vurdu."

Dünyam bu sözlerle sona eriyor.

Akraba ruhum gitmiş olamaz. Elbette evrendeki değişimi hissederdim. Denizin derinliklerindeki basınç gibi üzerime çöken ağırlığı hissederdim, değil mi? Kalbim ve ruhum bunu bilmez miydi?

Hayır, yanılıyorlar. Onu hâlâ hissediyorum. O hâlâ burada.

James kaşlarını çatıyor ve ellerimi sıkıca tutarak Liam'ın konuşmaya kıyamadığı haberleri bana söyleme yükünü üstleniyor. "Omurgasından vuruldu ve belden aşağısı anında felç oldu. Bir şekilde mucizevi bir şekilde dik durdu ve kanamayı durdurmak için eşofmanını kalbinizin üzerine tuttu. Hepiniz buraya canlı geldiniz. İkinizin de durumu kötüleşti. Kalp nakli yapılmazsa ölecektiniz. O başaramadı." James boğazını temizlerken gözyaşlarının düşmesine izin veriyor. "Son isteği kalbinin size nakledilmesiydi."

Ben kötü bir kalple doğmuşum, hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Ama sen bana kalbini verdin ve senin sayende yaşayacağım.

Senin sayende bir daha asla hayatımı hafife almayacağım.

4W

Wynn

Yangından bir yıl sonra

KAR, KAFE PENCERELERİNİN DIŞINA KÜÇÜK PAMUK TANELERİ GIBİ DÜŞÜYOR, Yumuşak ve yavaş. Boston, Montana'dan çok daha sıcak. Sıcak giysilere sarınmış, gülerken nefesleri havada kıvrılan insanların geçişini izlerken başımı avucuma yaslıyorum.

Liam önce bir tabak, sonra da iki kahve koydu. Karşıma oturmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Bugün nereden başlamak istersin?" Sırıttıyor ve ellerini masanın üzerinden benimkilere uzatıyor.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirip gülümsüyorum. "Ofise uğrayıp yeni kat planlarını almamız gerekecek, sonra da yarınki uçuşlara kadar özgürüz."

Başını sallıyor ve kaşlarını kaldırarak bir sorun olduğunu ima ediyor. "Ne kadar boş zamandan bahsediyoruz, Wynn?"

Gülüyorum. "Muhtemelen kötü aklının planladığı her şey için yeterlidir."

Caddenin aşağısındaki James'in yeni ofisine yürüyoruz. Şehrin sevdiğim yanı da bu; bir ya da iki blok yürüyüp olmanız gereken yerde olabiliyorsunuz.

çoğu zaman. Kardeşimin bana daha yakın olmak için taşınmak istemesi de yardımcı oldu.

Anıt planlarını elime alıyorum ve gözyaşlarımın sessizce akmasına izin veriyorum. Ayçiçeği tarlası, etrafını çevreleyen bir yol ve kaybettiklerimizin isimlerinin kazındığı uzun taş sütunlarla bir anıt park olacak. Kayıp insanları orada çiçeklerin altında buldular ve sonunda onları huzura kavuşturdular ama Monica'yı asla bulamadık.

Harlow'un yerine inşa edilecek yeni enstitü Never Haven'ın kat planlarına bakıyoruz. Onun yerine yeni bir bina inşa etmek içimi acıtıyor. İnsanların anıları ve orada yaşadığım iyileşme asla başarılabilir ama belki de sevgi ve zamanla bizim gibi pek çok kişiye ev sahipliği yapacak yeni bir rehabilitasyon enstitüsü yaratabiliriz. Liam, Lanston ve benim gibi pek çok kişiye. Sonradan gelenler.

Liam'a hayranlıkla bakıyorum. Yeni binanın özelliklerini heyecanla inceliyor ve James'e ne kadar harika görüldüğünü söylüyor. Mavi gözleri bana dönüyor ve sade bir gülümsemeyle, tıpkı benimkiler gibi, onun da hâlâ içindeki savaşlarla mücadele ettiğini söylüyor. Ama birlikte çok büyüdük.

Üçümüz tedaviydik. En karanlık saatlerimizde, en karanlık gecelerimizde biz ışıktık.

Dairemize vardığımızda güneş çoktan batmaya başlamıştı. Liam bu akşamki film atıştırmalıkları için hazırladığımız poşetleri yere bırakıyor.

"Patlamış mısır, canım?" Liam soruyor. Neden emin değilim, zaten poşeti mikrodalgaya koyuyor ve cevabımın evet olacağını biliyor.

"Seni seviyorum." Kollarımı onun geniş göğsüne doladığımda baş döndürücü bir şekilde gülümsüyorum.

Dönüyor ve beni kollarının arasına alıyor. Beni kanepeye götürürken çılgınlık atıyorum, boynuma ve dudaklarıma öpücükler konduruyor, sadece bir an durup "*Remedium meum*" diye fısıldıyor.

Bu sözleri her söylediğinde gözlerim yaşıyor, her zaman ilk duyduğum andaki aynı sıcaklık ve bağlılıkla.

Onu derinden öpüyorum. Eli taytımın altından kayıyor ve klitorisimin etrafında dönmeye başlarken dili benimkini hararetle okşuyor. O benimle dalga geçerken inliyor ve altında kıvranıyorum. Aleti çoktan eşofmanını delmeye başlamıştı ve biz hayaletten kaçan insanları izleyip gizemleri çözerken film gecesinin bütün gece sürecektir bir sevişme seansına dönüşeceğini biliyordum.

Mikrodalganın sesi geliyor ve isteksizce aç dudaklarından çekiyorum. "Eğer almazsak soğuyacak," diye uyarıyorum onu.

Bir parmağını amıma sokuyor ve içime pompalıyor, başımı arkaya atıp çığlık atmama neden oluyor.

"Patlamış mısırı siktir et, Wynn. Seni istiyorum," diye mırıldanıyor pantolonumu çekip çıkarırken ve dudaklarını muhtaç klitorisime indirirken. Gözlerinde sıcaklık ve kırılganlıkla bana bakmadan önce sıcak diliyle beni birkaç kez okşadı.

Durup başını kaldırdığında kaşlarımı çatarak onu izliyorum.

"Başka ne istiyorum biliyor musun?"

Nefeslerim kısaldı. "Ne oldu aşkım?" Elimi yanağına bastırıyorum ve bir anlığına gözlerini kapatarak elime doğru eğiliyor.

Ellerini karnıma götürüyor ve bana kasvetli, umut dolu gözlerle bakıyor. "Tedavimizin son kısmı."

Gözlerim doluyor ve ağlamamak için dudağımı ısırıyorum. Onun da ağlaması beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Beni yukarı çekiyor ve sıkıca sarılıyor. "Eğer yapmazsan-"

"Hayır. Ben biliyorum." Omzuna doğru hıçkırdım. "Tekrar üçümüz olmak istiyorum."

Yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıyor ve ılık gözyaşlarımı öpüp uzaklaştırıyor. Ağlamalarımız yavaş yavaş dönüşüyor - geleceğimiz için mutluluk ve geçmiş için üzüntü.

Liam parmağını kolumdaki dövmenin üzerinde gezdiriyor, Lanston'ınkiyle aynı yerde.

III

Sonsöz

Liam

Yangından iki yıl sonra

NEVER HAVEN SABAHA KARŞI DİMDİK VE GÖRKEMLİ DURUYOR
Güneş ışığı.

Çok güzel, Harlow'un olduğu her şey ve daha fazlası.

Gri tuğlalar, araba yolunu kaplayan yeni ekilmiş anneler ve kadife çiçekleriyle tezat oluşturuyor. Sonbaharın keskin kokusunu derin bir nefesle içime çekerken, *en karanlık hayaletlerimden bazılarının burada yaşadığını* düşünüyorum. *Ama en değerli anlarımdan bazıları da burada doğdu.*

Wynn göğsüme sokuldu ve ben de onu kendime çektim.

James bizi kurdele kesme töreninden önce buraya getirdi ki yeni başlangıçtan önce her şeyin bittiği yerde bir kez daha durabilelim. Anıt alanına doğru giden patikada yürüyen orta yaşlı kadını özlemiyorum, elinde ay çiçekleri, nostaljik bir şekilde arazide yürüyor.

Monica, düşünmek istiyorum. Ama asla bilebileceğimden emin değilim.

Wynn sessiz gözyaşlarını silerken "Mükemmel," diye mırıldanıyor. "Lanston burayı çok severdi. Yaptığımız şeyi. O-" Boğuluyor ve çenesini sıkıyor.

"Kulaktan kulağa gülümserdi. Bir yarışla garaj yolunu tazelememizi isterdi." Gülüyorum ve kendi gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum.

Bana bakıyor ve gülümsüyor, gözyaşları yüzünden akıyor ve onu ilk gördüğüm günkü kadar güzel. Elimi nazikçe karnına koyuyorum, çocuğumuzla birlikte şişmiş. Eli benimkiyle buluştu.

Hayatımın geri kalanı için istediğim şey bu. Biz üçümüz.

Karanlıkta, kötülükte ve zalimlikte beni seven eşim. Artık burada olmayanların hikayelerini bilecek olan çocuğum. Ondan önce gelenlerin.

Ve ben.

Kendimi affetmeyi öğrendim. *Kendimi* sevmeyi öğrendim.

"*Remedium meum*," diye mırıldanıyorum Wynn'in alnına uzun, sevgi dolu bir öpücük kondururken. "Herkes gelmeden önce seranın çiçeklerle dolu olduğundan emin olalım. Sonra da Lanston'ı ziyaret edip bu yıl yeni bir şapka aldığından emin olalım."

Wynn son gözyaşlarını da siler ve çiçeklerle sevgili dostumuzu ziyaret etme sözüyle aydınlanır.

"Ona bir demet bebek nefesi ve şakayık getirelim. Ve bu akşam sonbahar festivalinde dans etmeyi planlıyorum." Bana göz kırpmıyor.

"Senin için ölene kadar dans ederim, günüşiğim. Ama mısır tarlasını sikeyim."

Lanston Nevers

"Ruhlarımızın dokusu ince ve yıpranmış. Nazik olmalı ve yorulmadan sevmeliyiz."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bu iç karartıcı kitabı okuduğunuz ve ruhunuzun bir süre benimle birlikte dolaşmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Okuyucularıma hüznü hikâyelerime katlandıkları ve onları hâlâ sevdikleri için teşekkür etmek istiyorum. Size kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla minnettarım.

Harika yorumlarınız için ARC okuyucularıma teşekkür ederim! Her zaman geç saatlere kadar onları okuyup ağlıyorum çünkü, Tanrım, hepinizin kelimelerle öyle bir yolu var ki.

Editörüm Leanne'e teşekkür ederim. Bilge, nazik, akıllı ve çok anlayışlısın. Sen olmasan bu hikayeleri parlatamazdım.

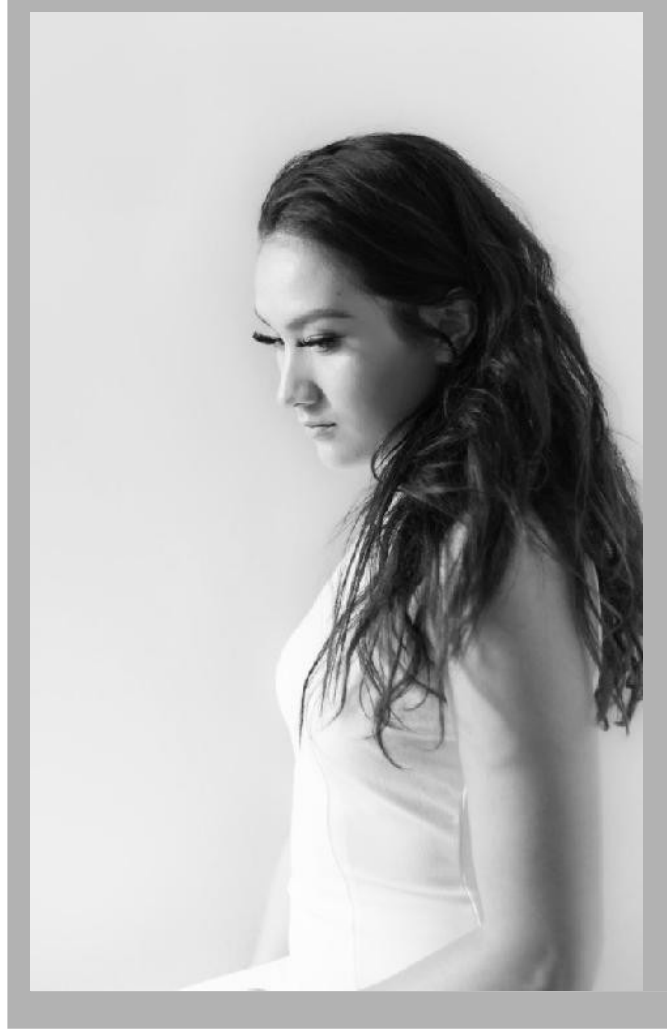
Beta okuyucum Jay'e bana her zaman ihtiyacım olan güveni verdiği için teşekkür etmek istiyorum. İncancıyı kaybettiğimde bile hikâyelerime inanıyorsun.

Düzeltilme okuyucum Cierra'ya teşekkür ederim! Sen benim kayamsın. Düzeltilme okumasından çok daha fazlasını yapıyorsun ve seni sonsuza dek sevgi yağmuruna tutacağım.

Kasvetli ve ağlamaklı zihnime tahammül eden eşime ve yakın arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Son olarak, kendime teşekkür etmek istiyorum. Bu hikayeyi yazarken öğrendiğim bir şey varsa, o da kendinizi sevmeniz gerektiğidir. Bu yüzden, bu hikayeye kalbimi ve ruhumu koyduğum ve onu paylaşacak kadar cesur olduğum için kendime teşekkür ediyorum.

Yazar Hakkında

K. M. Moronova çok karanlık fikirli bir yaratıktır. Öncelikle trajik ve hüznü -genellikle akıl hastası karakterler içeren- karanlık romantizm kitapları yazıyor. Montana ormanlarında yaşıyor ve sadece zihninde macera arzuluyor. Çoğu gün kahve içerken ve çiçekleri kuruturken hüznü şarkılar dinlerken bulunabilir. Güneş battığında dizüstü bilgisayarını çıkarır ve tüm dertlerini yazar. Ayrıca karakterlerinin aşırı miktarda hayran sanatını çizme konusunda da yetenekli.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.